

ความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัย
ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้
กรกฎาคม 2557

ความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัย
ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้

กรกฎาคม 2557

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัย
ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้

กรกฎาคม 2557

ศุภัญญา กุณทิกาญจน์. (2557). *ความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ* ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (วิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
อาจารย์ที่ปรึกษาปรินญานิพนธ์: รองศาสตราจารย์ ดร.สิริมา ภิญโญนนตพงษ์,
รองศาสตราจารย์ ดร.บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาระดับและเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กปฐมวัยชาย – หญิง อายุระหว่าง 3 – 4 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 - 2557 ของโรงเรียนนานาชาติคอนคอร์เดีย อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 18 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เลือก 1 ห้องเรียน จาก 3 ห้องเรียน และเลือกนักเรียนทั้งห้อง ระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 30 นาที

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แผนการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบและแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัย สำหรับแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัยมีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์ (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.74 การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One – Group Pretest – Posttest Design และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ t – test แบบ Dependent Samples และ Cohen's d (Effect Size)

ผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ ความสามารถในการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัยอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 34.78$) และมีค่าสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 โดยมีขนาดส่งผล (Effect Size) อยู่ในระดับมาก (Cohen's d = 4.97) แสดงว่า กิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ สามารถส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยมีความสามารถในการฟังคำศัพท์ภาษาจีนสูงขึ้น

ABILITY IN LISTENING TO CHINESE VOCABULARY OF PRESCHOOL CHILDREN
THROUGH TALE-TELLING WITH GAME ACTIVITY

AN ABSTRACT
BY
SUPATCHAYA KUNTEEKARN

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Educational Science and Learning Management
at Srinakharinwirot University

July 2014

Supatchaya Kunteekarn. (2014). *Ability in Listening to Chinese Vocabulary of Preschool Children Through Tale-Telling with Game Activity*. Master thesis. M.Ed. (Educational Science and Learning Management). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof. Dr. Sirima Pinyoanuntapong, Assoc. Prof. Dr. Booncherd Pinyoanuntapong.

The purpose of this research was to study and compare the levels of ability in listening to Chinese vocabulary of preschool children through tale-telling with game activity. The sample used in the study was 18 preschool boys and girls, with 3-4 years of age, who were studying in first year kindergarten in second semester of 2013-2014 academic year at Concordian International School in Bangphli District, Samutprakan Province, selected by simple random sampling. One class of three was chosen and then all students of the class were selected. The experiments were carried out within the period of 8 weeks, 3 days a week, and 30 minutes for each one.

The instruments used in the study were plans of tale-telling with game activity and a test of ability in listening to Chinese vocabulary of preschool children with the index of congruence (IOC) between the test and objective between 0.67-1.00 and the reliability of 0.74. The research followed the one-group pretest-posttest design and the data were statistically analyzed by using dependent sample t-test and the effect size of Cohen's d.

The results of study revealed that, after the use of tale-telling with game activity, the level of ability in listening to Chinese vocabulary of preschool children was at the good level ($\bar{X} = 34.78$), and was also higher than that of before the use of activity with statistical significance at the level of .01. The effect size was at the high level (Cohen's d = 4.97). These results indicated that the tale-telling with game activity could make the ability in listening to Chinese vocabulary of preschool children higher.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัยที่ได้รับ

การจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ

ของ

ศุภชญา กุณทีกาญจน์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.2557

อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ที่ปรึกษาหลักประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร.สิริมา ภิญโญนนตพงษ์) (รองศาสตราจารย์ ดร.กุลยา ตันติผลาชีวะ)

.....ที่ปรึกษาร่วมกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์) (รองศาสตราจารย์ ดร.สิริมา ภิญโญนนตพงษ์)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร.พัฒนา ชัชพงศ์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลือจาก รองศาสตราจารย์ ดร.สิริมา ภิญโญนนตพงษ์ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์ กรรมการที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ที่ให้คำปรึกษาแนะนำและช่วยตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ตลอดจนการให้กำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา จึงขอกราบขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.กฤษยา ตันติผลาชีวะและดร.พัฒนา ชัยพงษ์ กรรมการในการสอบที่ได้กรุณาให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในการปรับปรุงแก้ไข ทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ประจำสาขาวิชาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ทักษะและกระบวนการต่างๆ จนทำให้ประสบความสำเร็จในการศึกษาครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ดร.ดารารัตน์ อุทัยพยัคฆ์ อาจารย์กนิการ์ พงศ์พันธุ์สถาพร อาจารย์กรองแก้ว กิตติวิทยานุกุล, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นพดล กองศิลป์, อาจารย์จุมพล ถาวรชอบ และอาจารย์รวงคณา กันประชา ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการให้คำแนะนำเกี่ยวกับเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้บริหารโรงเรียน คณะครูและเจ้าหน้าที่โรงเรียน ตลอดจนนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่1 โรงเรียนนานาชาติคอนคอร์เดียที่ให้ความร่วมมือและอำนวยความสะดวกในการทดลองและเก็บข้อมูลงานวิจัยในครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดาและทุกท่านในครอบครัว ที่ให้การสนับสนุน ช่วยเหลือเป็นกำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์และทำให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จในทุกวันนี้ รวมถึง กัลยาณมิตร เพื่อนๆ พี่น้องๆ นิสิตสาขาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต และผู้มีพระคุณทุกท่านที่ไม่ได้กล่าวนามที่มีส่วนช่วยเหลือ สนับสนุนการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาแก่พระ บิดามารดาในการอบรมเลี้ยงดู ให้โอกาสทางการศึกษา และพระคุณคณาจารย์ทุกท่านทั้งในอดีตและปัจจุบันที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ให้แก่ผู้วิจัย

ศุภชัย ภูมิกิตาญจน์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	6
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	6
ตัวแปรที่ศึกษา.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
สมมติฐานในการวิจัย.....	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถด้านการฟัง.....	11
ความหมายของการฟัง.....	11
ความสำคัญของการฟัง.....	12
ประเภทของการฟัง.....	13
พัฒนาการความสามารถด้านการฟังของเด็กปฐมวัย.....	15
แนวทางในการส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง.....	16
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถด้านการฟัง.....	20
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์.....	22
ความหมายของคำศัพท์.....	22
ความสำคัญของคำศัพท์.....	23
การออกกามของคำศัพท์.....	24
กระบวนการรับรู้คำศัพท์.....	25
การจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาความเข้าใจคำศัพท์.....	25

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์.....	27
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ	28
ความหมายของความหมายของภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ.....	28
ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ.....	30
กระบวนการเรียนรู้ภาษาของเด็กปฐมวัย.....	33
พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย.....	34
แนวทางการจัดประสบการณ์ทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย.....	38
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ.....	42
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน.....	44
ความหมายของนิทาน.....	44
ความหมายของการเล่านิทาน.....	45
ประเภทของนิทาน.....	46
จุดประสงค์ของการเล่านิทาน.....	51
รูปแบบการเล่านิทาน.....	52
คุณค่าและประโยชน์ของการเล่านิทาน.....	54
หลักในการเลือกนิทานสำหรับเด็ก.....	56
สื่อที่ใช้ในการเล่านิทาน.....	59
วิธีและเทคนิคในการเล่านิทาน.....	62
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน.....	64
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเกม.....	66
ความหมายของเกม.....	66
ประเภทของเกม.....	67
คุณค่าและประโยชน์ของเกม.....	71
หลักการนำเกมมาใช้.....	75
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเกม.....	77
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	80
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	80

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
3 (ต่อ)	
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	80
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	81
วิธีการดำเนินการทดลอง.....	87
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	90
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	90
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	94
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	94
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	94
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	94
5 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	101
สรุปผลการวิจัย.....	101
อภิปรายผล.....	102
ข้อสังเกตที่ได้จากการวิจัย.....	106
ข้อเสนอแนะทั่วไป.....	106
ข้อเสนอแนะในการวิจัย.....	106
บรรณานุกรม.....	108
ภาคผนวก.....	119
ภาคผนวก ก.....	120
ภาคผนวก ข.....	132
ภาคผนวก ค.....	141
ภาคผนวก ง.....	163
ภาคผนวก จ.....	166
ภาคผนวก ฉ.....	175

สารบัญ(ต่อ)

บทที่

หน้า

ประวัติย่อผู้วิจัย..... 177

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	คำศัพท์ภาษาจีนที่เลือกมาใช้เป็นเนื้อหาในการจัดกิจกรรมการเล่นิทาน เล่นเกมประกอบ.....	82
2	แบบแผนการทดลอง.....	88
3	วันและกิจกรรมที่ดำเนินการทดลอง.....	89
4	เกณฑ์การแปลความหมายความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีน.....	95
5	ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความสามารถด้านการฟัง ก่อนและหลังการจัดกิจกรรม การเล่นิทานเล่นเกมประกอบ.....	95
6	จำนวนเด็กปฐมวัยที่จำแนกตามความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนสี่ระดับ ที่วัดก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่นิทานเล่นเกมประกอบ.....	97
7	การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนก่อนและหลัง การจัดกิจกรรมการเล่นิทานเล่นเกมประกอบ.....	99
8	จำนวนและร้อยละของจำนวนวันที่ใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีน.....	143
9	จำนวนและร้อยละของระยะเวลาที่ใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีน.....	144
10	คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน ในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์.....	144
11	คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน ในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆของร่างกาย.....	146
12	คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน ในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัว.....	147
13	คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน ในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับตำแหน่งหรืออาชีพ.....	148
14	คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน ในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับจำนวนหรือตัวเลข.....	149
15	คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน ในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับสี.....	150
16	คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน ในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับรูปทรง.....	151

บัญชีตาราง(ต่อ)

ตาราง	หน้า
17 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน ในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับผัก.....	152
18 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน ในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับผลไม้.....	153
19 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน ในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับคำตรงข้าม.....	155
20 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน ในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับยานพาหนะ.....	156
21 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน ในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับสถานที่.....	157
22 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน ในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของ.....	158
23 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน ในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร.....	160
24 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน ในหมวดคำศัพท์อื่นๆ.....	161

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	8
2 แผนภูมิแท่งแสดงคะแนนเฉลี่ยรายหมวดและรวมทุกหมวด ก่อนและหลังการจัด กิจกรรมการเล่านิทานเล่นเกมประกอบ.....	97

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การสื่อความคิด ความรู้สึก ทักษะ ทักษะ ความรู้ต่างๆให้ผู้อื่นเข้าใจและยังเป็นการสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้คน โดยเฉพาะในสังคมปัจจุบันที่ประเทศต่างๆในโลกมีการติดต่อสื่อสารกันได้ในเวลาอันรวดเร็ว เพราะมีอุปกรณ์ เครื่องมือ มีเทคโนโลยีในการสื่อสารที่ทันสมัย ดังนั้นเด็กในยุคนี้จะต้องมีความสามารถในการใช้ภาษามากกว่าหนึ่งภาษาจึงเป็นเหตุให้คนไทยเห็นความสำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศมากขึ้น โดยเฉพาะภาษาจีน ซึ่งสอดคล้องกับที่สำนักข่าวซินหัวในปักกิ่ง 23 ม.ค. 2555 ได้รายงานไว้ว่า ปัจจุบันนอกจากภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาสากลแล้วภาษาจีนก็เป็นอีกภาษาหนึ่งที่คนไทยให้ความสำคัญและสนใจเรียนกันมาก ซึ่งตรงกับที่อุษณีย์ วัฒนพันธ์ รองผอ. สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษาสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เปิดเผยว่า ปัจจุบันเศรษฐกิจของประเทศจีนเข้มแข็งและเติบโตขึ้น ขณะที่เศรษฐกิจของประเทศฝั่งตะวันตกเริ่มอ่อนตัวลง ทำให้ประเทศต่างๆหันมาเรียนภาษาในภูมิภาคเอเชียเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะภาษาจีน ญี่ปุ่นและเกาหลี ซึ่งปัจจุบันโรงเรียนสังกัดสพฐ. สอนภาษาต่างประเทศทั้งหมด 11 ภาษาไม่นับรวมภาษาอังกฤษเพราะเป็นวิชาบังคับ โดยภาษาที่มีผู้เรียนมากที่สุดลำดับแรกคือ ภาษาจีน(<http://www.dek-d.com/content/education. 2555>) และในปี 2558 นั้นประเทศไทยจะเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาที่สองจึงเป็นสิ่งสำคัญนอกเหนือจากการเรียนรู้ภาษาไทยเพียงภาษาเดียว จึงได้มีข้อเสนอเชิงนโยบายในการจัดการศึกษาเพื่อเตรียมการก้าวสู่ประชาคมอาเซียน โดยกระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ซึ่ง อธิบดีกรมอาเซียน วิทวัส ศรีวิหค(www.onec.go.th. 2556: 95) กล่าวว่า การจัดการศึกษาเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศควรให้ความสำคัญเกี่ยวกับ 3 ภาษาหลักอันได้แก่ ภาษาอังกฤษ ซึ่งถูกกำหนดในข้อตกลงเบื้องต้นให้ใช้เป็นภาษาในการสื่อสารของอาเซียน ภาษาจีนและภาษาของประเทศเพื่อนบ้านอย่างน้อย 1 ประเทศ

การพัฒนาภาษาควรเริ่มตั้งแต่เด็กปฐมวัย เพราะเด็กในวัย 2-7 ปีเป็นวัยที่พัฒนาการทางภาษาเจริญงอกงามอย่างรวดเร็ว (นงลักษณ์ งามขำ. 2551: 1) นอกจากภาษาแม่แล้วคุณครูสามารถสอนภาษาอังกฤษหรือจีนโดยการอ่าน พูด สนทนากับเด็กตั้งแต่ยังเล็ก การสอนภาษาใหม่ๆทำได้ดีจนเด็กอายุ 7 ขวบ หลังจาก 7 ขวบไปแล้วการกระตุ้นจะทำได้ยากขึ้น (พรพิไล เลิศวิชา. 2552: 34) ซึ่งสอดคล้องกับที่นักวิจัยทางด้านประสาทวิทยา(Machado, Jeanne M. 1999: 109; อ้างอิงจาก Nash. 1997)

ได้ค้นพบและสนับสนุนความคิดที่ว่าความสามารถในการเรียนรู้ภาษาที่สองสูงที่สุดอยู่ระหว่างอายุแรกเกิดถึง 6 ปี จากนั้นก็จะลดลงอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ลีโอโพด์ พาฟโฟวิช (Leopold Paflovice) และรอนยัท (Ronyut) (มัมมี ผดุงทักษิณ 2551: 18; อ้างอิงจาก อรรพรรณ วงศ์ชูคำ . 2542: 6) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้สองภาษาพร้อมกันของเด็กปฐมวัยไม่ได้ทำให้พัฒนาการทางภาษาของเด็กล่าช้าไปแต่อย่างใด แต่กลับเป็นผลดีต่อตัวเด็ก กล่าวคือ การเรียนรู้หลายๆ ภาษาเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้สมองทำงานและเกิดการพัฒนาศาสามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้มากขึ้น สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือติดตัวไปตลอดชีวิตสามารถรับรู้ข่าวสารมากขึ้น รู้จักสังคมหลายๆ ด้านและมีโอกาสประสบความสำเร็จสูงกว่าคนรู้ภาษาเดียว งานวิจัยของเพิลและแลมเบิร์ต (อรรพรรณ เหมชะญาติ 2542: 30; อ้างอิงจาก Peal; & Lambert 1962) ที่พบว่าเด็กที่รู้สองภาษาเท่ากันจะมีคะแนนทั้งทางด้านสติปัญญา ทั้งในด้านการใช้ถ้อยคำและท่าทางสูงกว่าเด็กที่เรียนรู้ภาษาเดียวอย่างชัดเจน ยูเอสนิวส์แอนด์เวิลด์รีพอร์ต (Machado, Jeanne M. 1999: 110; อ้างอิงจาก U.S. News & World Report. July 1986) ชี้ว่า ตัวเลขเด็กก่อนวัยเรียนของชาวอเมริกันที่กำลังเรียนพูด 2 และ 3 ภาษานั้นมีเพิ่มมากขึ้น เพราะมีผู้เชี่ยวชาญหลายท่านและนักวิจัยทางด้านสมองหลายท่านและผู้ปกครองจำนวนมากเชื่อว่า การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศช่วยกระตุ้นการพัฒนาทางจิตใจของเด็กและยังเป็นการส่งเสริมให้มีความคิดที่ยืดหยุ่นมากกว่าเด็กภาษาเดียว และนอกจากนี้ยังมีนักการศึกษาบางคนกล่าวว่า เด็กที่เคยเรียนสองภาษามาดีแล้ว และไม่ได้ใช้ภาษาใดภาษาหนึ่งต่อเนื่อง ภาษาที่ไม่ได้ใช้นั้นก็ยังคงเก็บไว้สำหรับอ้างอิงในอนาคตหรือทำให้การเรียนรู้ภาษานั้นหรือภาษาอื่นง่ายขึ้นกว่าการเรียนรู้ที่หลัง ซึ่งสอดคล้องกับฟินพิวน์และโรเบิร์ต (ผัสสพรรณ ฤทธอมพงษ์ชาติ. 2550-2551: 155; อ้างอิงจาก Penfield; & Roberts. 1976) กล่าวว่าบุคคลใดก็ตามที่เรียนรู้มากกว่าสองภาษาในวัยเด็กจะเรียนภาษาอื่นได้ง่ายขึ้น อรรพรรณ เหมชะญาติ (อารยา วานิลทิพย์. 2550: 2-3; อ้างอิงจาก อรรพรรณ เหมชะญาติ. 2548: 31-42) กล่าวว่า ในช่วงสามปีแรกของชีวิตเป็นช่วงเวลาแห่งการวางรากฐานทางด้านความคิด การมองโลก ความสามารถพิเศษ ความถนัดทางภาษา เจตคติและคุณลักษณะต่างๆ เด็กที่เจริญเติบโตอยู่ท่ามกลางสภาวะแวดล้อมที่พรั่งพร้อมและเพียบพร้อมไปด้วยสื่อทางภาษาย่อมเรียนรู้คำศัพท์พื้นฐานได้ เด็กเล็กๆ นั้นกระหายต่อการเรียนรู้และเรียนรู้ภาษาต่างๆ อย่างเป็นธรรมชาติ ค่อยเป็นค่อยไปและสนุกกับการลองผิดลองถูกในการใช้อย่างไม่รู้ตัวซึ่งแตกต่างจากการเรียนรู้ของผู้ใหญ่อย่างสิ้นเชิง สอดคล้องกับทีลีริมา ภิญญอนันตพงษ์ (2556: 16) กล่าวว่า ตั้งแต่แรกเกิดถึง 8 ปี เด็กในวัยนี้เป็นเด็กที่อยู่ในช่วงพลังสำคัญของชีวิต ที่พร้อมจะเติบโตและพัฒนา ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจึงควรเริ่มตั้งแต่วัยเยาว์เท่าที่จะทำได้แต่ต้องถูกวิธี จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า เด็กที่มีประสบการณ์ทางภาษามากกว่าหนึ่งภาษาไม่ได้ขัดต่อการพัฒนาสติปัญญาของเด็ก และไม่ได้ก่อให้เกิดความสับสนในการใช้ทั้งสองภาษา แต่กลับเป็นการพัฒนาการทำงานของสมองและทำให้เกิดการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้มากขึ้น

การเรียนรู้ตามธรรมชาติของเด็กปฐมวัยนั้นจะมีความสามารถในการฟังมาก่อนการพูด ดังนั้นทักษะการฟังจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะช่วยพัฒนาทักษะการพูด การอ่านและการเขียน โดนัลฮิว (Machado, Jeanne M.. 1999: 186; อ้างอิงจาก Donoghue. 1985) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการฟังไว้ว่า ทักษะด้านการฟังเป็นการเรียนรู้ทักษะด้านภาษาศิลป์เป็นอันดับแรกและจะพัฒนาก่อนที่เด็กจะพูดได้ ความสามารถด้านการฟังของเด็กเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะนำไปสู่การพูดและกระบวนการอ่านและการเขียนในอนาคต นอกจากนี้ไฮสกีสสัน และ ทอมคินส์ (วรรณิ โสมประยูร . 2553: 54; อ้างอิงจาก Hoskisson; & Tomkins. 1987) กล่าวว่า คนเราทั้งเด็กและผู้ใหญ่จะใช้เวลาส่วนใหญ่ถึงครึ่งหนึ่งหรือประมาณร้อยละ 50 ไปในการฟัง และใช้เวลาในการพูดอ่านเขียนลดหลั่นกันลงมาตามลำดับ สอดคล้องกับที่รันคิน (Norton, Donna E.. 1985: 106 ;อ้างอิงจาก Rankin; Paul. 1926) กล่าวว่า เด็กใช้ 45 เปอร์เซ็นต์ในการฟัง 30 เปอร์เซ็นต์ในการพูด จะเห็นได้ว่าทักษะการฟัง เป็นทักษะที่คนเราใช้มากที่สุดและเป็นสิ่งสำคัญที่จะนำไปสู่ทักษะทางภาษาอื่นๆ ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศควรเริ่มต้นด้วยการฝึกทักษะการฟังเป็นอย่างแรก เช่นเดียวกับเด็กที่กำลังฝึกพูดสิ่งแรกที่เด็กจะทำคือ การเรียนรู้ภาษาจากการฟัง แล้วเลียนแบบเสียง เลียนแบบการใช้คำซึ่งนำไปสู่การพูด การฟังของเด็กเป็นการรับรู้เรื่องราวด้วยประสาทสัมผัสทางหูที่เด็กสะสมและนำไปสร้างเสริมพัฒนาการทางภาษา เด็กจะเก็บคำพูด จังหวะ เรื่องราวจากสิ่งที่ฟังมาสานต่อเป็นคำศัพท์เป็นประโยคที่จะถ่ายทอดไปสู่การพูด ถ้าเรื่องราวที่เด็กได้ ฟังมีความชัดเจนง่ายต่อความเข้าใจ เด็กจะได้คำศัพท์และมีความสามารถมากขึ้น (กุลยา ตันติผลาชีวะ 2547: 147-148) จะเห็นได้ว่าคำศัพท์มีความสำคัญและมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการฟังและการพูด ความรู้เรื่องคำศัพท์จึงเป็นเรื่องสำคัญในการเรียนภาษาดังที่น้ำทิพย์ น้าเพชร (2541: 65)กล่าวว่า ถ้านักเรียนคนใดมีการพัฒนาการทางภาษาได้ดีมาตั้งแต่เด็กคือ รู้คำศัพท์มากพอเหมาะกับวัยของตน สามารถนำคำศัพท์ไปใช้ได้ถูกต้อง นักเรียนคนนั้นจะเข้าใจความคิดของผู้อื่นจนสามารถสื่อความหมายหรือแสดงความต้องการของตนให้ผู้อื่นเข้าใจได้ด้วย โดยสอดคล้องกับกนิษฐา ระเวช (2543: 87)ที่กล่าวว่า การสอนคำศัพท์มีความจำเป็นมากในการเรียนรู้ภาษาเพราะคำศัพท์จะเป็นจุดเริ่มต้นในการพัฒนาทักษะการพูด การฟัง การอ่านและการเขียน ทั้งนี้เป็นเพราะคำศัพท์เป็นหน่วยหนึ่งในโครงสร้างภาษาที่เป็นพื้นฐานของการเรียนภาษาที่ผู้เรียนจะนำมาสร้างวลีหรือประโยค ซึ่งกิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถทางภาษาในด้านการฟังสำหรับเด็กปฐมวัยนั้นมีหลายกิจกรรมด้วยกัน โดยให้เด็กเกิดความสุขสนทนและได้เนื้อหาสาระด้วย เช่น ครูควรสอนนิทาน บทร้อยกรอง เทปบันทึกเรื่องราว การให้เด็กหาทิศทาง การสนทนา ฯลฯ เข้ามาใช้ในการฝึกทักษะการฟัง (เยาวพา เดชะคุปต์ 2542: 79)

การเล่านิทานนั้นช่วยส่งเสริมความสามารถด้านการฟังและยังเป็นกิจกรรมที่เน้นการพัฒนาทางภาษาด้วยเพราะนิทานกับเด็กเป็นของคู่กัน นิทานให้ทั้งความรู้ ความสนุกสนาน ความบันเทิงใจ

แก่ผู้ฟัง ดังที่กุลยา ตันติผลาชีวะ (2547: 261-262) กล่าวว่า การฟังนิทานทำให้เด็กเรียนรู้ พัฒนาความสามารถด้านภาษาของตนจากการฟัง สิ่ง que เด็กได้เรียนรู้ทางภาษาได้แก่ 1.การจำแนกเสียง 2.เรียนรู้คำศัพท์ 3.ฝึกความเข้าใจเนื้อหา 4.พัฒนาการพูด 5.เรียนรู้สิ่งต่างๆจากนิทานหรือเรื่องที่เล่าไม่ว่าจะเป็นวินัย คุณธรรม ประวัติศาสตร์ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์แล้วแต่ เนื้อหานิทานที่ครูเล่าเยาวพา เดชะคุปต์ (2553: 53) กล่าวว่า นิทานคือโลกของภาษา ภาพและตัวหนังสือที่ปรากฏบนหนังสือนิทานคือโลกของภาษา การอ่านหนังสือให้ลูกฟังจึงมีความสำคัญมากต่อการพัฒนาของเด็กเปรียบเหมือนอาหารมื้อหนึ่ง of วัน เพราะเป็นอาหารสมองและอาหารใจ นิทานสำหรับเด็กปฐมวัยควรเป็นหนังสือภาพสำหรับเด็กซึ่งหมายถึงหนังสือที่พ่อแม่อ่านให้เด็กฟัง ไม่ใช่หนังสือสำหรับเด็กอ่าน การเล่านิทานให้เด็กฟังด้วยเสียงตนเองใช้ภาษาที่ดีเวลาเล่า ความรู้สึกของผู้เล่าจะผ่านไปสู่ตัวลูกด้วย ถ้าผู้เล่านิทานรู้สึกตื่นเต้นลูกก็จะตื่นเต้นไปด้วย การเล่านิทานแม้เพียง 5-10 นาทีต่อเล่ม ลูกจะได้รับการพัฒนาทักษะการฟังและการพูด สร้างจินตนาการแก่เด็ก ฝึกสมาธิให้เด็กรู้จักสำรวจให้จดจ่ออยู่กับเรื่องที่ฟัง โดยควรอ่านเรื่องซ้ำๆ เด็กไม่เบื่อที่จะฟังนิทานซ้ำเรื่องยิ่งเรื่องที่ประทับใจด้วยแล้วยิ่งชอบ การอ่านซ้ำ การเล่นซ้ำจะทำให้เด็กจำเรื่อง คำศัพท์ จำประโยคและสำนวนภาษาเก็บไว้ในใจลึกๆได้ ประการสำคัญเมื่อเล่านิทานจบลงแล้ว ควรทบทวนคำศัพท์สัก 2-3 คำก่อน การได้ฟังได้พูดซ้ำๆหลายครั้งเด็กจะจำคำศัพท์ได้ดี ศัพท์ที่ทบทวนควรเป็นศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์เด็ก เว้นแต่คุ้นกับคำง่ายแล้วจึงเพิ่มคำไกลตัว (กุลยา ตันติผลาชีวะ. 2547: 215) นอกจากนี้การอ่านหนังสือนิทานเป็นเหตุผลหนึ่งที่สำคัญสำหรับผู้เรียนสองภาษา นิทานช่วยส่งเสริมการพัฒนาคำศัพท์ ครูสามารถใช้การอ่านหนังสือนิทานเพื่อการสอนคำศัพท์ใหม่โดยตรงกับการใช้คำศัพท์เดียวกันในขณะที่อ่านออกเสียงเรื่องราวที่น่าสนใจ (Gillanders, Cristina; & Castro, Dina C. 2011: 92)

การเล่านิทานนั้นมีหลายรูปแบบ สื่อที่ใช้อาจเป็นรูปภาพ หนังสือนิทาน หุ่น การแสดงประกอบการเล่าเรื่องสิริมา ภิญญอนันตพงษ์. 2553: 87) การใช้สื่อหรือเทคนิควิธีต่างๆมาประกอบการเล่านิทานนั้นก็เพื่อเพิ่มความสุขสนทนและความน่าสนใจ ทำให้เด็กอยากที่จะติดตามฟังอย่างต่อเนื่องไม่เบื่อ ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้การเล่านิทานเล่นเกมประกอบ เนื่องจากการเล่นเป็น กิจกรรมส่วนใหญ่ในชีวิต of เด็ก เป็นกิจกรรมประจำวันที่ขาดไม่ได้สอดคล้องกับที่สิริมา ภิญญอนันตพงษ์ (2553: 96) กล่าวว่า การเล่นถือเป็นกิจกรรมที่สำคัญในชีวิต of เด็กทุกคน เด็กจะสนุกสนานเพลิดเพลินได้สังเกต มีโอกาสทำการทดลอง สร้างสรรค์ คิดแก้ปัญหาและค้นพบด้วยตนเอง การเล่นจะมีอิทธิพลและมีผลต่อการเจริญเติบโต ช่วยพัฒนาร่างกาย อารมณ์จิตใจ สังคมและสติปัญญา มีนักการศึกษาและนักจิตวิทยา (2551: 131) พบว่า การเล่นเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพที่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับเนื้อหาในหลักสูตร เช่น คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษาและภาษา ซึ่งเกมเป็นสื่อที่จะกระตุ้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ ทำให้เด็กอยากร่วมกิจกรรมและเกิดกระบวนการเรียนรู้ตาม que ผู้สอน

มุ่งหวังไว้ โดยหรรษา นิลวิเชียร (2535: 85) กล่าวว่า การเล่นเป็นส่วนสำคัญของชีวิตเด็กเล็ก เด็กจะเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มมากขึ้น ขณะที่เด็กเล่นเกมที่ต้องใช้คำพูด เช่น เกม ที่ต้องใช้บัตรคำ สมิตร์ คุณากร (สำเนา ศรีประมงค์ 2547: 2; อ้างอิงจากสมิตร์ คุณากร 2543: 17) กล่าวว่าการเล่นทำให้เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่จัดขึ้น เกิดความสนุกสนานและช่วยเสริมการเรียนรู้ในเรื่องของคำศัพท์ได้เป็นอย่างดี ทำให้เด็กได้ฝึกตนเองอยู่เสมอก่อนให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อภาษา เมื่อเด็กเกิดความ รู้สึกที่ดีต่อภาษาแล้ว ทำให้เกิดความสนใจไม่เบื่อหน่ายต่อการร่วมกิจกรรม นอกจากนี้เกมยังเป็นเครื่องมือที่สร้างความสนใจและจูงใจให้เด็กมีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น การเล่นทำให้เด็กมุ่งที่จะทำกิจกรรมจนลืมว่าตนกำลังเรียนอยู่ และขณะที่เล่นเกมนั้นเด็กจะใช้ภาษาไปด้วย(ปาริชาติ แพนบุตร 2553: 71)

จากเหตุผลดังที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ เพื่อเป็นแนวทางให้กับครูผู้สอนเด็กปฐมวัยหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง กับเด็กปฐมวัยได้เลือกใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมและประสบการณ์ทางภาษาจีนที่เหมาะสมกับเด็กปฐมวัยต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อศึกษาความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ โดยมีจุดมุ่งหมายเฉพาะดังนี้

1. เพื่อศึกษาระดับความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ทำให้ทราบถึงความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาปฐมวัย ใช้ในการพัฒนาความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัยอย่างมีประสิทธิภาพ

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชาย -หญิง อายุ 3-4 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาลปีที่1 ของโรงเรียนนานาชาติคอนคอร์เดีย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน สมุทรปราการ จำนวน 54 คน จาก 3 ห้องเรียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชาย -หญิง อายุ 3-4 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาลปีที่1 จำนวน 18 คน ของโรงเรียนนานาชาติคอนคอร์เดีย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน สมุทรปราการ โดยการ สุ่มนักเรียน ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยการจับสลาก 1 ห้องเรียน จากจำนวนทั้งหมด 3 ห้องเรียน และเลือกเด็กนักเรียนทั้งห้อง

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ กิจกรรมการเล่นนันทนาการประกอบ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **เด็กปฐมวัย** หมายถึง เด็กนักเรียนชาย -หญิง อายุ 3-4 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาลปีที่1 โรงเรียนนานาชาติคอนคอร์เดีย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน สมุทรปราการ (เป็นโรงเรียนนานาชาติที่สอน 3 ภาษา ได้แก่ ภาษาอังกฤษ ภาษาจีนและภาษาไทย)

2. **คำศัพท์ภาษาจีน** หมายถึง คำศัพท์ภาษาจีนกลางที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า แมนดาริน (Mandarin) เป็นคำศัพท์ที่ได้จากการสอบถามคุณครูที่สอนภาษาจีนในระดับชั้นอนุบาลด้วยแบบสอบถาม แล้วนำมาคัดเลือกรวมได้คำศัพท์ทั้งหมด 24 คำ ได้แก่ หมวดสัตว์ คือ 羊(แพะ), 老鼠(หนู), 鸭(เป็ด), 鸟 (นก), 狮子(สิงโต) และ猪(หมู) หมวดอวัยวะคือ 眼睛(ตา), 耳朵(หู), 鼻子(จมูก), 嘴巴 (ปาก), 牙齿 (ฟัน) และ手(มือ) หมวดสี คือ 紫色 (สีม่วง), 黄色 (สีเหลือง), 蓝色 (สีฟ้า), 绿色 (สีเขียว), 白色 (สีขาว) และ 橙色 (สีส้ม) หมวดผลไม้ คือ 西瓜(แตงโม), 橘子(ส้ม), 木瓜 (มะละกอ), 葡萄(องุ่น), 芒果(มะม่วง) และ草莓(สตอเบอรี่)

3. ความสามารถในการฟังคำศัพท์ ภาษาจีน หมายถึง ความสามารถของเด็กปฐมวัย ด้านการรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาจีน คือ ความสามารถในการรู้ความหมายของคำศัพท์ ภาษาจีนที่ได้ยินได้อย่างถูกต้อง

4. การจัดกิจกรรมการเล่านิทานเล่นเกมประกอบ หมายถึง การจัดกิจกรรมโดยการให้ ครูเล่านิทานให้เด็กฟังโดยใช้หนังสือนิทาน ครูจะเล่านิทานเป็นภาษาจีน หลังจากฟังนิทานจบจะมีการ จัดกิจกรรมการเล่นเกมที่ เป็นเกมที่ จะให้เด็กฝึกด้านคำศัพท์ภาษาจีน โดยคำศัพท์ภาษาจีนที่ใช้ใน เกมจะเกี่ยวข้องกับคำศัพท์ที่อยู่ในเนื้อเรื่องนิทานที่ครูเล่าให้เด็กฟัง โดยมีลำดับการจัดกิจกรรมการ เล่านิทานประกอบการเล่นเกมนี้อย่างนี้

4.1 ขั้นนำ ครูนำเด็กเข้าสู่กิจกรรมโดยการร้องเพลงร่วมกัน เพื่อกระตุ้นให้เด็กสนใจและมี ความพร้อมก่อนเข้าสู่กิจกรรม

4.2 ขั้นดำเนินกิจกรรม ครูเล่านิทานให้เด็ก ฟังโดยใช้หนังสือนิทาน เมื่อเล่านิทานจบ จะ ตามด้วยกิจกรรมการเล่นเกมนำคำศัพท์ที่มีอยู่ในนิทานเรื่องนั้น พร้อมอธิบายเกมที่ จะทำการเล่นให้เด็ก ได้เข้าใจถึงวิธีการเล่นก่อน หลังจากนั้นลงมือทำกิจกรรมร่วมกัน โดยในระหว่างการเล่นครูมีบทบาท กระตุ้นและเสริมแรงให้เด็กรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาจีน

4.3 ขั้นสรุป ให้เด็ก ๆ ร่วมกันทบทวนคำศัพท์ภาษาจีนที่ได้จากการฟังนิทานโดยให้เด็ก ๆ ฟัง คำศัพท์ภาษาจีน ซึ่งในขณะที่ฟังครูจะชี้รูปภาพที่อยู่ในนิทานไปพร้อม ๆ กันและเด็ก ๆ พูดตาม

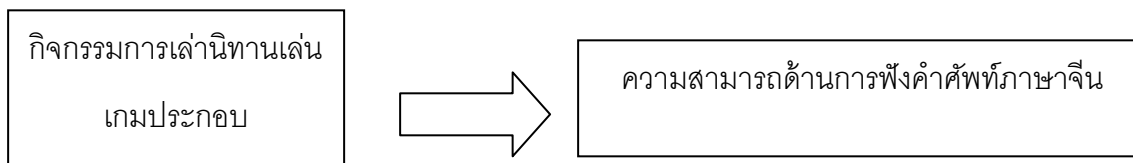
5. เกมประกอบ หมายถึง เกมคำศัพท์ที่ให้ผู้เล่นเลือกภาพให้ตรงกับคำศัพท์ที่ครูพูด

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การเล่านิทานเป็นกิจกรรมบูรณาการที่ง่ายที่สุดที่ครูสามารถบูรณาการหลายสิ่งลงไป ใน นิทานได้ นิทานเป็นสื่อสร้างการเรียนรู้ให้กับเด็กปฐมวัยที่มีประสิทธิภาพมาก ไม่ มีเด็กคนใดไม่ชอบ นิทาน และการที่เด็กได้ฟังนิทานเด็กจะสามารถพัฒนาคำศัพท์เพิ่มมากขึ้น การเล่านิทานเล่นเกม ประกอบเป็นการใช้นิทานบูรณาการโดยใช้นิทานเป็นหลักร่วมกับการเล่นเกม ซึ่งจากทฤษฎีการเรียนรู้ และทฤษฎีภาษาเชื่อว่า การนำนิทานมาใช้แบบบูรณาการในเรื่องที่ใกล้ตัวจะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ ได้เป็นอย่างดี ประกอบกับเกมเป็นกิจกรรมที่สนุกสนานที่ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในการเรียนรู้ภาษา เนื่องจากผู้เรียนได้ลงมือทำและเคลื่อนไหวจึงทำให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพ ตามกรอบแนวคิดดังนี้

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นเกมประกอบมีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนสูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถด้านการฟัง
 - 1.1 ความหมายของการฟัง
 - 1.2 ความสำคัญของการฟัง
 - 1.3 ประเภทของการฟัง
 - 1.4 พัฒนาการความสามารถด้านการฟังของเด็กปฐมวัย
 - 1.5 แนวทางในการส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง
 - 1.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถด้านการฟัง
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์
 - 2.1 ความหมายของคำศัพท์
 - 2.2 ความสำคัญของคำศัพท์
 - 2.3 การออกเสียงของคำศัพท์
 - 2.4 กระบวนการรับรู้คำศัพท์
 - 2.5 การจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาความเข้าใจคำศัพท์
 - 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ
 - 3.1 ความหมายของภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ
 - 3.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ
 - 3.3 กระบวนการเรียนรู้ภาษาของเด็กปฐมวัย
 - 3.4 พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย
 - 3.5 แนวทางการจัดประสบการณ์ทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย
 - 3.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน
 - 4.1 ความหมายของนิทาน
 - 4.2 ความหมายของการเล่านิทาน
 - 4.3 ประเภทของนิทาน

- 4.4 จุดประสงค์ของการเล่นนิทาน
- 4.5 รูปแบบการเล่นนิทาน
- 4.6 คุณค่าและประโยชน์ของการเล่นนิทาน
- 4.7 หลักในการเลือกนิทานสำหรับเด็ก
- 4.8 สื่อที่ใช้ในการเล่นนิทาน
- 4.9 วิธีและเทคนิคในการเล่นนิทาน
- 4.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน
- 5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเกม
 - 5.1 ความหมายของเกม
 - 5.2 ประเภทของเกม
 - 5.3 คุณค่าและประโยชน์ของเกม
 - 5.4 หลักการนำเกมมาใช้
 - 5.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเกม

1. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถด้านการฟัง

1.1 ความหมายของการฟัง

โดน็อคฮิว (Machado, Jeanne M. 1999: 186; อ้างอิงจาก Donoghue. 1985. The child and the English language arts.) ได้กล่าวว่า ทักษะทางการฟังเป็นทักษะการเรียนรู้ทางด้านภาษาเป็นลำดับแรกและจะพัฒนาจนที่เด็กจะพูดได้ เด็กส่วนใหญ่พัฒนาความสามารถทางการฟังจากคำพูดของคนอื่นระหว่างที่เป็นเด็กปฐมวัย วัยอื่นๆไม่ทำ การเติบโตทางด้านภาษาจะเป็นการอธิบายถึงกระบวนการรับตามด้วยกระบวนการส่ง ความสามารถในการฟังของเด็กเป็นสิ่งสำคัญต่อการพูดและการอ่านในอนาคตและการประสบความสำเร็จในการเขียน

ไวส์และลิลลี่ไวท์ (Machado, Jeanne M. 1999: 186; อ้างอิงจาก Weiss; & Lilywhite. 1981. Communicative disorders.) กล่าวว่าไว้ว่า การได้ยินและการฟังเป็นอะไรที่แตกต่างกันทีเดียว การได้ยินเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับเส้นประสาทและกล้ามเนื้อที่ส่งผลถึงการเป็นผู้ใหญ่ที่มีประสิทธิภาพได้ตั้งแต่อายุ 4-5 ปี การฟังเป็นการเรียนรู้พฤติกรรม กระบวนการทางจิตที่ซึ่งเกี่ยวข้องกับการได้ยิน การเข้าร่วม การรู้จักพินิจพิเคราะห์ การเข้าใจและการจำ มันสามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝน การฟังส่งผลต่อปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ในระดับหนึ่งของการทำงานและบางทีอาจเป็นหนึ่งในกระบวนการความสำเร็จทั้งหมดในชีวิตก็ได้

วราภรณ์ รักวิจัย (2538: 44) ได้กล่าวว่า การฟังคือการฝึกฟังเสียงธรรมชาติ จังหวะดนตรี เพื่อเตรียมให้พร้อมในการฟังเรื่องราวต่างๆ และสามารถถ่ายทอดออกมาเป็นประโยชน์ที่เหมาะสม มีมารยาทในการฟังและมีสมาธิ ในการฟัง การฟังตามความหมายดังกล่าวนี้ ต้องอาศัยกระบวนการที่สำคัญ 3 ประการ คือ

1. การได้ยิน (Hearing) การได้ยินเป็นกระบวนการรับรู้ทางโสตขั้นแรกของการฟัง
2. การฟัง (Listening) เมื่อหูได้รับสัญญาณเสียงเข้าไปแล้วจะส่งไปยังสมองตามลำดับขั้นเพื่อแปลความหมายของเสียงที่ได้ยิน ในขั้นนี้ต้องใช้สมาธิและการตั้งใจฟังอย่างจริงจัง
3. การรับรู้ความหมาย (Auding) เป็นกระบวนการขั้นสูงของการฟัง นอกจากจะรู้ความหมายของเสียงที่ได้ยินแล้ว ยังต้องทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง และรู้จักประเมินค่าควรเชื่อถือเพียงใด แล้วจึงแสดงปฏิกิริยาได้ตอบไปตามที่ต้องการ

ถนอมวงศ์ ล้ายอดมรรค (2532: 111) กล่าวว่า การฟังเป็นการรับสารดี วัยหู เสียงที่เราได้ยินในแต่ละวินาทีอาจเป็นเสียงที่มาจากแหล่งกำเนิดเสียงหลายๆแหล่งพร้อมกัน แต่เราเลือกที่จะฟังเสียงใดเสียงหนึ่งหรือสอง-สามเสียง

เยาเวา เดชะคุปต์ (2542: 63) กล่าวว่า การรับฟังหรือรับสัญญาณหรือข่าวสารที่มีผู้ส่งมาให้ ทักษะในการรับข้อมูลได้แก่ การฟังและการอ่าน สรุปได้ว่า การฟังเริ่มต้นจากการได้ยิน รับรู้ เข้าใจ คิด

เปลื้องณ นคร (2545: 250) ฟัง หมายถึงตั้งใจสับคอยรับเสียงได้ยิน เชื่อ ทำตามถ้อยคำ

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2547: 147-148) ได้กล่าวว่า การฟังของเด็กเป็นการรับรู้ เรื่องราวด้วยประสาทสัมผัสทางหูที่เด็กสะสมและนำไปสร้างเสริมพัฒนาการทางภาษามากกว่าการใช้เพื่อพัฒนาปัญญา เด็กจะเก็บคำพูด จังหวะเรื่องราว จากสิ่งที่ฟังมาสานต่อเป็นคำศัพท์เป็นประโยคที่จะถ่ายทอดไปสู่การพูด ถ้าเรื่องราวที่เด็กได้ฟังมีความ มชัดเจน ง่ายต่อการเข้าใจเด็กจะได้คำศัพท์และมีความสามารถมากขึ้น

สรุปได้ว่า การฟังเป็นกระบวนการต่อเนื่องจากการได้ยิน เมื่อได้ยินแล้วมีการตั้งใจรับรู้ และแปลความหมายเพื่อความเข้าใจในสิ่งที่ได้ยิน ทักษะการฟังเป็นสิ่งที่ควรส่งเสริมแก่เด็กปฐมวัย เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมในการฟังเรื่องราวต่างๆและถ่ายทอดได้อย่างเหมาะสม

1.2 ความสำคัญของการฟัง

นอร์ตัน (Norton. 1985: 114)การฟังเป็นกระบวนการที่ต้องการความมีส่วนร่วมของผู้ฟัง ผลของการสื่อสารที่แย่เกิดจากการที่นักเรียนไม่สนใจ หรือนักเรียนกำลังคิดถึงคำตอบมากกว่าการมีสมาธิฟังว่าผู้พูดกำลังพูดอะไรอยู่ การไม่สนใจทำให้นักเรียนไม่ถามคำถามซึ่งการอธิบายเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับความเข้าใจ ผู้อ่านสามารถที่จะหยุดและกลับไปอ่านใหม่ได้ แต่ในสถานการณ์การฟัง ผู้ฟังไม่สามารถที่จะกลับไปเพื่อฟังอีกครั้งได้ นอกจากนี้บ่อยครั้งที่การฟังมักจะอยู่ในสถานที่สาธารณะเพราะฉะนั้นอาจจะถูกเสียงต่างๆรบกวนได้ สำเนียงของผู้พูดหรือการกระทำของผู้ฟังคนอื่น ๆ เข้ามามีส่วนในการฟังของนักเรียนได้

วรณีย์ โสมประยูร (2537: 89) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการฟังไว้ดังนี้

1. การฟังเป็นทักษะทางภาษาที่ใช้มากที่สุด
2. การฟังช่วยให้เกิดปัญญาและความรู้
3. การฟังเป็นส่วนสำคัญของการพูด การอ่าน และการเขียน
4. การฟังช่วยให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน
5. การฟังช่วยขยายความรู้ ความคิด และประสบการณ์ รวมทั้งการคิดค้นงานใหม่ๆ
6. การฟังช่วยในการสร้างมนุษยสัมพันธ์ของสังคม
7. การฟังช่วยในการเลือกประเมินและตัดสินต่างๆ ได้ถูกต้องดียิ่งขึ้น

สมิธ (Smith. 1973: 72) ได้สรุปใจความสำคัญของการสอนฟังดังนี้คือ

1. เด็กในชั้นประถมศึกษาเรียนรู้รายละเอียดต่างๆ จากการฟัง ถ้าเราสอนฟังโดยตรงก็จะสามารถพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ของเด็กได้

2. เด็กตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เรียนรู้โดยตรงทันทีจากการฟังได้ดีกว่าการอ่าน เพราะเด็กในระดับชั้นต้นๆ นี้ยังไม่มีทักษะการอ่านมากพอที่จะอ่านบทความ ครูจึงควรให้ความสำคัญกับการสอนฟังในฐานะที่เป็นทักษะภาษาเช่นเดียวกับการอ่าน

3. เด็กเรียนซ้ำมิได้หมายความว่าต้องด้อยการฟังไปด้วย ดังนั้นการฟังจึงเป็นวิธีการที่ดีที่จะสอนเด็กเรียนซ้ำ

4. ความสามารถในการฟังของเด็กชายและเด็กหญิงในทุกระดับชั้นตั้งแต่ชั้นอนุบาลถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ไม่แตกต่างกัน

มาซาโด (Machado, 1999: 186) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการฟังไว้ว่า ทักษะด้านการฟังเป็นการเรียนรู้ทักษะด้านภาษาศาสตร์เป็นอันดับแรกและมันจะพัฒนาขณะที่เด็กจะพูดได้ ความสามารถด้านการฟังของเด็กเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะนำไปสู่การพูดและกระบวนการการอ่านและการเขียนในอนาคต

สรุปได้ว่าการฟังเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญและเป็นพื้นฐานของทักษะทางภาษาด้านการพูด การอ่าน และการเขียน ฉะนั้นการฝึกให้เด็กรู้จักฟังตั้งแต่ยังเด็กจึงเป็นพื้นฐานในการพัฒนากระบวนการรับรู้ ความคิด หรือสติปัญญาได้วิธีหนึ่ง จึงควรส่งเสริมและจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการฟังให้แก่เด็กปฐมวัยเป็นอย่างยิ่ง

1.3 ประเภทของการฟัง

เคนเนดี้ (Kennedy, 1975: 146) ได้จัดประเภทของการฟังเอาไว้ 7 ประการคือ

1. การฟังทั่วๆ ไปในชีวิตประจำวัน (Simple Listening) เช่น การฟังการสนทนา การฟังทางโทรทัศน์

2. การฟังเพื่อจำแนกเสียง (Discriminative Listening) เช่น การฟังเสียงสัตว์ เสียงยวดยาน เสียงที่แสดงความรู้สึก

3. การฟังเพื่อเป็นการพักผ่อน (Listening for Relaxation) เช่น การฟังบทกลอน การฟังเรื่องราวและนิทานต่างๆ

4. การฟังเพื่อจับสาระสำคัญ (Listening for Information) เช่น การฟังประกาศ การฟังความคิดเห็นและการฟังเพื่อตอบคำถาม

5. การฟังเพื่อจับความคิด (Listening Organize Ideas) เช่น การฟังอภิปราย และการแสดงความคิดเห็นต่างๆ

6. การฟังอย่างพินิจพิเคราะห์ (Critical Listening)

7. การฟังเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ (Creative Thinking) เช่น การฟังดนตรีและการแสดงต่างๆ

วรรณ โสมประยูร (2553: 94) สรุปประเภทของการฟังไว้ดังนี้

1. การฟังเพื่อจำแนกเสียง เป็นการฟังเพื่อแยกเสียงต่างๆ ให้ทราบว่าเสียงของคนสัตว์หรือสิ่งของประเภทใด

2. การฟังเรื่องง่ายๆ ทัวไปในชีวิตประจำวัน เป็นการฟังเพื่อความรู้ความเข้าใจที่ใช้สำหรับการดำรงชีวิตประจำวัน การฟังประเภทนี้เป็นพื้นฐานของการฟังประเภทอื่นๆ เช่น การฟังคำสนทนา การฟังเสียงตามธรรมชาติ

3. การฟังเพื่อสาระสำคัญ เป็นการฟังที่ผู้ฟังตั้งใจฟัง เพื่อให้เข้าใจและจับใจความสำคัญจากสิ่งที่ฟังได้ เช่น การฟังบทเรียน การฟังเทศน์ การฟังปาฐกถา

4. การฟังเพื่อพักผ่อน เป็นการฟังที่ผู้ฟังเกิดความสุขสนทนานเพลิดเพลิน เกิดความรู้สึกรื่นเริงสนุกสนานและคล้อยตาม เช่น การฟังเพลง การฟังกลอน การฟังละคร การฟังนิทาน

5. การฟังเพื่อเกิดความคิดและสรุป เป็นการฟังที่ผู้ฟังนำสิ่งที่ ได้ฟังนั้นมาเทียบเคียงกับความรู้และประสบการณ์เดิมของตน แล้วจึงสรุปเป็นความคิดของตน

6. การฟังเพื่อเกิดความคิดสร้างสรรค์ เป็นการฟังที่ผู้ฟังเมื่อได้ฟังแล้วก็นำสิ่งที่รู้นั้นมาผสมกับความรู้เดิม ทำให้ได้ความคิดใหม่ๆ เกิดขึ้น เช่น การฟังเพลงหรือกลอน ก็คิดแต่งเพลงหรือกลอนในขณะที่ฟังด้วย

7. การฟังเพื่อปฏิบัติตาม เป็นการฟังที่ผู้ฟังตั้งใจฟัง ฟังแล้วทำตามลำดับขั้นตอนและเหตุการณ์อย่างละเอียด เพื่อปฏิบัติตามภายหลัง การฟังประเภทนี้ต้องท่องจำหรือจดจำไว้ เพื่อการปฏิบัติจะได้ไม่ผิดพลาด

8. การฟังอย่างพินิจพิเคราะห์ หรือการฟังอย่างมีวิจารณญาณ เป็นลักษณะการฟังที่ผู้ฟังเข้าใจและสามารถแยกแยะสิ่งที่ได้ฟังว่าอะไรเป็นความคิดเห็นของผู้พูด อะไรเป็นข้อเท็จจริงหรือพิจารณาได้ว่าอะไรคือสิ่งที่ถูกต้องและอะไรน่าเชื่อถือ เช่น การฟังโฆษณา ฟังการหาเสียงต่างๆ

เยาวพา เดชะคุปต์ (2542: 79) การฟังมีหลายประเภท ได้แก่

1. การฟังอย่างเจียม

2. การฟังอย่างตั้งใจ ได้แก่ การฟังคำสั่ง การฟังประกาศเพื่อปฏิบัติตาม

3. การฟังอย่างชื่นชม เช่น การฟังดนตรี

4. การฟังอย่างวิเคราะห์ สามารถแยกแยะสิ่งต่างๆ ได้

สุภาวดี ศรีวรรณะ(2542: 60) ได้แบ่งประเภทของการฟังที่ควรส่งเสริมให้แก่เด็กปฐมวัยดังนี้

1. การฟังเพื่อจำแนกความแตกต่างของเสียงคือ ความสามารถเข้าใจความแตกต่างของเสียงที่ได้ฟัง
2. การฟังเพื่อปฏิบัติตามคำสั่งคือ การฟังคำสั่งและสามารถปฏิบัติตามได้ถูกต้อง
3. การฟังเพื่อเข้าใจความหมายของคำศัพท์ คือสามารถเข้าใจคำศัพท์ได้อย่างถูกต้องว่าหมายถึงอะไร
4. การฟังเพื่อเข้าใจเรื่องราวคือ การฟังเรื่องราวนั้นๆ อย่างตั้งใจและสนใจจนเกิดความเข้าใจ สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่ได้ฟังได้

สรุปได้ว่าประเภทของการฟังนั้นมีหลายป ระเภทและทุกประเภทล้วนมีความสำคัญ แต่สำหรับเด็กปฐมวัยควรจัดให้มีการฟังเพื่อเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง ฟังแล้วสื่อความหมายเรื่องที่ฟังได้

1.4 พัฒนาการความสามารถด้านการฟังของเด็กปฐมวัย

นิทยา ประพฤตกิจ (2539: 178-179) ได้กล่าวถึงความสามารถทางภาษาด้านการฟังของเด็กในแต่ละช่วงอายุไว้ดังนี้

เด็ก 2 ขวบ เข้าใจคำและประโยคง่ายๆ ชอบฟังโฆษณาทางโทรทัศน์ และเสียงที่สะกิดใจ พยายามเลียนเสียงของเสียงที่ได้ยิน เข้าใจคำและประโยคง่ายๆ ชอบฟังเรื่องง่ายๆ สั้นๆ และเพลงกล่อมเด็ก

เด็ก 3 ขวบ ชอบฟังเสียงต่างๆ ที่ได้ยินคุ้นหูอยู่เช่น เสียงสัตว์ ยานพาหนะ เครื่องใช้ในครัว ชอบฟังนิทานที่ผู้ใหญ่อ่านให้ฟังแบบสองต่อสอง ฟังไม่ได้นาน และฟังอย่างตั้งใจ สามารถเข้าใจภาษาพูดง่ายๆ ของผู้ใหญ่ เช่น ออย่า ไม่ การปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ใหญ่ยังไม่สม่ำเสมอสามารถเชื่อมโยงเสียงกับวัตถุที่ใช้ทำเสียงได้

เด็ก 4 ขวบ ฟังเรื่องได้นานขึ้น อาจเลือกหนังสือให้ผู้ใหญ่อ่านให้ฟัง สามารถปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆ ได้ บางครั้งจะแกล้งทำเป็นไม่ได้ยินหรือไม่สนใจคำสั่งหรือเสียงเรียก ชอบฟังเรื่องซ้ำๆ และสามารถจำแนกความแตกต่างของเสียงได้

เด็ก 5 ขวบ ตั้งใจฟังนานขึ้น ชอบฟังนิทาน เพลง คำคล้องจอง สามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้มากขึ้น เข้าใจคำพูดข้อความยาวๆ ของผู้ใหญ่

อายุ 6 ปี ชอบฟังเรื่องราวต่างๆ โดยเฉพาะเกี่ยวกับธรรมชาติและปรากฏการณ์ต่างๆ

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2547: 148) ได้กล่าวถึงความสามารถทางภาษาด้านการฟังของเด็กในแต่ละช่วงอายุไว้ดังนี้

อายุ 2 ขวบ ชอบฟังคำพูดสั้นๆ จูงใจ ฟังเรื่องสั้นๆ และเพลงกล่อมเด็ก วัยนี้ชอบคำซ้ำ และเลียนแบบเสียง

อายุ 3 ขวบ ชอบฟังเสียงต่างๆ เช่น เสียงสัตว์ ยานพาหนะ เครื่องใช้ในครัวเรือน ชอบ ฟังนิทาน ฟังได้นานและฟังอย่างตั้งใจ สามารถเข้าใจภาษาพูดง่ายๆ ของผู้ใหญ่ ทั้งคำถามและปฏิเสธ ชอบทดลองทำเสียงเหมือน เช่น เสียงรถยนต์ รถไฟ

อายุ 4 ขวบ ฟังเรื่องได้นานขึ้น เริ่มตีความหมายเรื่องที่ฟัง เช่น ถามคำถามหรือต่อ เรื่องได้ วัยนี้สามารถปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆ ได้ ชอบฟังเรื่องซ้ำๆ และสามารถจำแนกความแตกต่างของ เสียงได้

อายุ 5 ขวบ ชอบฟังนิทาน เพลง เล่นภาษา เช่น คำคล้องจอง สามารถเข้าใจคำพูด ข้อความยาวๆ ได้ ความเข้าใจทำให้เด็กวัยนี้พูดเก่งและจำแนก

อายุ 6 ขวบ ฟังเรื่องราวต่างๆ ที่เกี่ยวกับปรากฏการณ์ต่างๆ รอบตัวได้ และเข้าใจ ถ้า ไม่เข้าใจซ่อนเก็บไป

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2537:66) ได้กล่าวถึงความสามารถทางภาษาด้านการ ฟังของเด็กปฐมวัย ดังนี้

3-4 ปี ปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆ ได้ ตอบคำถามง่ายๆ ได้ แสดงท่าทางตามคำสั่งง่ายๆ ได้ และชอบฟังนิทานเรื่องเดิมซ้ำๆ

4-5 ปี ปฏิบัติตามคำสั่ง 2-3 คำสั่งได้ ตอบคำถาม อะไร ทำไม่ได้ แสดงท่าทางตาม คำสั่งได้ และชอบฟังนิทานโคลงกลอน

5-6 ปี ปฏิบัติตามคำสั่งที่ต่อเนื่องได้ ตอบคำถามตามความคิดตนเองได้ แสดง ท่าทางตามคำสั่งได้ถูกต้อง และชอบฟังนิทานประเภทเทพนิยาย

สรุปได้ว่า เด็กมีความสามารถในการฟังโดยพัฒนาไปอย่างต่อเนื่องตั้งแต่แรกเกิดและ พัฒนาเป็นลำดับขึ้นจากการฟังเสียงของบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดเพื่อเลียนแบบและเพื่อจำแนกมาเป็นการ ฟังเพื่อปฏิบัติตามคำสั่ง แสดงท่าทางตามคำสั่งและการฟังเป็นเรื่องสั้นๆจนสามารถถ่ายทอดเรื่องราว ที่ได้ฟังให้ผู้อื่นรับฟังและเข้าใจได้ โดยสื่อสารออกมาเป็นภาษาพูดและเป็นพื้นฐานที่สำคัญการพัฒนา ไปสู่การเขียนและการอ่านต่อไป

1.5 แนวทางในการส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง

สุนทร โครตบรรเทา(2532: 71-72) ได้กล่าวไว้ว่า การฟังเป็นกุญแจสำคัญของการเรียน โปรดสอนให้ลูกพัฒนาทักษะนี้ตั้งแต่แรก โดยให้ท่านถือเป็นคนอย่างหนึ่งของท่าน รวมทั้งความขยัน และการมีวินัยในตนเองด้วย ซึ่งความสำเร็จของลูกในอนาคตขึ้นอยู่กับสิ่งนี้อย่างมาก โปรดให้ลูกนั่ง

นั่งและเฝ้านั่งเป็นบางครั้งในแต่ละวัน เริ่มด้วยให้ลูกฟังท่านพูดสักหนึ่งหรือสองนาทีก่อนในแต่ละครั้ง สังเกตดูว่าสายตาของลูกอยู่ที่ท่าน พูดไปแล้วชมเชยลูกด้วยถ้อยคำว่า “ลูกช่างเก่งเหลือเกิน ฟังสิ่งที่พ่อหรือแม่พูดได้ทั้งหมด” สิ่งที่คุณควรทราบลำดับต่อไปคือออกดูลูกเพื่อแสดงความดีใจที่ลูกตอบคำถามท่านได้ ท่านควรจะพัฒนาลูกด้วย เมื่อทราบว่าลูกมีความสามารถในการรับฟังและตอบได้มากเท่าไร ข้อมูลที่ท่านเพิ่มเข้าไปเมื่อท่านรู้สึกว่าง่ายสำหรับลูกจะเป็นการขยายความรู้และความเข้าใจของลูก และให้ขยายเวลาในการฟังของลูกออกไปอีกเป็นหลายนาทีก่อนที่ลูกอายุประมาณห้าขวบ

กรมประชาสัมพันธ์ (2523: 93-94) ได้ให้คำแนะนำสำหรับการสอนฟังดังนี้

1. ช่วงความสนใจของเด็กมีสั้น ครูต้องพยายามจัดกิจกรรมที่น่าสนใจและ น่าสนุก โดยวางแผนการจัดกิจกรรมแต่ละช่วงเวลาตามความสนใจของเด็ก เช่นความยาวของนิทาน เพลง จัดกิจกรรมที่แตกต่างกัน ใช้วัสดุอุปกรณ์ที่ดึงดูดความสนใจของเด็ก ควรปล่อยให้เด็กได้ขยับเขยื้อนโดยเสรี นั่งตามสบาย จัดสิ่งแวดล้อมให้เหมาะสมกับการฟัง
2. กระตุ้นให้นักเรียนทราบว่าการฟังเป็นเรื่องจำเป็น และสำคัญ ไม่ควรอธิบายซ้ำหลายครั้ง โดยให้เด็กทราบว่าทำไมเราจะต้องหยุดเพื่อฟังครู
3. การสอนฟังให้เด็ก โดยวิธีการที่ครูพูดให้ชัดเจนแต่เบาพอที่จะให้เด็กสนใจฟัง และได้ยินว่าครูกำลังพูดอะไร ไม่ทำเสียงดังแข่งกับเด็ก และควรใช้เสียงสูงต่ำเน้นหนักบ้าง ไม่ควรใช้เสียงเรื่อๆเสมอกันตลอดเพราะเด็กไม่ชอบฟัง ครูควรให้เวลาเด็กในการรับฟังหรือเตรียมตัวฟังให้มากพอเพื่อให้เด็กหยุดกิจกรรมอื่น แล้วหันมาฟังครูและที่สำคัญก็คือครูควรใช้คำอธิบายง่ายๆ และจัดลำดับคำอธิบายไว้ให้ดี
4. ครูต้องเป็นผู้ฟังที่ดีโดยทำตัวอย่างให้เด็กเห็นอย่างชัดเจนเช่นการหันหน้าไปทางผู้พูด
5. สร้างบรรยากาศที่สดชื่นสบายๆสำหรับครูและเด็ก เด็กที่สดชื่นจะสามารถฟังได้ดีกว่าเด็กที่หงุดหงิดหวาดกลัว
6. ช่วยให้เกิดพัฒนาการรับรู้เสียง ให้รู้จักแยกเสียงที่ได้ยินในชีวิตประจำวันได้
7. เปิดโอกาสให้เด็กได้ทำกิจกรรมแตกต่างกัน ให้เด็กได้ฟังเรื่องหรือประสบการณ์ที่มีความหมายเพื่อให้เกิดความสุข และเพิ่มพูนความรู้

ลีและรูบิน (Lee, Doris M.; & Rubin, Joseph B. 1979: 96-97) หลักพื้นฐานและข้อแนะนำที่ใช้ในการฟัง

1. การฟังรวมถึงการเข้าใจข้อความของผู้พูด ให้ตรวจสอบการฟังของเด็กโดยการให้เด็กแสดงความคิดเห็นออกมาเป็นคำพูดของพวกเขาว่าพวกเขาได้ยินอะไร
2. เด็กๆต้องพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของการเป็นผู้ฟัง เน้นในส่วนที่ว่าเด็กๆได้ยินอะไรแล้วที่ได้ยินนั้นเข้าใจถูกต้อง ในเด็กที่กำลังพยายามฝึกฟังให้ทำซ้ำในข้อมูลที่ได้รับมาไม่ถูกต้อง

3. การส่งเสริมการฟังของเด็กๆโดยการให้พูดคุยกับเพื่อนๆบ่อยๆ โดยคุณครูแบ่งกลุ่มออกเป็นกลุ่มเล็กๆแล้วให้เด็กๆได้ทำงานร่วมกัน มีการสนทนากันเพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กๆได้ฟังคนอื่น ๆ และบทบาทของคุณครูก็คือผู้ให้คำแนะนำเมื่อต้องการให้เด็กๆฟัง

4. การส่งเสริมการฟังของเด็กๆโดยการให้เด็กๆฟังภาษาทางการ ภาษาถิ่นของพวกเขาและภาษาถิ่นของเพื่อนๆ เมื่อเด็กๆไม่เข้าใจภาษาถิ่นที่แตกต่างกัน ก็ให้ถามว่ามันหมายถึงอะไร โดยผู้พูดสามารถช่วยผู้ฟังได้โดยการใช้ภาษากายเป็นตัวช่วยได้ดี

5. เด็กๆจะตั้งใจฟังเมื่อพวกเขาารู้สึกว่าต้องการรู้ว่าคนอื่นๆพูดอะไรกัน ต้องการมีส่วนร่วมในกิจกรรม โดยพยายามสร้างสิ่งเหล่านี้ให้เกิดขึ้นกับกิจกรรมต่างๆ และเพิ่มความต้องการให้เด็กอยากที่จะรู้ว่าคนอื่นๆพูดอะไร

6. ไม่มีใครบอกได้ว่าฟังอย่างไร คุณครูควรพยายามจัดหาประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ให้เด็กๆเพื่อพัฒนาการฟัง โดยเฉพาะสร้างจุดมุ่งหมายในการพูดสื่อสารระหว่างเพื่อนด้วยกันและคอยช่วยให้การฟังประสบผลสำเร็จ

7. เด็กๆฟังโดยสัญชาตญาณ ไม่ต้องไปถามเด็กให้อธิบายว่าเด็กฟังได้อย่างไรเพราะพวกเขาก็ตอบไม่ได้ มีเพียงเด็กบางคนที่ยอายุ 10-12 ปีที่จะสามารถบอกในทางที่มีความหมายได้ ดูเหมือนว่าการจัดหาสถานการณ์ที่ซึ่งเด็กได้เห็นการฟังเป็นสิ่งที่สำคัญมาก

8. เด็กทุกคนไม่สามารถที่จะมีผลการฟังที่เท่ากันได้ในทุกหัวข้อหรือทุกสถานการณ์ ดังนั้นต้องช่วยเด็กอธิบายถึงรายละเอียดของปัญหาและทำอะไรที่เป็นไปได้เพื่อที่จะสร้างสิ่งนี้ขึ้นมาได้

9. เด็กๆฟังความหมายมากกว่าคำดังนั้นการแปลความจึงเป็นธรรมชาติของการตอบกลับ ให้ดูรายละเอียดว่าอะไรที่เด็กไม่เข้าใจ อะไรที่เด็กๆเชื่อว่าพวกเขาเข้าใจ

10. วัสดุหรือกิจกรรมอะไรที่เด็กๆได้รับคุณประโยชน์ต่อพวกเขาที่เพิ่มการตัดสินใจในการฟัง ให้เลือกจัดหาวัสดุและกิจกรรมเหล่านั้นเพื่อเพิ่มความสำเร็จในการฟัง

เยาวพา เดชะคุปต์ (2542: 79) กล่าวว่า การจัดประสบการณ์ในการฟังควรจะมีวิธีดังนี้

1. ให้เด็กนั่งฟังอย่างสบายๆ
2. ให้เด็กเข้าใจว่าการฟังเป็นสิ่งสำคัญควรตั้งใจฟังผู้อื่นพูดและฝึกมารยาทในการรับฟัง
3. การปฏิบัติตนในการสอนฟังของคุณครู ควรจะทำสิ่งต่อไปนี้

3.1 พูดด้วยน้ำเสียงปานกลางพอที่เด็กจะได้ยิน ไม่ควรตะเบ็งตะโกน หรือพูดค่อยจนเกินไป

3.2 อย่าพูดมากจนเกินไป จนเด็กเกิดความเคยชินและไม่ตั้งใจฟัง

3.3 ให้เวลาเด็กเตรียมพร้อมที่จะรับฟัง เช่น ให้เด็กเตรียมตัวให้พร้อมก่อนที่จะพูดกับเด็ก

3.4 อธิบายให้เด็กฟังโดยใช้คำพูดง่ายๆ และมีการเตรียมล่วงหน้า

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2540: 38) การฟังครูต้องใช้การฟังอย่างจริงจังกับเด็กฟังอย่างเข้าใจ ฟังแล้วคิดเพื่อประเมินค่าเด็กกำลังสื่อสารสิ่งใดให้กับครู พร้อมตอบสนองให้เด็กคิด กระตุ้นให้เด็กกระตือรือร้นที่จะตอบและกระทำในสิ่งที่นำไปสู่การเรียนรู้ที่ถูกต้อง ซึ่งการฟังของเด็กจะแตกต่างกันออกไป กิจกรรมการฟังที่ครูควรจัดได้แก่ การฟังนิทาน ฟังคำสั่ง ฟังการจำแนกเสียงลักษณะของการจัดกิจกรรมอาจนำไปสอดแทรกในกิจกรรมการเรียนรู้อื่นๆ หรือจัดแยกเป็นกิจกรรมอิสระก็ได้

กุลยา แสงเดช(2548: 133 - 136) ได้เสนอกิจกรรมที่มีความเหมาะสมสำหรับทักษะการฟังดังนี้

1. การเรียงลำดับภาพ (Putting picture in order) เป็นการให้ผู้เรียนฟังเรื่องสั้น จากนั้นผู้เรียนต้องเรียงลำดับภาพจากเรื่องที่ฟังให้ถูกต้อง อาจให้ผู้เรียนเขียนหมายเลขกำกับภาพตามลำดับจากเรื่องที่ฟัง
- 2.การเติมข้อความให้สมบูรณ์ (Completing Grids and Charts) ผู้เรียนเติมข้อความที่ขาดหายไปจากการที่ได้ฟัง
- 3.การเดาและคาดเหตุการณ์ (Guess and Predicting) เป็นการให้ผู้เรียนคาดถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปจากเรื่องที่กำลังฟังอยู่นั้น
- 4.การแก้ไขคำผิด (Correcting mistakes) เป็นการให้ผู้เรียนแก้สิ่งที่ต่างจากที่ตนได้ฟังให้เป็นข้อมูลที่ถูกต้อง
- 5.การต่อเติมภาพให้สมบูรณ์ (Completing the pictures) กิจกรรมนี้ผู้เรียนทำงานเป็นคู่ จากนั้นให้แต่ละฝ่ายบอกสิ่งที่ตนเองมี และให้อีกฝ่ายวาดภาพในสิ่งที่ตนเองขาดหายไป
- 6.การเขียนทิศทาง (Following a route) กิจกรรมนี้ผู้เรียนสามารถทำงานเป็นคู่เกี่ยวกับการบอกทิศทาง
- 7.การสอนด้วยการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) เป็นกิจกรรมการสอนภาษาที่ให้ผู้ฟังได้แสดงท่าทางในสิ่งที่ได้ยินหรือได้ฟัง

สรุปได้ว่า แนวทางในการส่งเสริมความสามารถด้านการฟังนั้น ผู้ที่เกี่ยวข้องควรคำนึงถึงสภาพแวดล้อม ความพร้อมของเด็ก และตัวผู้พูดเองก็พูดให้ชัดเจน ใช้น้ำเสียงที่น่าฟัง ไม่พูดมากและพูดดังจนเกินไป นอกจากนี้ควรจัดหากิจกรรมที่น่าสนใจและหลากหลาย เพื่อที่จะสามารถส่งเสริมความสามารถด้านการฟังของเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพในวัยที่สูงขึ้นต่อไป

1.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถด้านการฟัง

งานวิจัยต่างประเทศ

วูดเวิร์ด; คาโรลิน; และ เจอโรม (Woodward; Carolyn; & Jerme. 1977: 1) ได้ศึกษาความสามารถในการเรียนของเด็กปฐมวัย พบว่าเด็กที่มีความพร้อมทางการฟังและการออกเสียงการผูกประโยค มีความสามารถในการเขียนกว่าเด็กที่ไม่พร้อมในการฟัง

แมคเดวิท และคนอื่นๆ (McDevitt; et al. 1991: 467- 489) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความเชื่อของแม่เกี่ยวกับการฟังว่าเกี่ยวข้องกับความเข้าใจของเด็กและมโนทัศน์ในการฟัง แม่ทั้งหมด 44 คนมีความเชื่อเกี่ยวกับการฟังและกระบวนการที่สนับสนุนการฟังในเด็กอายุ 3-5 ปี การแสดงความเข้าใจและมโนทัศน์ของการฟังเกี่ยวข้องด้วย แม่เห็นว่าตัวเองเป็นตัวแทนหลัก รับผิดชอบการพัฒนาความสามารถด้านการ ฟังพื้นฐาน ของเด็ก เช่น การหาจุดหลักของสิ่งที่คนพูดกับพวกเขา ไม่ชัดเจนหวัะผู้อื่นและถามคำถามผู้พูดเมื่อสับสน เด็กที่มีทักษะความเข้าใจที่แข็งแกร่งมีแม่ที่เชื่อว่าการฟังเป็นชุดกิจกรรมที่ซับซ้อน เน้นความรับผิดชอบของตัวเองในการสร้างความมั่นใจว่า ลูกๆของพวกเขาจะสามารถพัฒนาความสามารถพื้นฐานในการฟัง เน้นกระบวนการความเข้าใจและ ถามคำถามในมโนทัศน์ของการฟังของพวกเขา และเทคนิคของพวกเขาสำหรับการ ส่งเสริมการฟังของเด็ก และ เริ่มการอ่านให้กับลูกๆของพวกเขาในวัยเด็ก

หวาง (Wang. 1991: 2090-A) ได้ทดลองสอนทักษะการฟังภาษาจีน เพื่อความเข้าใจอันเป็นพื้นฐานไปสู่ทักษะการอ่าน และการเขียน โดยสอนนักเรียน 3 กลุ่ม กลุ่มแรกเป็นเด็กปฐมวัยจำนวน 19 คน กลุ่มที่สองเป็นนักเรียนมัธยม จำนวน 20 คน กลุ่มที่สาม เป็นนักศึกษาผู้ใหญ่ จำนวน 7 คนผู้เรียนได้มาจากการรับสมัคร ใช้เวลาในการทดลอง 5 สัปดาห์ ละ 3 ครั้ง สอนแบบเดียวกันทั้ง 3 กลุ่มเมื่อครบ 5 สัปดาห์ ได้ทดสอบความ เข้าใจ การพูด คำศัพท์ การเขียนแบบทำทาง และการออกเสียงพบว่า

1. วัยต่างกันมีทักษะในการเรียนรู้ที่ต่างกัน
2. เด็กเล็กสามารถตอบสนองคำสั่งที่เป็นการพูดได้ดีกว่าเด็กโต
3. ความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจของเด็กและผู้ใหญ่แตกต่างกันน้อยมาก
4. การพูดเริ่มขึ้นเมื่อได้ผ่านการฟังมามากพอสมควร
5. เด็กเล็กต้องการบริบทในการพูดมากกว่า
6. ทักษะการฟังเป็นการเตรียมพร้อมสำหรับทักษะอื่นต่อไป
7. ผู้เรียนทุกวัยต้องการความช่วยเหลือจากภาษาแม่
8. ผู้เรียนทุกวัยเรียนรู้การออกเสียงจากการฝึกฟัง

9. เด็กเล็กสามารถออกเสียงได้ชัดเจนกว่า ในขณะที่เด็กโตและผู้ใหญ่สามารถพูดคำศัพท์และประโยคได้มากกว่า

โอเมอร์ และ เอสิริฮัน (Ömer; & Aslıhan. 2009: 2013-2022) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่ผลต่อทักษะการฟังทักษะการฟังถือว่าโครงสร้างพื้นฐานสำหรับทุกหลักสูตรในระดับประถมศึกษา ดังนั้นในชีวิตของผู้คนจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับพวกเขาที่จะสามารถที่จะเข้าใจสิ่งที่พวกเขาฟังได้อย่างมีประสิทธิภาพ การส่งเสริมทักษะการฟังอย่างมีประสิทธิภาพ ของนักเรียน เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องอย่างมากกับการตระหนักถึงปัจจัยที่มีผลกระทบต่อประสิทธิภาพการทำงานของ การฟัง วัตถุประสงค์ของการศึกษานี้คือการกำหนดปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการฟัง ของนักเรียนเกรดห้า ในการศึกษานี้จะเก็บรวบรวมข้อมูลการทดสอบความเข้าใจในการฟัง, แบบสอบถามสิ่งที่นักเรียนทำเป็นประจำ อัตราส่วนการฟังในห้องเรียน อัตราส่วนการฟังนอกห้องเรียน และอัตรามุมมองของนักศึกษา ที่มีต่อทักษะการฟังที่ถูกนำมาใช้ ในตอนท้ายของการศึกษาก็พบว่า "จำนวนหนังสือเด็กและเยาวชนที่บ้าน ", "จำนวนหนังสือที่บ้าน", "เวลาที่ใช้อ่านหนังสือ ", "เวลาที่ใช้อ่านหนังสือพิมพ์ " และ "เวลาที่ใช้ฟังวิทยุ " มีผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในความสำเร็จของนักเรียนเกรดห้า ในการใช้การฟังของพวกเขา

งานวิจัยในประเทศ

เบญจะ คำมะสอน (2544) ได้ศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์การพูดเล่าเรื่องอย่างต่อเนื่องโดยใช้ภาพประกอบ ในโรงเรียนสุวิทย์เสรีอนุสรณ์ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเด็กปฐมวัยชาย-หญิง อายุ 4-5 ปี จำนวน 30 คน ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 20 นาที รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์การพูดเล่าเรื่องอย่างต่อเนื่องโดยใช้ภาพประกอบมีความสามารถด้านการฟังและการพูดสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

สนอง สุทธาอามาตย์ (2545) ได้ศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยการประกอบอาหาร ในโรงเรียนพระรามเก้า กาญจนภิเษก โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง เด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 5 – 6 ปี ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 45 นาที รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง ผลการวิจัยพบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยการประกอบอาหาร มีความสามารถด้านการฟังและการพูดสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

วันทนีย์ ไพรินทร์ (2547) ได้ศึกษา การพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ในโรงเรียนคลองทวีวัฒนา จำนวน 42 คน โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย ใช้เวลาในการ

ทดลองทั้งสิ้น 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ คาบละ 60 นาที จำนวน 42 คน โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย ใช้เวลาในการทดลองทั้งสิ้น 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ คาบละ 60 นาที ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังทำการทดลองสูงกว่าก่อนทำการทดลอง

ณภัทรสร จรจรรย์ (2551) ได้ศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้คำคล้องจองประกอบภาพ ในโรงเรียนอนุบาลสุ ดารักษ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนอายุระหว่าง 3 - 4 ปี ชั้นอนุบาลปีที่ 1 จำนวน 15 คน เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 15 นาที รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถด้านการฟังและการพูด สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

นงลักษณ์ งามขำ (2551) ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้ปริศนาคำทายที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ในโรงเรียนสันติสุขวิทยา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กนักเรียนอายุระหว่าง 4-5 ปี ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 20 นาที รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 24 ครั้ง ผลการวิจัยพบว่า ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้ปริศนาคำทาย เด็กปฐมวัยมีระดับคะแนนความสามารถด้านการฟังและการพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปได้ว่า จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศต่างให้ความสำคัญกับความสามารถด้านการฟังกับเด็กปฐมวัย ว่าเป็นพื้นฐานในการพัฒนาไปสู่ความสามารถทางภาษาด้านอื่นๆ ดังนั้นควรส่งเสริมความสามารถด้านการฟังแก่เด็กตั้งแต่เด็กยังเป็นเด็กปฐมวัย ซึ่งสามารถจัดกิจกรรมได้หลากหลายวิธี เช่น การจัดกิจกรรมประกอบอาหาร การจัดกิจกรรมปริศนาคำทาย เป็นต้น

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์

2.1 ความหมายของคำศัพท์

ศิธร แสงธนู และ คิต พงษ์ทัต (2541: 35 - 41) ได้กล่าวว่าคำศัพท์คือกลุ่มเสียงกลุ่มหนึ่งที่มีความหมายให้รู้ว่าเป็นคน สิ่งของ อาการ หรือลักษณะอาการอย่างใดอย่างหนึ่ง คำศัพท์เป็นส่วนหนึ่งของภาษา

ราชบัณฑิตยสถาน(2546: 248) ให้ความหมายของคำศัพท์ไว้ว่า คำศัพท์หมายถึงเสียงพูดหรือลายลักษณ์อักษรที่เขียนหรือพิมพ์ขึ้นเพื่อแสดงความคิด โดยถือว่าเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดซึ่งมีความหมายในตัว

อารยา วานิตีพย์(2550: 35) ได้กล่าวว่าคำศัพท์คือ กลุ่มเสียงหรือกลุ่มคำ ซึ่งมีความหมายให้รู้ว่าเป็นอะไร

ณลาธิป เจริญทอง(2550: 41) คำศัพท์ หมายถึง คำ ซึ่งเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดของภาษา เป็นกลุ่มเสียง เสียง และเสียงพูด ที่มีความหมายทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์ ซึ่งแบ่งได้ตามรูปคำหรือลักษณะการนำไปใช้

สรุปได้ว่า คำศัพท์ คือ หน่วยที่เล็กที่สุดของภาษา เป็นกลุ่มเสียงหรือกลุ่มคำซึ่งมีความหมายทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน

2.2 ความสำคัญของคำศัพท์

เอิร์ล (Earl. 1972: 2) กล่าวว่า ในการเรียนภาษานั้นการเรียนรู้คำศัพท์ของภาษาใหม่ถือเป็นเรื่องที่สำคัญมาก ความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับความสามารถในการใช้องค์ประกอบของภาษาซึ่งประกอบด้วยเสียง โครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ซึ่งองค์ประกอบทั้งสามประการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเรื่องที่ผู้อื่นพูด และสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ คำศัพท์จึงนับเป็นหัวใจสำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนภาษา โดยถือว่าผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาต่างประเทศก็ต่อเมื่อ

1. ได้เรียนรู้ระบบเสียง คือ สามารถพูดได้ดีและสามารถเข้าใจได้
2. ได้เรียนรู้และสามารถใช้ไวยากรณ์ของภาษานั้น ๆ ได้
3. ได้เรียนรู้คำศัพท์จำนวนมากพอสมควร และสามารถนำมาใช้ได้

ดวงเดือน แสงชัย (2539: 118) กล่าวว่า คำศัพท์ที่มีความสำคัญมากในการเรียนภาษาถ้านักเรียนคนใดมีพัฒนาการทางภาษาดีมาตั้งแต่เด็ก คือ รู้ศัพท์มากพอเหมาะกับวัยของตนสามารถนำคำศัพท์ไปใช้อย่างถูกต้อง จะเข้าใจความคิดของคนอื่นและสิ่งแวดล้อมจนสามารถสื่อความหมายได้หรือแสดงความต้องการของตนให้ผู้อื่นเข้าใจได้ด้วย

ศิริวรรณ โสภิตภักดีพงษ์ (2544: 8) กล่าวว่า คำศัพท์เป็นหน่วยพื้นฐานทางภาษาซึ่งผู้เรียนจะต้องเรียนเป็นอันดับแรกเพราะคำศัพท์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนทักษะ ฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษา ดังนั้นการเรียนคำศัพท์ จึงมีความสำคัญต่อการเรียนภาษามาก

สรุปได้ว่า ในการเรียนรู้ภาษานั้น คำศัพท์เป็นหน่วยพื้นฐานที่สำคัญมากต่อผู้เรียน การรู้คำศัพท์มากจะทำให้สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ดี

2.3 การรอกงมของคำศัพท์

ภักทยา เมธพร (2537: 268-270) ได้กล่าวว่า ทารกระหว่าง 6 เดือนถึง 1 ขวบ เขาจะเริ่มเข้าใจคำบางคำที่เขาได้ยินและเข้าใจว่ามันคืออะไร สามารถทำตามคำสั่งง่ายๆได้

เด็กอายุราว 1 ขวบ จะเริ่มพูดคำง่ายๆได้ หลังจากนั้นคำศัพท์ของเขาจะเพิ่มพูนขึ้นอย่างรวดเร็ววันละคำหรือสองคำ เขาอาจเพิ่ม 2-3 คำในแต่ละเดือน

เด็กอายุ 2-3 ขวบ อาจพัฒนาคำศัพท์ได้ 200-300 คำ คำพูดแรกๆของเขาอาจมีชื่อของคนที่คุณเคย สิ่งของที่เขาชื่นชอบและส่วนต่างๆของร่างกาย สามารถพูดประโยค 2-3 คำได้

เด็กอายุ 3-4 ขวบ คำศัพท์ของเด็กจะขยายออกไปเป็นจำนวนมาก เด็ก 3 ขวบสามารถพูดประโยค 5-6 คำได้ เด็ก 4 ขวบ สามารถใช้ประโยคซับซ้อนได้มากกว่า 8 คำ

เมื่อ 5 ขวบ เขาสามารถบอกได้ว่าอะไรไม่ใช่พวกเดียวกัน

เมื่อ 6 ขวบ จะสามารถเล่าเรื่องได้ยาวขึ้นและตอบคำถามทำไมได้

ศรียาและประภัสสร นิยมธรรม (2541: 7) ได้กล่าวว่า ในช่วงสองปีแรก เด็กเรียนรู้คำศัพท์ได้ช้า หลังจากนั้นในระยะก่อนเข้าโรงเรียนจะเรียนรู้เร็วขึ้น และจะเรียนรู้อย่างรวดเร็วหลังจากเข้าโรงเรียนแล้ว ทั้งนี้เนื่องจากได้รับการสอนโดยตรงจากครู และจากการได้พบเห็นสิ่งต่างๆมากขึ้น ความแตกต่างของการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กแต่ละคนนั้น เริ่มเห็นได้ตั้งแต่เมื่ออายุ 18 เดือน และเพิ่มขึ้นชัดเจนตามอายุ สิ่งที่ทำให้เกิดความแตกต่างในเรื่องนี้อีกมากก็คือ อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม โอกาสที่เด็กจะได้เรียนรู้ แรงกระตุ้นและสติปัญญาของเด็กเอง จำนวนคำศัพท์ที่เด็กเรียนรู้ ส่งผลถึงภาษาพูดของเด็ก และยังรวมไปถึงภาษาเขียนด้วย

กุลยา ตันติลาชีวะ (2547: 139) ได้กล่าวว่า เด็กอายุ 2 ขวบ ต้องการคำศัพท์เพิ่ม 100 คำหรือมากกว่า ถ้าเป็นเด็กอนุบาลสามารถให้ได้มากกว่า 600 คำ

3 ขวบขึ้นไปแล้วเด็กจะรับได้มากขึ้น นับเลขได้ 3 ตัว

4 ขวบจะมีภาษาที่คล่องขึ้น เพราะเด็กได้เล่นและสนทนากับเพื่อน นับเลขได้มากกว่า 4 ลำดับ ฟังคำสั่งได้ รู้คำศัพท์ประมาณ 1500-1900 คำ

5 ขวบจะพูดคล่องและเข้าใจดี นับได้ถึง 10 รู้คำศัพท์ได้มากกว่า 2200 คำเด็ก 5 ขวบไปแล้วจะพูดได้ประโยคยาวๆได้ รู้ว่ามีใครทำอะไร ที่ไหนอย่างไร รู้จักถามและแต่งประโยคพูดของตนเองได้ เด็กอาจถามเรื่องโครงสร้างประโยค และเริ่มใช้ประโยคที่สมบูรณ์

6 ขวบสามารถพูดตอบโต้ได้ใช้คำได้เหมือนผู้ใหญ่เกือบสมบูรณ์ ชอบคุยและชอบฟัง

เด็กเรียนรู้คำศัพท์จากการสนทนา แลกเปลี่ยนความคิด อภิปรายในชั้นเรียน รวมถึงการแสดงหรือเล่านิทาน ครูต้องเปิดโอกาสให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กันเพื่อการเรียนรู้ภาษาให้มากขึ้น

สรุปได้ว่า พัฒนาการทางคำศัพท์ของเด็กนั้นจะเจริญงอกงามต่อเนื่องไปตามวัยและอายุของเด็ก โดยเด็กจะเรียนรู้คำศัพท์ได้ดีจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม และโอกาสที่เด็กจะได้เรียนรู้ด้วย

2.4 กระบวนการรับรู้คำศัพท์

บราวน์ และเพนี (อารยา วานิลทิพย์, 2550: 36; อ้างอิงจาก Brown; & Payne, 1994) ได้อธิบายถึงลำดับขั้นของกระบวนการรับรู้คำศัพท์ ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้น คือ

1. การประสบกับคำศัพท์ใหม่
2. การได้รับรูปแบบคำศัพท์ใหม่ กล่าวคือ การได้รับภาพลักษณ์ที่ชัดเจนทั้งภาพหรือเสียง หรือทั้งสองอย่าง สำหรับรูปแบบของคำใหม่
3. การเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ใหม่
4. การรวมรูปแบบของคำและความหมายเข้าไปในความทรงจำ กล่าวคือ การทำให้เกิดการเชื่อมโยงระหว่างรูปแบบและความหมายคำ
5. การใช้คำ

สรุปได้ว่า กระบวนการรับรู้คำศัพท์นั้นมีเป็นขั้นๆไป โดยเริ่มจากการได้รู้จักจนสุดท้ายสามารถนำคำศัพท์ไปใช้ได้

2.5 การจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาความเข้าใจคำศัพท์

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2520: 93-94) กล่าวว่า การสอนความหมายของคำศัพท์ทำได้หลายวิธี โดยไม่ต้องอาศัยการแปลเป็นภาษาไทยตั้งแต่ระยะต้นๆ โดยใช้วิธีการต่างๆดังนี้

1. ใช้ของจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งของที่อยู่รอบตัวเด็ก
2. ใช้คำศัพท์เก่าเชื่อมโยงมาหาคำศัพท์ใหม่
3. ใช้คำที่มีความหมายตรงข้ามกับคำที่เคยรู้จักมาแล้ว
4. การแสดงท่าทางประกอบ คำศัพท์บางคำครูอาจสอนโดยการแสดงท่าทางประกอบได้
5. การใช้บริบท โดยฝึกให้นักเรียนเดาความหมายจากบริบท

ระวีวรรณ ศรีคร้ามศรีวรรณพร ศิลาขาว 2538: 18; อ้างอิงจาก ระวีวรรณ ศรีคร้ามศรีวรรณพร 2522: 95) กล่าวว่า ในการสอนคำศัพท์ให้แก่เด็กในแต่ละครั้งนั้น ครูไม่ควรสอนจำนวนคำศัพท์ให้มากเกินไปเกินความสามารถของเด็กที่จะเรียนได้ในช่วงระยะเวลาหนึ่งๆ การพยายามให้เด็กท่องจำคำศัพท์ครั้งละมากๆ และเน้นในการสอนศัพท์มากเกินไปของครู ในระยะต้นของการสอนพบว่า เป็นการสอนที่ผิดพลาด ทั้งนี้เนื่องจากคำศัพท์ต่างๆถึงแม้ว่าเด็กจะเรียน รู้ได้เป็นจำนวนมาก แต่ไม่สามารถที่จะ

ช่วยให้เด็กเรียนรู้ภาษาในลักษณะของการพูดหรือการใช้เลย จุดมุ่งหมายสำคัญของการเรียนรู้ภาษาก็คือ การให้เด็กสามารถใช้ภาษานั้นได้อย่างถูกต้อง สามารถพูดและออกเสียงได้ รวมทั้งรู้ความแตกต่าง ความคล้ายคลึงของเสียงหรือสำเนียงที่พูดออกมาด้วย ดังนั้นการให้เด็กท่องจำศัพท์ต่างๆ ควรควบคู่ไปกับการสอนให้เด็กรู้จักใช้คำศัพท์ในรูปประโยค ซึ่งอาจมีลักษณะต่าง ๆ กัน รวมทั้งการออกเสียงคำนั้นๆ ในประโยคได้อย่างถูกต้อง การสอนคำศัพท์ให้แก่เด็กควรจะคำนึงถึงระดับความรู้พื้นฐานและความสามารถในการเรียนของเด็กที่สามารถจะเรียนได้

ศรียาและประภัสสร นิยมธรรม(2541: 5) ได้อธิบายความเข้าใจภาษาที่ผู้อื่นพูดของเด็กไว้ว่า ความสามารถที่จะเข้าใจคำพูดของผู้อื่น ต้องอาศัยความรู้ศัพท์ต่างๆ เป็นพื้นฐาน เด็กอาจจะเข้าใจท่าทางการพูด การกระทำ แต่อาจจะไม่เข้าใจประโยคที่พูด ในการพัฒนาความเข้าใจนั้น เด็กจะต้องมีการตอบสนองต่อทั้งลีลาการพูดและสำเนียงที่เขาได้ยินในสภาพการณ์ต่างๆ เด็กจะเรียนรู้ความหมายของคำจากสถานการณ์ จากท่าทาง เช่น การยิ้ม สุ่มเสียงที่พูด เป็นการยากที่จะทราบ ว่าเด็กเข้าใจคำพูดผู้อื่นแค่ไหน ทั้ง นี้เพราะคำพูดสัมพันธ์กับท่าทางอยู่มาก ดังนั้นหากต้องการให้แน่ใจว่าเด็กเข้าใจคำพูดนั้น แม้แต่คำสั่งง่ายๆ ก็ต้องชี้ท่าทางประกอบการพูดเสมอ

อนุภาพ ดลโสภณ (2542: 18) ได้เสนอแนะลำดับขั้นในการสอนคำศัพท์ ดังนี้

1. พิจารณาความยากง่ายของคำ ครูควรพิจารณาว่าคำนั้น ๆ เป็นคำศัพท์ยาก หรือคำศัพท์ง่าย หรือเป็นคำศัพท์ที่มีปัญหา ทั้งนี้ เพื่อจะได้แบ่งแยกหาวิธีในการสอน และทำการฝึกให้เหมาะกับคำศัพท์นั้น

2. สอนความหมาย ควรหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทย โดยอาจจะใช้อุปกรณ์ช่วย เช่น แผนภูมิ รูปภาพ ของจริง หรือแสดงกริยาท่าทางประกอบ เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจความหมายอย่างเด่นชัดขึ้น

3. ฝึกการออกเสียงคำศัพท์ใหม่ ครูเขียนคำศัพท์ใหม่ลงบนกระดาน อ่านให้นักเรียนฟังก่อน และให้นักเรียนออกเสียงตาม หากนักเรียนออกเสียงผิดก็ให้ออกเสียงให้ถูกต้อง

สรุปได้ว่า การจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาความเข้าใจคำศัพท์นั้น ควรเชื่อมโยงคำศัพท์กับการใช้ท่าทาง การใช้สื่อต่างๆ เช่น รูปภาพ ของจริง มาประกอบและควรเป็นคำศัพท์ที่ใกล้ตัวเด็กหรือมีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ของเด็ก เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้และสร้างความเข้าใจในความหมายของคำได้อย่างแท้จริง

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์

งานวิจัยต่างประเทศ

แพนโซฟาและคนอื่นๆ (Pancsofar, et al. 2008: 493-503) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของความสัมพันธ์และปฏิสัมพันธ์ด้านการบอณาษา(การใช้คำศัพท์)ของพ่อและแม่ที่มีต่อลูกๆของพวกเขา การศึกษาครั้งนี้ตรวจสอบผลของครอบครัวที่มีการสมรสด้วยความรักและครอบครัวที่มีความขัดแย้ง การทำงานร่วมกันและการแสดงออกคำศัพท์ของแม่และพ่อที่มีปฏิสัมพันธ์กับเด็กๆ ใน 70 ครอบครัวที่ทั้งพ่อและแม่มีรายได้ และเป็นการทดลองกับเด็กอายุ 12 เดือนจนเมื่อเด็กอายุ 24 เดือน พบว่า ครอบครัวที่สมรสด้วยความรัก พ่อแม่จะใช้คำศัพท์ที่มีความหลากหลายมากกว่าครอบครัวที่มีความขัดแย้งกัน

เดเมอริซิออกลู เซรีเฟ (Demircioglu, Serife. 2010: 439-443) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษกับเด็กโดยใช้การแสดง การจำคำศัพท์ใหม่เป็นสิ่งที่ยากมากสำหรับเด็ก แต่การเรียนรู้ผ่านการแสดงละคร เด็กๆจะไม่ถูกให้จดจำคำแบบแยกส่วน เด็กๆจะมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ทางสติปัญญาและอารมณ์ พร้อมกับได้รับรู้แง่มุมอื่นๆของภาษา เด็กๆจะอยู่ในโลกของจินตนาการทันที มีการแสดงบทบาทและมีส่วนร่วมในกิจกรรม

ทันยา คริส และเอกซีซีหวัง (Tanya, Christ; & X.C., Wang. 2012: 74-80) ได้ทำการศึกษาการใช้แบบทำการตัดสินใจด้านคำศัพท์ที่มี 3 ขั้นตอน เพื่อเลือกคำและกระบวนการที่เหมาะสมในการให้เด็กเรียนรู้คำศัพท์ ใช้เวลาในการทดลอง 12 สัปดาห์ ผลปรากฏว่า เด็กที่ถูกทำการทดลองด้วยแบบทำการตัดสินใจด้านคำศัพท์มีคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ที่สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

งานวิจัยในประเทศ

ฉลาริป เหยียทอง (2550) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ ผลการเรียนรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเล่านิทานประกอบภาพ กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 จำนวน 48 คน ของโรงเรียนอรุณประดิษฐ์ จังหวัดเพชรบุรี ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย กำหนดเป็นกลุ่มทดลอง 22 คน และกลุ่มควบคุม 26 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ผลการเรียนรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง หลังได้รับการสอนด้วยวิธีการเล่านิทานประกอบภาพ สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองหลังได้รับการสอนด้วยวิธีการเล่านิทานประกอบภาพ กับกลุ่มควบคุม หลังได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ แตกต่างกันในด้านความกระตือรือร้น ความตั้งใจเรียน การซักถาม การตอบคำถาม และความสนุกสนานร่าเริงในการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศิริพันธ์ ศรีวันยงค์และคนอื่นๆ (2552: 54-68) ได้ทำการศึกษาการพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-3 ที่มีภาวะการอ่านบกพร่อง โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนจำนวน 12 คนของโรงเรียนวัดเวตะวันธรรมาวาส โดยใช้ชุดเสริมสร้างทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ชุดเสริมสร้างทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ มีความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พรพรรณ ไซติพงศ์ (2552) ได้ทำการศึกษาการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดปากบ่อ จำนวน 1 ห้องเรียน 40 คน ดำเนินการทดลอง 12 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที รวม 24 คาบ ผลการศึกษาพบว่า การใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ ทำให้นักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุพรรณิ เสนภักดี (2553) ได้ทำการศึกษา การใช้วิธีการสอนแบบโครงงานเพื่อเสริมสร้างความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดตะกล้า กรุงเทพมหานคร จำนวน 33 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ ด้านคำศัพท์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุปได้ว่า การสอนคำศัพท์ให้เด็กนั้นสามารถใช้วิธีการสอนหรือกิจกรรมการสอนได้หลากหลายรูปแบบ การสอนคำศัพท์นั้นเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนรู้ภาษาอย่างมาก เสมือนจุดเริ่มต้นนำไปสู่การพัฒนาทักษะทางภาษาต่างๆได้

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

3.1 ความหมายของภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ

ภาษาที่สอง

ประเมษ มุณีแถม (มันนี ผดุงทักษิณ 2551: 29; อ้างอิงจาก ประเมษ มุณีแถม 2534: 53) กล่าวว่าภาษาที่สอง หมายถึง ภาษาอื่นที่เรียนรู้ใหม่หลังจากเรียนรู้ภาษาแม่แล้ว ภาษาที่สองอาจเป็นภาษาราชการหรือภาษาที่ใช้เป็นสื่อในการเรียนการสอนในโรงเรียน เช่น ภาษาไทยกลางเป็นภาษาที่สองของเด็กในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

วรวรรณ เหมชะญาติ (2542: 29) ความหมายของภาษาที่สองนั้นสามารถครอบคลุมได้ตั้งแต่การใช้ภาษาต่างประเทศที่รู้จักคุ้นเคยกันดี อาทิ ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน หรือภาษาจีนเรื่อยลงมาจนถึงการใช้ภาษาอะไรก็ได้ที่ต่างไปจากภาษาถิ่นกำเนิดของตน

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2547: 220) กล่าวว่าภาษาที่สอง หมายถึง ภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาแม่ของบุคคลคนนั้น การเรียนภาษาที่สองของเด็ก ซึ่งไม่แต่ภาษาอังกฤษอาจเป็นภาษาจีนหรือภาษาอื่นๆด้วย

นพเก้า ณ พัทลุง (2548: 2) กล่าวว่าภาษาที่สองหมายถึง ภาษาที่ใช้ในชุมชนที่เด็กเติบโตอันแตกต่างไปจากภาษาแม่ที่พ่อแม่ใช้กัน เช่นภาษาอังกฤษในสิงคโปร์ (ภาษาแม่อาจจะเป็นภาษามาเลย์หรือภาษาจีน) หรือภาษาไทยในจังหวัดสุรินทร์ ศรีสะเกษ บุรีรัมย์ (ภาษาแม่คือภาษาเขมรหรือส่วย)

สรุปได้ว่า ภาษาที่สอง คือ ภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาแม่ เป็นภาษาที่ต่างไปจากภาษาถิ่นกำเนิดของตน เป็นภาษาใหม่ที่เรียนรู้ใหม่หลังจากเรียนรู้ภาษาแม่แล้ว ภาษาที่สองนี้อาจเป็นภาษาราชการหรือภาษาที่ใช้สื่อสารในการเรียนการสอนในโรงเรียน

ภาษาต่างประเทศ

มาร์ควาร์ด(อารยา วานิลทิพย์ 2550: 12; อ้างอิงจากMarckwardt. 1965) ได้ให้ความหมายของภาษาต่างประเทศไว้ว่า คือ ภาษาที่สองอยู่ในหลักสูตรของโรงเรียนหรือในระดับผู้ใหญ่ โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารในภาษาต่างประเทศ ซึ่งผู้เรียนอาจจะนำไปใช้ในวิธีการใดวิธีการหนึ่ง เช่น เพื่ออ่านวรรณกรรม อ่านตำราเฉพาะทาง ฟังเพลง ทำความเข้าใจบทสนทนาในภาพยนตร์ หรือการใช้ภาษาเพื่อติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติ เช่น ชาวอังกฤษหรือชาวอเมริกัน เป็นบางครั้ง

อรุณี วิริยะจิตรา (2532: 5) กล่าวว่า ภาษาต่างประเทศ หมายถึง ภาษาที่ผู้เรียนเรียนเพื่อติดต่อสื่อสารกับผู้ใช้นั้น ทั้งนี้อาจเพื่อจุดมุ่งหมายในการแสวงหาความรู้เพื่อการท่องเที่ยว เพื่อเหตุผลทางการเมืองหรือการค้า เป็นต้น เช่น คนไทยเรียนภาษาอังกฤษ ญี่ปุ่น หรือจีน เป็นภาษาต่างประเทศ การเรียนภาษาต่างประเทศนี้อาจเริ่มเรียนได้ตั้งแต่อยู่ในวัยเรียน โดยเรียนเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรในการเรียนในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษา หรือจะมาเริ่มเรียนเมื่อเป็นผู้ใหญ่เพราะมีความประสงค์ใคร่รู้ในภาษานั้นๆก็ได้

นพเก้า ณ พัทลุง (2548: 2) กล่าวว่า ภาษาต่างประเทศ หมายถึง ภาษาที่เด็กเรียนโดยใช้ภาษาแม่หรือภาษาที่สองเป็นเครื่องมือสื่อสารในระบบที่มีการเรียนการสอน โดยโอกาสในการใช้ภาษาที่เรียนในห้องเรียนจะมีน้อย เช่น ในกรณีการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

สรุปได้ว่า ภาษาต่างประเทศ หมายถึง ภาษาอื่นที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน แต่เป็นภาษาที่ผู้เรียนเรียนเพื่อการติดต่อสื่อสารกับเจ้าของภาษานั้น เช่น คนไทยเรียนภาษาอังกฤษ ญี่ปุ่น หรือจีน เป็นภาษาต่างประเทศ

จากข้อความข้างต้นสรุปได้ว่า ภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศมีความแตกต่างกันในด้านบริบท ความสำคัญและความจำเป็นของการใช้ภาษาตามวัตถุประสงค์ต่างๆ โดยในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยถือการจัดกิจกรรมภาษาจีนในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศ

3.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

โรทไบน(พรชูลี อาชวอรุณ 2541: 13; อ้างอิงจากLightbown. 1985) ได้นำเสนอองค์ประกอบที่สำคัญเกี่ยวกับการสอนภาษาที่สอง ซึ่งได้มาจากผลการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ทุกคนสามารถได้มาซึ่งภาษาที่สองได้ ไม่ว่าจะเป็นเด็กเล็ก โต เด็กวัยรุ่นหรือผู้ใหญ่
2. ผู้เรียนสร้างภาษาที่เกี่ยวข้องระหว่างภาษาแม่และภาษาที่สองอย่างเป็นระบบ ในลักษณะที่คล้ายคลึงกับการใช้ภาษาที่ผิดพลาดของเด็กในการเรียนภาษาแรก และการเรียนภาษาที่สองจำเป็นต้องอาศัยภาษาที่หนึ่งเป็นฐานเสมอ
3. การเรียนภาษาที่สองมีขั้นตอนที่ชัดเจน และสามารถทำนายได้ หมายความว่าผู้เรียนต้องเข้าใจและสามารถใช้โครงสร้างเบื้องต้น ก่อนที่จะเรียนรู้และเข้าใจระดับที่สูงขึ้นต่อไป
4. การฝึกปฏิบัติได้ทำให้เรียนภาษาได้อย่างสมบูรณ์แบบ
5. การรู้จักผลของภาษามีได้หมายความว่าสามารถใช้ภาษานั้นในการปฏิสัมพันธ์เชิงสื่อสารได้
6. การแก้ความผิดที่ปรากฏเกณฑ์ชัดเจนแต่ละครั้งที่ความผิดนั้นเกิดขึ้น ไม่มีผลการเปลี่ยนพฤติกรรมทางภาษา
7. สำหรับผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่ การได้มาซึ่งภาษาจะมีขีดจำกัดที่ไม่สามารถจะเรียนรู้ภาษาที่สองได้ดีเท่ากับเจ้าของภาษา
8. คนเราไม่สามารถเรียนภาษาที่สองให้ได้ดีเหมือนเจ้าของภาษา ถ้าเรียนเพียงวันละ 1 ชั่วโมง แต่จะเป็นต้องอยู่ที่สิ่งแวดล้อมที่ใช้ภาษานั้นประจำวัน
9. การเรียนภาษาที่สองยากลำบากมากเพราะภาษาที่มีความสลับซับซ้อน
10. ผู้เรียนมีความสามารถที่จะเข้าใจความหมายของภาษาภายในบริบทมากกว่าภาษาที่มีได้อยู่ในบริบท และไม่สามารถแสดงออกทางภาษา เช่น การพูด อ่าน เขียนได้ เท่ากับความเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดแสดงให้เป็นการสื่อสารหรือตีความ

สตีเฟน แครชเชน(พรชูลี อาชวอรุณ 2541: 14-15; อ้างอิงจากStephen Krashen. 1982) ได้กล่าวถึงทฤษฎีสมมุติฐานตัวป้อน (Input Hypothesis) ว่า เงื่อนไขที่สำคัญต่อการได้มาซึ่งภาษานั้นเกิดขึ้น เมื่อผู้เรียนเข้าใจโดยการฟัง และการอ่านภาษาที่ศึกษาอยู่ ซึ่งมีโครงสร้างสูงกว่าสมรรถนะทางภาษาของผู้เรียนในขณะนั้น นั่นคือถ้าผู้เรียนหรือผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้น i ตัวป้อนที่ผู้เรียนเข้าใจ

ควรจะประกอบด้วย $i+1$ นั่นคือ ภาษาที่ผู้เรียนสัมผัสควรจะยากกว่าสมรรถนะที่เป็นอยู่ และสามารถเข้าใจในปัจจุบัน จึงจะทำให้ผู้เรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนรู้ภาษาขึ้นไปเรื่อยๆ อย่างไรก็ตามถ้าตัวป้อนนี้ไม่ควรจะยากเกินกว่าที่จะบรรลุได้ จนทำให้ผู้เรียนเกิดความท้อถอย เช่น $i+2$ หรือใกล้เคียงกับความสามารถปัจจุบัน จนไม่มีความท้าทายเลย เช่น $i+0$ ความสำคัญของทฤษฎีตัวป้อนคือ ไม่ควรสอนพูดในห้องเรียนโดยตรง การพูดจะปรากฏขึ้นมาเอง หลังจากที่ได้สร้างสมรรถนะเข้าใจในภาษาโดยตัวป้อนมาพอสมควรแล้ว นอกจากนี้การได้มาซึ่งภาษาจะเกิดขึ้นมากที่สุด ดีที่สุดในสิ่งแวดล้อมที่ความเครียดต่ำและผู้เรียนไม่จำเป็ นต้องปกป้องตนเอง หรือเมื่อผู้เรียนและผู้สอนมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

ไวล์เลย์และคณะ (อารยา วานิลทิพย์ 2550: 15-16; อ้างอิงจาก Vialle; et al. 2002) ได้กล่าวถึงวิธีการเรียนรู้ภาษาของเด็กโดยสามารถอธิบายได้ในเชิงทฤษฎี ซึ่งแบ่งเป็น 3 กลุ่มได้ดังนี้

1. ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) สกินเนอร์ (Skinner) เชื่อว่า เด็กเรียนรู้ภาษาด้วยวิธีการเดียวกับการเรียนรู้พฤติกรรมอื่นๆ โดยผ่านการวางเงื่อนไข (Operant conditioning) และการเลียนแบบ (imitation) การวางเงื่อนไขเป็นวิธีการที่เด็กใช้ในการเรียนรู้ความหมายของคำ เช่น เมื่อแม่พูดว่า “ช็อคโกแลต” แล้วให้ช็อคโกแลตกับเด็ก เมื่อเด็กได้ชิมรสและเรียนรู้คำว่า “ช็อคโกแลต” นั้นหมายถึง “อร่อยและหวาน” ซึ่งกระบวนการนี้ทำให้เกิดการเรียนรู้ความหมายของคำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงแรกเริ่ม การวางเงื่อนไขเกี่ยวข้องถึงกระบวนการเสริมแรง การออกเสียงคำที่ถูกต้องของเด็กทารกที่เปล่งออกมา เช่น เด็กทารกชี้ไปที่แมวและพูดว่า “มะ” แม่ของเด็กก็พูดว่า “ใช่ มันคือแมว” ดังนั้นเด็กจึงถูกเสริมแรงสำหรับการออกเสียงที่ถูกต้อง เห็นได้ชัดว่าการสังเกตและการเลียนแบบเป็นส่วนสำคัญของการเรียนรู้ (learning) และการรับภาษา (language acquisition)

2. ทฤษฎีกำเนิดนิยม (Nativism) ชอมสกี (Chomsky) กล่าวว่า พัฒนาการทางภาษาแตกต่างอย่างมากจากพัฒนาการทางพฤติกรรมอื่นๆ ของมนุษย์ ความสามารถทางภาษาเป็นลักษณะเฉพาะของมนุษย์ ความสามารถที่จะเข้าใจและผลิตภาษาเป็นสิ่งที่มีความเฉพาะตัวของมนุษย์ ชอมสกีเชื่อว่า เด็กทุกคนมีกลไกการรับภาษา (Language Acquisition Device : LAD) ซึ่งผูกติดมากับกฎของไวยากรณ์สากล (The rules of universal grammar) เมื่อเด็กเรียนรู้คำเพียงพอ เด็กก็จะใช้กฎของไวยากรณ์สากลเพื่อทำความเข้าใจความหมายของคำพูดที่เขาได้ยิน และรวมคำศัพท์ต่างๆ เข้าไปในการเรียนรู้ประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

3. ทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism) เป็นทฤษฎีที่อธิบายถึงพัฒนาการทางภาษาที่ละเอียดยิ่งขึ้น เพราะเป็นการมองภาษาโดยนำแนวคิดของพฤติกรรมนิยมผสมผสานกับแนวคิดกำเนิดนิยม ซึ่งเชื่อว่า เด็กมีกลไกการรับภาษาในตัวผสมผสานกับการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมเป็นผลให้การเรียนรู้ภาษาเกิดขึ้น

โดยกลุ่มแรกเชื่อว่า พัฒนาการทางภาษาขึ้นอยู่กับพัฒนาสติปัญญาของเด็ก ตามแนวคิดของเพียเจต์(Piaget)ที่ว่า เด็กเป็นผู้กระทำการเรียนรู้ในการคิดด้วยตนเอง (active learner and thinker) เด็กสามารถสร้างความรู้ด้วยตนเองจากการทำงานกับสิ่งของต่างๆหรือความคิด เด็กสามารถหาเจตนาหรือจุดมุ่งหมายในสิ่งที่เขาเห็นผู้คนกำลังทำอยู่ แล้วนำเอาความรู้หรือประสบการณ์เดิมของพวกเขาเพื่อพยายามทำความเข้าใจถึงการทำงานและภาษาของคนอื่น

กลุ่มที่สองเชื่อว่า พัฒนาการทางภาษาขึ้นอยู่กับบทบาทในการมีส่วนร่วมของเด็กในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมหรือการสื่อสารในสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยภาษา โดยบรูเนอร์ (Bruner) เชื่อว่า พัฒนาการทางความคิดจะเกิดขึ้นจากการเรียนรู้และขึ้นกับสิ่งแวดล้อมทางวัฒนธรรมมากกว่าเกิดจากการพัฒนาภายในของอินทรีย์ ซึ่งจะพัฒนาได้ดีเพียงใดขึ้นอยู่กับประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก และไวโกทสกี (Vygotsky)เชื่อว่า พัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็กเกิดขึ้นในบริบทของสังคม (social context) กล่าวคือผู้ใหญ่เป็นตัวประสาน (mediate)โลกสำหรับเด็ก และทำให้โลกเป็นสิ่งที่เข้าใจได้ง่ายขึ้นสำหรับเด็ก ความสามารถในการเรียนรู้ผ่านการสอนและการเป็นตัวประสานเป็นลักษณะของสติปัญญามนุษย์ ด้วยการช่วยเหลือของผู้ใหญ่นี้ทำให้เด็กสามารถทำและเข้าใจได้มากกว่าการเรียนรู้ด้วยตนเอง

ในเอกสารประกอบการสัมมนา เรื่อง แนวทางการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ หมายเลข1 ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอดคล้องพล วิบูลย์ศรีน 2553: 8; อ้างอิงจากเอมอร์ ชิตตะโสภณ 2536: ไม่ปรากฏเลขหน้า) กล่าวว่าทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง หมายถึง กฎเกณฑ์การเรียนรู้ภาษาที่สองของมนุษย์ การเรียนรู้ภาษาที่สองไม่ได้เกิดขึ้นง่ายด้ายกับทุกคนเหมือนกับการเรียนภาษาแรก แม้จะมีเวลาเรียนมากกว่ากันก็ตาม บางคนก็อาจประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองมากกว่าคนอื่นที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะมีปัจจัยหลายๆอย่างที่มีผลต่อการเรียนภาษาที่สอง เช่น

1. อายุ ผู้ที่อายุน้อยเรียนภาษาได้ดีกว่าผู้ที่มีอายุมาก
2. สถานการณ์ทางการเรียน เด็กจะเรียนเมื่อโตขึ้นและพยายามเรียนในห้องเรียน
3. แรงจูงใจในการศึกษาภาษา เพราะต้องการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เช่นกลุ่มเพื่อน
4. ความมั่นใจในตนเองสูง เพราะมีความกล้าที่จะใช้ภาษา โดยไม่กลัวผิดจึงเรียนภาษาได้ดี
5. ทักษะที่ดีต่อภาษา เห็นประโยชน์และนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

สรุปได้ว่า ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ นั้นมีหลายทฤษฎี โดยความสามารถในการใช้ภาษานั้นเกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียนโดยตรง เช่น วัย ความพร้อมด้านสติปัญญาและความพร้อมด้านต่างๆ และที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมหรือสภาวะสังคมที่ผู้เรียนอาศัยอยู่ ดังนั้นไม่ว่าจะมองจากมุมมองของทฤษฎีใด ย่อมมองเห็นแนวทางสำหรับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ทางภาษาของเด็กเสมอ

3.3 กระบวนการเรียนรู้ภาษาของเด็กปฐมวัย

ศรีเรือน แก้วกังวาน (2529: 127-133) กล่าวถึงกระบวนการในการเรียนรู้ภาษาของเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนกระทั่งสามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสาร มีกระบวนการดังนี้

1. การเลียนแบบ (Imitation) เป็นกระบวนการสำคัญในการเรียนรู้ภาษาเพราะเป็นขั้นที่เด็กเลียนแบบเสียงของเด็กและพูดตามเสียงที่ได้ยิน

2. การเอาอย่าง (Identification) เด็กมิได้เลียนแบบการออกเสียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่จะเลียนแบบท่าทาง นิสัยใจคอบุคคลตามเสียงที่ได้ยิน

3. การเลียนแบบพฤติกรรมตอบสนองของความพร้อมสิ่งเร้าหลายตัว (Multiple Response Learning) เป็นพฤติกรรมตอบสนองที่เด็กพยายามทำตาม โดยลองใช้อวัยวะเปล่งเสียงต่างๆ เพื่อให้ทำงานร่วมกัน ได้แก่ ส่วนสมองที่รับรู้ มองเห็น ได้ยิน สัมผัสความจำ ควบคุมริมฝีปาก สีน้หน้า ท่าทางและสายตา

4. การเรียนรู้ด้วยสัมพันธภาพ (Association Learning) เด็กจะเรียนรู้คำและความหมายโดยอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างเสียงหรือพฤติกรรม เช่น เด็กเรียนรู้คำว่าตุ๊กตา เมื่อแม่ยื่นตุ๊กตาให้แล้ว บอกว่าตุ๊กตา เด็กจะเรียนรู้ได้จากการเชื่อมโยงกับสิ่งของ

5. การเรียนรู้ถาม-ตอบ (Question-Answering) เมื่อเด็กได้เรียนรู้ภาษาแล้วก็จะเกิดความรู้ความคิดอย่างมีระบบ รู้จักใช้เหตุผล จะมีความสงสัยและความอยากรู้อยากเห็น โดยการถามคำถามของเด็กจะช่วยให้การพัฒนาภาษาของเด็กดีขึ้น

6. การลองผิดลองถูก (Trial and Error) เด็กปฐมวัยเป็นเด็กที่ลองปฏิบัติ อาจจะถูกบ้างผิดบ้าง การเข้าใจและการชมเชยเมื่อเด็กออกเสียงได้ถูกต้องจะทำให้เด็กเกิดความมั่นใจและช่วยให้ภาษาพัฒนาได้รวดเร็วขึ้น

7. การถ่ายทอดการเรียนรู้ (Transfer of learning) การเรียนรู้ในเสียงใหม่ๆ จะง่ายขึ้นถ้าผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวพันกันมาก่อน เช่น การรู้จักไก่ แล้วรู้จักเป็ด น่าน โดยชี้ให้เห็นความแตกต่าง เด็กจะจดจำได้เร็วและมีความคิดตามลำดับอย่างมีระบบ

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2547: 143) กล่าวว่า เด็กปฐมวัยเรียนรู้ภาษาจากการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้าง และสิ่งต่างๆ การได้เห็น การได้ฟัง ได้สัมผัส การลองผิดลองถูก การเฝ้าและการให้แรงเสริมเป็นสิ่งช่วยให้เด็กพัฒนาภาษา จนกระทั่งสามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารได้ กระบวนการเรียนรู้ภาษาจะพัฒนาตามลำดับจากการเลียนแบบเสียงที่ได้ยิน แสดงท่าทางตามเสียงนั้น เมื่อเด็กนำมาทดลองใช้แล้วได้รับการตอบสนอง เด็กจะสะสมความจำและรับการใช้ภาษานั้นมาเป็นของตน

วราลี ถนนชาติ (2549: 21) ได้กล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้ภาษาของเด็กปฐมวัย ว่ามีความสัมพันธ์กับพัฒนาการด้านสติปัญญาอันเป็นรากฐานสำคัญของการเรียนรู้ภาษา โดยกระบวนการเรียนรู้ภาษา เด็กจะมีข้อมูลภายในและสร้างกฎเกณฑ์ภาษาด้วยตนเองจากการได้ยินและการใช้ภาษาที่ถูกต้องจากประสบการณ์ มีการกระทำซ้ำจนเกิดเป็นการรับรู้ และเรียนรู้ภาษาจากสิ่งแวดล้อมและการปฏิบัติจริง นอกจากนี้เด็กสามารถเรียนรู้ภาษาได้จากผู้ใหญ่ เพื่อน และบุคคลรอบข้าง ซึ่งจะทำให้การเรียนรู้ภาษาของเด็กได้พัฒนาถึงขีดสุดและเต็มศักยภาพ

สรุปได้ว่า กระบวนการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้าง และสิ่งต่างๆ โดยการเรียนรู้ทางภาษาจะเป็นไปตามลำดับ เช่น การเลียนแบบ การเอาอย่าง การลองผิดลองถูก เป็นต้น การเรียนรู้ต่างๆ เหล่านี้ต้องอาศัยการฝึกทักษะความชำนาญ

3.4 พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย

เนสเซล และ คณะ (หรรษา นิลวิเชียร . 2535: 207-208; อ้างอิงจาก Nessel. 1989) ได้กล่าวถึงผลงานวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาของเด็กว่าประกอบด้วยขั้นตอนต่อไปนี้

ขั้นเริ่มแรก (Prelanguage) เด็กอายุหนึ่งเดือนถึงสิบเดือน จะมีความจำแนกเสียงต่างๆ ได้ แต่ยังไม่มีความสามารถควบคุมการออกเสียง เด็กจะทำเสียงอ้อแอ้ หรือเสียงแสดงอารมณ์ต่างๆ ได้ ก็จะพัฒนาการออกเสียงขึ้นเรื่อยๆ จนใกล้เคียงกับเสียงในภาษาจริงๆ มากขึ้นตามลำดับ เรียกว่าเป็น คำพูดเทียม (Pseudoword) พ่อแม่ที่ตั้งใจฟังและพูดตอบ จะทำให้เด็กเพิ่มความสามารถในการสื่อสารมากยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 1 (สิบเดือนถึงสิบแปดเดือน) เด็กจะควบคุมการออกเสียงคำที่ จำได้ สามารถเรียนรู้คำศัพท์ในการสื่อสารถึงห้าสิบคำ คำเหล่านี้จะเกี่ยวข้องกับสิ่งของ สัตว์ คน หรือเรื่องราวในสิ่งแวดล้อม การที่เด็กออกเสียงคำหนึ่งคำหรือสองคำ อาจมีความหมายรวมถึงประโยคทั้งหมด การพูดชนิดนี้มีชื่อเรียกว่า Holophrastic Speech

ขั้นที่ 2 (สิบแปดเดือนถึงยี่สิบสี่เดือน) การพูดขั้นนี้จะเป็นการออกเสียงคำสองคำและวลีสั้นๆ มีชื่อเรียกว่า Telegraphic Speech คล้ายๆ กับการโทรเลข คือมีเฉพาะคำสำคัญสำหรับสื่อความหมาย เด็กเรียนรู้คำศัพท์มากขึ้นถึงสามร้อยคำรวมทั้งคำกริยาและคำปฏิเสธ เด็กจะสนุกรสนานกับการพูดคนเดียวในขณะที่ทดลองพูดคำ และโครงสร้างหลายๆ รูปแบบ

ขั้นที่ 3 (สิบสี่เดือนถึงสามสิบเดือน) เด็กจะเรียนรู้ศัพท์เพิ่มขึ้นถึง 450 คำ วลีจะยาวขึ้น พูดประโยคความเดียวสั้นๆ มีคำคุณศัพท์รวมอยู่ในประโยค

ขั้นที่4 (สามสิบเดือนถึงสามสิบหกเดือน) คำศัพท์จะเพิ่มมากขึ้นถึงหนึ่งพันคำ ประโยคเริ่มซับซ้อนขึ้น เด็กที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมพัฒนาการทางภาษา จะแสดงให้เห็นถึงความมั่งคั่งทางด้านการรู้จำคำศัพท์ และรูปแบบของประโยคอย่างชัดเจน

ขั้นที่5 (สามสิบหกเดือนถึงห้าสิบสี่เดือน) เด็กสามารถสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพในครอบครัวและผู้คนรอบข้าง จำนวนคำศัพท์ที่เด็กมีประมาณสองพันคำ เด็กใช้โครงสร้างของประโยคหลายรูปแบบ เด็กจะพัฒนาพื้นฐานการสื่อสารด้วยวาจาอย่างมั่นคง และเริ่มต้นเรียนรู้ภาษาเขียน

ซีฟีลท์ (हरषा नललवलयर. 2535: 208-209; อ้างอิงจาก Seefeldt. 1986) ได้กล่าวถึงการเรียนภาษาระดับพื้นฐานของเด็กไว้ 5 ระดับ ดังนี้

1. ระบบเสียง (Phonology) เด็กทารกพยายามเรียนรู้ระบบเสียงในภาษาของตน โดยการออกเสียงหลายๆลักษณะ และเริ่มนำเสียงมาเชื่อมต่อกันเพื่อให้มีความหมาย

2. ลักษณะคำพูด (Morphology) เด็กเริ่มเรียนรู้ว่า การผสมกันของเสียง ทำให้เกิดความหมาย เด็กเริ่มเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆจนกระทั่งวัยก่อนประถมศึกษา เด็กจะเริ่มเข้าใจกฎของคำ

3. การสร้างประโยค (Syntax) เด็กเรียนการสร้างประโยคหรือไวยากรณ์ ในขณะที่เด็กเริ่มนำคำมาสร้างประโยค เด็กจะเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ เมื่อเด็กเข้าใจประโยคที่มีคำจำนวนมาก เมื่ออายุสองปีถึงสามปี เด็กจะพูดประโยคความเดียวชนิดต่างๆได้ เช่น ประโยคคำสั่ง ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม เด็กจะใช้ประโยคที่มีคำเชื่อม หรืออนุประโยคได้เมื่ออายุห้าถึงเจ็ดปี และเด็กจะใช้คำนาม สรรพนาม ได้อย่างถูกต้อง เมื่ออายุประมาณเจ็ดปีจึงจะใช้ประโยคหลายความหรือสังกรประโยคได้

4. ความหมาย (Semantics) ในขณะที่เรียนเสียงและโครงสร้างของภาษา เด็กจะเรียนรู้ด้วยว่าคำจะมีความหมายขึ้นอยู่กับบริบท (Context) ของการใช้คำนั้นด้วย กระบวนการพัฒนาการเรียนรู้ความหมาย เป็นกระบวนการที่ซับซ้อน และสัมพันธ์กับขั้นตอนพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ กล่าวคือ ในขั้นประสาทสัมผัส เด็กจะใช้คำพูดคำเดียวแทนประโยคทั้งประโยค ความหมายของคำขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของการใช้คำ เช่น เด็กกำลังเดินหาพ่อ และพูดคำว่า “พ่อ” มีความหมายว่า “พ่ออยู่ที่ไหน” เมื่ออายุสองถึงเจ็ดปีหรือขั้นก่อนปฏิบัติการ เด็กจะแยกคำออกจากประโยค พร้อมกับใส่ความหมาย ซึ่งสัมพันธ์กับการกระทำที่เป็นรูปธรรม คำว่าบ้าน อาจหมายถึง สถานที่พ่อแม่ แม่ และตัวเองอาศัยอยู่ เด็กจะเริ่มตระหนักถึงความไม่ชัดเจนหรือความยืดหยุ่นของภาษา แต่เด็กจะเข้าใจต่อเมื่อเด็กมีประสบการณ์รูปธรรมเท่านั้น

5. การใช้ภาษา (Pragmatics) เด็กจะเรียนรู้การใช้ภาษาอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมทางสังคมที่เด็กอยู่ เด็กที่ย้ายสถานที่ไปอยู่ที่ใหม่ก็จะเรียนรู้ภาษาของสังคมใหม่นั้น

การเรียนรู้ภาษาเป็นกระบวนการต่อเนื่อง เด็กเล็กจะเรียนภาษาพูดและกฎเกณฑ์ต่างๆ ทั้งเสียง คำ ประโยค ความหมาย และการนำไปใช้ในขณะที่เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ใหญ่ในสิ่งแวดล้อม เด็กจะเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงการเรียนรู้ภาษาของตนเมื่อเข้าเรียนในโรงเรียน แต่การเรียนรู้ภาษาระดับพื้นฐานนั้นจะถูกสร้างขึ้นก่อนหน้านั้น

โลแกน และ โลแกนเยาวพา เดชะคุปต์ 2542: 60-61; อ้างอิงจาก Logan; & Logan. 1974: 207) ได้แบ่งพัฒนาการทางภาษาออกเป็น 7 ขั้น ดังนี้

1. ระยะเปะปะ (Prelinguistic Stage) อายุแรกเกิดถึง 6 เดือน ในระยะนี้เป็นระยะที่เด็กจะเปล่งเสียงต่างๆ ที่ยังไม่มี ความหมาย การเปล่งเสียงของเด็กก็เพื่อบอกความต้องการของเขา และเมื่อได้รับการตอบสนองเขาจะรู้สึกพอใจ

2. ระยะแยกแยะ (Jargon Stage) อายุ 6 เดือน ถึง 1 ปี หลังจาก 6 เดือนขึ้นไป เด็กจะรู้สึกพอใจที่จะได้ส่งเสียงและถ้าเสียงใดที่เขาเปล่งออกมาได้รับการตอบสนองในทางบวก เขาจะเปล่งเสียงนั้นซ้ำอีก ในบางครั้งเด็กจะเลียนเสียงสูงๆต่ำๆที่มีคนพูดคุยกับเขา

3. ระยะเลียนแบบ (Imitation Stage) อายุ 1-2 ขวบ ในระยะนี้เด็กจะเริ่มเรียนเสียงต่างๆที่เขาได้ยิน เช่น เสียงของพ่อแม่ ผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิด เสียงที่เปล่งออกมาอย่างไม่ค่อยมีความหมายจะค่อยๆหายไป และเด็กจะเริ่มรับฟังเสียงที่ได้รับการตอบสนอง ซึ่งนับว่าพัฒนาการทางภาษาจะเริ่มต้นอย่างแท้จริงที่ระยะนี้

4. ระยะขยาย (The Stage of Expansion) อายุ 2-4 ขวบ ในระยะนี้เด็กจะหัดพูด โดยจะเริ่มจากการหัดเรียกชื่อ คน สัตว์ และสิ่งของที่อยู่ใกล้ตัว เขาจะเริ่มเข้าใจในการใช้สัญลักษณ์ในการสื่อความหมาย ซึ่งเป็นการสื่อความหมายในโลกของผู้ใหญ่ การพูดของเด็กในระยะแรกๆจะเป็นการออกเสียงคำนามต่างๆเป็นส่วนใหญ่ เช่น พ่อ แม่ พี่ น้อง นก แมว หมา ฯลฯ และคำคุณศัพท์ต่างๆที่เขาเห็นรู้สึกและได้ยิน

5. ระยะโครงสร้าง (Structure Stage) อายุ 4-5 ขวบ ระยะนี้เด็กจะเริ่มพัฒนาความสามารถในการรับรู้และการสังเกต เด็กจะเริ่มเล่นสนุกกับคำ และรู้จักคิดคำและประโยคของตนเอง โดยอาศัยการผูกจากคำวลี และประโยคที่เขาได้ยินคนอื่นๆพูด เด็กจะเริ่มคิดกฎเกณฑ์ในการประสมคำ และหาความหมายของคำและวลี โดยเด็กจะเริ่มรู้สึกสนุกกับการเปล่งเสียง โดยเขาจะเล่นเป็นเกมกับเพื่อนๆหรือสมาชิกในครอบครัว

6. ระยะตอบสนอง (Responding Stage) อายุ 5-6 ขวบ ในระยะนี้ความสามารถในการคิด และพัฒนาการทางภาษาของเด็กจะสูงขึ้น เขาจะเริ่มพัฒนาภาษาไปสู่ภาษาที่เป็นแบบแผนมากขึ้น และใช้ภาษาเหล่านั้นกับสิ่งต่างๆรอบๆตัว การพัฒนาทางภาษาของเด็กในวัยนี้จะเริ่มต้นเมื่อ

เขาเข้าเรียนในชั้นอนุบาล โดยเด็กจะเริ่มใช้ไวยากรณ์อย่างง่ายได้ รู้จักใช้คำที่ เกี่ยวข้องกับบ้านและโรงเรียน ภาษาที่เด็กใช้ในการสื่อความหมาย ในระยะนี้จะเกิดจากสิ่งที่เขามองเห็นและรับรู้

7. ระยะสร้างสรรค์ (Creative Stage) อายุ 6 ปีขึ้นไป ในระยะนี้ได้แก่ระยะที่เด็กเริ่มเข้าโรงเรียน เด็กจะสนุกกับคำ และหาวิธีสื่อความหมายด้วยตัวเลข เด็กในระยะนี้จะพัฒนา วิเคราะห์ และสร้างสรรค์ ทักษะในการสื่อความหมายโดยใช้ถ้อยคำสำนวน การเปรียบเทียบ และภาษาพูดที่เป็นนามธรรมมากขึ้น และเขาจะรู้สึกสนุกกับการแสดงความคิดเห็นโดยการพูดและการเขียน

ริชาร์ด-อมาโต (อารยา วานิลทิพย์. 2550: 21 – 22; อ้างอิงจาก Richard-Amato. 1996) ได้กล่าวถึงลำดับขั้นการได้มาซึ่งภาษาที่สองสามารถอธิบายได้ดังนี้

1. ขั้นการสร้างความเข้าใจในภาษา (The comprehension stage) ขั้นนี้อยู่ในช่วง 10 ชั่วโมงถึง 6 เดือน ตั้งแต่เริ่มเรียนรู้ภาษาที่สอง เด็กจะมีวงคำศัพท์ประมาณ 500 คำ ซึ่งเด็กจะสามารถเข้าใจได้แต่ยังไม่สามารถใช้ได้อย่างสะดวก ขั้นนี้เรียกว่า “ระยะเงียบ (silent period)” ซึ่งระยะนี้เด็กอาจจะไม่พูดแต่พยายามทำความเข้าใจกับสิ่งที่เด็กกำลังได้ยิน และสามารถตอบสนองโดยใช้วิธีการที่หลากหลายรวมถึง การชี้ไปที่วัตถุ รูปภาพ หรือคน การแสดง การกระทำ เช่น ยืนขึ้น หรือปิดประตู การแสดงอาการปฏิกิริยาหรือกัมขีระ หรือตอบสนองกับคำถาม ใช่/ไม่ใช่

2. ขั้นการเริ่มผลิตภาษา (The early speech production stage) ขั้นนี้อยู่ในช่วงหลังจากระยะแรกเริ่ม 6 เดือน เด็กจะพัฒนางคำศัพท์ประมาณ 1,000 คำ ซึ่งเด็กสามารถเข้าใจและนำไปใช้ได้ ในขั้นนี้เด็กสามารถพูดได้ 1-2 วลี และสามารถแสดงความเข้าใจในเนื้อหาใหม่โดยให้คำตอบง่ายๆ เช่น ใช่/ไม่ใช่ หรือคำถาม ใคร/อะไร/ที่ไหน

3. ขั้นการพัฒนาภาษาออกมาเป็นคำพูด (The speech emergence stage) ขั้นนี้อยู่ในช่วง 1 ปีถัดมา เด็กจะพัฒนางคำศัพท์ประมาณ 3,000 คำ และสามารถใช้วลีสั้นๆหรือประโยคง่ายๆเพื่อสื่อสาร เด็กสามารถเริ่มใช้บทสนทนา และสามารถถามคำถามง่ายๆ และสามารถตอบคำถามง่ายๆได้ เด็กสามารถผลิตประโยคได้ยาวขึ้น แต่อาจจะไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

4. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อแลกเปลี่ยนความคิด(The intermediate language proficiency stage) ขั้นนี้อยู่ในช่วง 1 ปี หลังจากขั้นการผลิตภาษา เด็กจะพัฒนางคำศัพท์ถึง 6,000 คำ และเริ่มสร้างคำพูดที่ซับซ้อน เพื่อการชี้แจงทัศนคติ การถามเพื่อความกระจ่าง การแลกเปลี่ยนความคิด และสามารถพูดได้ยาวขึ้น

5. ขั้นการใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ (The advanced language proficiency stage) ขั้นนี้อยู่ในช่วง 5-7 ปี ในการเรียนรู้ภาษาที่สองในขั้นนี้เด็กจะมีการพัฒนางคำศัพท์เฉพาะเนื้อหา เด็กสามารถพูดโดยใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์ได้อย่างสะดวกสบาย

สรุปได้ว่า พัฒนาการทางภาษาของเด็กและลำดับขั้นของการได้มาซึ่งภาษาที่สองนั้น มีลำดับขั้นและกระบวนการที่คล้ายคลึงกัน คือเริ่มด้วยการฟังก่อน ซึ่งในตอนแรกอาจจะไม่ได้ตอบสนองออกมาเป็นคำพูด แต่แสดงออกด้วยวิธีการต่างๆ ที่เป็นภาษาท่าทาง และเมื่อเวลาผ่านไป เด็กมีประสบการณ์มากพอ มีจำนวนคำศัพท์มากพอแล้วเด็กก็จะพัฒนาภาษาเป็นการพูดเพื่อการสื่อสารได้

3.5 แนวทางการจัดประสบการณ์ทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช(2551: 18-21) ได้กล่าวถึงการจัดประสบการณ์ทางภาษาไว้ 3 แนวทาง ดังต่อไปนี้

1. การจัดประสบการณ์ทางภาษาที่เน้นทักษะทางภาษา พื้นฐานความเชื่อของแนวทางนี้คือ การให้ผู้เรียนรู้จักส่วนย่อยๆ ทางภาษา ได้แก่ เส้นพื้นฐานที่ประกอบกันเป็นตัวอักษร เสียงตัวอักษร ฯลฯ เมื่อเด็กได้ฝึกฝนทักษะเหล่านี้จนชำนาญแล้ว จึงเรียนรู้ที่จะประสมคำ ทำความเข้าใจความหมายของคำ และการนำคำมาประกอบกันเป็นประโยค โดยการอ่านเป็นกระบวนการในการแปลความสัญลักษณ์ทางภาษา การจัดประสบการณ์ตามแนวทางนี้ครูจะเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการเตรียมบทเรียนตามลำดับของทักษะ และมีบทบาทเด่นชัดในการเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ ในขณะที่ผู้เรียนมีบทบาทเป็นผู้รับข้อมูลที่คุณครูเตรียมไว้

2. การสอนภาษาแบบธรรมชาติ มีทฤษฎีพื้นฐานมาจากทฤษฎีว่าด้วยระบบของภาษา ซึ่งอธิบายว่าความหมายเป็นหัวใจของภาษา ส่วนไวยากรณ์และเสียงเป็นเพียงส่วนประกอบ โดยสถานการณ์เป็นสิ่งที่กำหนดความหมายในการสื่อสาร ความก้าวหน้าทางภาษาต้องอาศัยองค์ประกอบทางภาษาหลายด้าน การ อ่านและการเขียนเป็นกิจกรรมที่ต้องสื่อความหมายกับผู้อื่น และเป็นระบบที่พึ่งพาซึ่งกันและกัน หลักการสำคัญของการสอนภาษาแบบธรรมชาติประกอบด้วย

2.1 การจัดสภาพแวดล้อม การสอนภาษาจะต้องสร้างสภาพแวดล้อมให้เด็กคุ้นเคยกับการใช้ภาษาอย่างมีความหมายและเป็นองค์รวม

2.2 การสื่อสารที่มีความหมาย การสอนภาษาควรให้เด็กมีโอกาสสื่อสารโดยมีพื้นฐานจากประสบการณ์จริงที่มีความหมายต่อเด็ก

2.3 การเป็นแบบอย่าง การสอนภาษาจะต้องให้เด็กเห็นประโยชน์ของการใช้ภาษาในความมุ่งหมายต่างๆ เช่น เพื่อการสื่อสาร เพื่อความเพลิดเพลิน เพื่อค้นหาวิธีการ ฯลฯ

2.4 การตั้งความคาดหวัง การสอนภาษาจะต้องเป็นไปในลักษณะเดียวกันกับที่เด็กเรียนรู้ที่จะพูด

2.5 การคาดคะเน การสอนภาษาควรให้เด็กมีโอกาสที่จะทดลองกับภาษา สร้างสมมติฐานเบื้องต้นของตน และมีโอกาสเดาหรือคาดคะเนคำที่อ่าน

2.6 การใช้ข้อมูลย้อนกลับ การสอนภาษาควรตอบสนองความพยายามในการใช้ภาษาของเด็กในทางบวก และพยายามตอบสนองเด็กให้เหมาะสมกับสถานการณ์นั้นๆ อาจให้เด็กได้เห็นตัวอย่างที่ถูกต้องอย่างเป็นธรรมชาติ เช่น การอ่านหนังสือเล่มที่เด็กชอบ อ่านให้เด็กฟังในโอกาสอื่นๆ เป็นต้น

2.7 การยอมรับนับถือ การสอนภาษาจะต้องตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็ก ครูจะต้องศึกษาเด็กเป็นรายบุคคล ศึกษาความสนใจ ความสามารถ และสอนเด็กตามความสามารถที่แตกต่างกันของเด็ก

2.8 การสร้างความรู้สึกเชื่อมั่น การสอนภาษาต้องส่งเสริมให้เด็กรู้สึกปลอดภัย ครูจะต้องทำให้เด็กไม่กลัวที่จะขอความช่วยเหลือ ดังนั้น การสอนภาษาจึงต้องเป็นไปอย่างเหมาะสมกับพัฒนาการและความสามารถของเด็ก เพื่อให้เด็กมีความเชื่อมั่นว่าตนมีความสามารถ

3. การจัดประสบการณ์ทางภาษาแบบสมดุล เป็นแนวทางการจัดประสบการณ์ทางภาษาที่ผสมผสานแนวคิดในการสอนภาษาที่สัมพันธ์กับลักษณะหน้าที่ของภาษา และการสอนทักษะย่อยทางภาษาเข้าด้วยกัน การจัดประสบการณ์ทางภาษาแบบสมดุล มีลักษณะสำคัญดังนี้

3.1 ความรับผิดชอบ เด็กจะเป็นผู้รับผิดชอบด้วยตนเอง ทั้งการทำงานตามที่ได้รับมอบหมายจากครู และงานที่เด็กริเริ่มขึ้นเอง ทั้งที่ทำตามลำพัง และทำร่วมกันกับเพื่อน โดยมีครูคอยให้คำแนะนำ และเป็นแบบอย่างของความรับผิดชอบต่องานต่างๆ ด้วย

3.2 การใช้ภาษาอย่างมีจุดหมาย ครูเป็นผู้จัดเตรียมโอกาสให้เด็กได้อ่าน เขียน ผ่านกิจกรรมที่มีความหมายต่อเด็ก ไม่ใช่กิจกรรมที่ตั้งใจฝึกทักษะย่อยทางภาษา เด็กได้เลือกอ่าน และเขียนอย่างอิสระตามความสนใจ และตามศักยภาพของตน

3.3 การมีส่วนร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษา ครูต้องวางแผนการจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กที่กระตุ้นให้เด็กต้องการมีส่วนร่วมในกิจกรรม เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้ภาษาแบบลงมือกระทำ เด็กจะกระตือรือร้นที่จะร่วมกิจกรรม เนื่องจากเป็นกิจกรรมที่มีความหมายต่อตัวเด็กอย่างแท้จริง

3.4 การสาธิต ครูเป็นผู้สาธิตให้เด็กเห็นสิ่งที่ต้องทำ เพื่อให้เด็กได้สังเกตทักษะหรือวิธีการ

3.5 การทดลองกับภาษา ครูเป็นผู้กระตุ้นและให้กำลังใจแก่เด็ก เพื่อให้เด็กกล้าคาดเดาหรือคาดคะเน โดยครูต้องสร้างให้เด็กเกิดความมั่นใจว่าจะไม่ถูกตำหนิหรือเยาะเย้ยหากทำได้ไม่ถูกต้อง หรือทำให้เด็กรู้สึกไม่ต้องกังวลว่าต้องทำให้ถูกต้องทุกครั้ง ซึ่งจะทำให้เด็กได้เรียนรู้ภาษาด้วยการได้ทดลองกับภาษา

3.6 การสอนบทเรียนย่อย ครูเป็นผู้จัดบทเรียนย่อยเพื่อสอนกระบวนการทักษะและวิธีการทางภาษาให้แก่เด็กอย่างสอดคล้องกับกิจกรรมการใช้ภาษาอย่างมีความหมายของเด็กในขณะนั้น โดยนำมาสอนให้แก่เด็กเป็นรายบุคคล หรือกลุ่มย่อย เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้และสามารถนำทักษะย่อยเหล่านั้นไปประยุกต์ใช้ในการใช้ภาษาของเด็กในขณะนั้นด้วยตนเองต่อไป

3.7 การตอบสนอง ครูเป็นผู้จัดเตรียมโอกาสให้เด็กได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์เกี่ยวกับการร่วมกิจกรรมภาษา โดยอาจให้บันทึกหลังจากทำกิจกรรม หรือได้อภิปรายเป็นกลุ่มใหญ่ เด็กจะได้นำเสนอผลงานของตนให้เพื่อนฟัง และจะได้รับการตอบสนองจากเพื่อนและครู

3.8 การเลือก ครูจัดเตรียมโอกาสให้เด็กได้เลือกทำกิจกรรมที่ครูเตรียมไว้อย่างหลากหลาย ทั้งนี้เด็กจะต้องเป็นผู้ตัดสินใจเลือกด้วยตนเอง

3.9 เวลาสำหรับการทำกิจกรรมทางภาษา ครูต้องจัดให้มีเวลาในการทำกิจกรรมทางภาษาในตารางกิจวัตรประจำวัน โดยให้เด็กมีเวลาเพียงพอที่ทำกิจกรรมทางภาษาตามความสนใจในแต่ละวัน

3.10 การประเมิน ครูให้เด็กมีส่วนร่วมในการประเมินตนเอง เช่น มีส่วนร่วมในการเลือกผลงานเก็บในแฟ้มสะสมงาน เพื่อให้เด็กได้ติดตามความก้าวหน้าของตน และมีความต้องการที่จะพัฒนาตนเองต่อไป

ลินด์ฟอร์ส (หรรษา นิลวิเชียร . 2535: 218-219; อ้างอิงจาก Lindfors. 1980) ได้สรุปหลักการเจ็ดประการในการจัดสถานการณ์การเรียนรู้ภาษาที่สองในห้องเรียนดังนี้คือ

1. การพัฒนาการเรียนรู้ภาษาที่สองเป็นกระบวนการต่อเนื่อง เริ่มตั้งแต่การสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น ความต้องการที่จะสื่อสาร และต้องการที่จะพูดอย่างถูกต้อง

2. สถิติปัญญาเป็นรากฐานที่สำคัญของการเรียนรู้ภาษาที่สอง

3. ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่ใช้ภาษาที่สอง

4. จัดโอกาสให้เด็กได้มีส่วนร่วมอย่างกระฉับกระเฉงในสถานการณ์ที่มีความหมาย

เช่น การเล่นกับผู้พูดภาษาที่สองที่เป็นเพื่อนที่ตนเลือก

5. สิ่งแวดล้อมภายในห้องเรียนที่สอดคล้องกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง ครูจัดเตรียมสถานการณ์ที่สอดคล้องกับขั้นตอนของพัฒนาการทางภาษา และความเข้าใจของเด็ก

6. เน้นความสำคัญของความหมายมากกว่ารูปแบบที่ถูกต้อง การฝึกปฏิบัติซ้ำๆ จะทำให้เด็กเน้นการเรียนรู้รูปแบบของภาษามากกว่าการสื่อความหมาย

7. การจัดสิ่งแวดล้อมหลากหลายที่ประกอบไปด้วยประสบการณ์ ทั้งด้านวจนภาษา และอวจนภาษา จัดประสบการณ์ให้เด็กได้สำรวจ ทดลองจากกิจกรรมหลายๆ อย่างที่เด็กมีโอกาสเลือก

วอร์เดอร์ (วรลี ถนนชาติ. 2549: 23; อ้างอิงจาก Wardle. 1999) ได้กล่าวถึงแนวคิดในการสอนภาษาสำหรับเด็กอนุบาล ไว้ดังนี้

1. ควรมีช่วงเวลาสำหรับการอ่านหนังสือให้เด็กฟังทุกวัน
2. ควรมีการจัดมุมสำหรับเขียนหนังสือไว้ในห้อง มีอุปกรณ์ที่เกี่ยวกับการเขียนที่หลากหลาย เช่น กระดาษ สี ปากกา การ์ดอวยพร แลบปะโยค และมีตัวอักษรที่เป็นแบบอย่างติดไว้ให้เด็กดู
3. ควรมีการจัดมุมหนังสือสำหรับเด็กในห้องเรียน โดยมีหนังสือที่หลากหลาย เช่น หนังสือสำหรับเด็กฟัง หนังสือภาพ นิยายสำหรับเด็ก หนังสือที่สร้างขึ้นเองโดยเด็กๆ แผ่นภาพ หรืออาจมีการยืมหนังสือที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนมาจากห้องสมุดให้เด็กได้อ่านเพิ่มเติม
4. ควรมีการส่งเสริมให้เด็กรู้จักการอ่านและเขียนชื่อของตนเอง ชื่อของเด็กควรเป็นคำแรกๆ ที่เด็กจะต้องเรียนรู้ โดยครูอาจสอดแทรกในกิจกรรมต่างๆ
5. ควรมีการสอดแทรกกิจกรรมการเขียนลงในวิชาอื่นๆ เพื่อให้เด็กมีความคุ้นเคยกับการเขียน โดยครูอาจให้เด็กเขียนคำศัพท์ที่ได้ยินจากเพลง เขียนชื่อผักผลไม้ที่ตนปลูกจากกิจกรรมทางวิทยาศาสตร์
6. ควรมีการจัดมุมสำหรับการพัฒนาการฟัง โดยครูควรจัดเตรียมหูฟัง เพลง เครื่องเล่นวิทยุ และแถบบันทึกเสียงต่างๆ ไว้ในห้องเรียน
7. ควรมีการส่งเสริมการทำกิจกรรมทางศิลปะ เนื่องจากการวาดรูปเป็นพื้นฐานสำคัญที่ช่วยให้เด็กได้พัฒนากล้ามเนื้อมือและการเขียนหนังสือได้
8. ควรจัดเตรียมอุปกรณ์ต่างๆ ที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้การอ่านและเขียน เช่น รายการอาหาร ใบสั่งอาหาร กระดาษสำหรับบันทึก ไว้ในมุมการเล่นสมมติด้วย
9. ควรจัดกิจกรรมทางการฟังที่หลากหลาย เพื่อให้เด็กได้พัฒนาความสามารถในการแยกแยะเสียงที่ตนได้ยิน

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2552: 207-208) กล่าวถึงแนวทางในการส่งเสริมภาษาของเด็ก ดังต่อไปนี้

1. การพัฒนาของภาษาพัฒนาควบคู่ไปกับการคิด เพราะฉะนั้นจึงควรจัดประสบการณ์ทางภาษาให้เด็กได้มีโอกาสคิดแบบต่างๆ เช่น คิดเหตุและผล คิดแก้ปัญหา คิดจัดหมวดหมู่ คิดจัดประเภท คิดคาดคะเน การที่จะทำให้เด็กได้มีโอกาสคิดและพูดจะต้องเป็นประสบการณ์ที่มีการเคลื่อนไหว มีความหมายต่อเด็ก

2. บรรยากาศในห้องเรียนควรมีบรรยากาศที่อบอุ่น ไม่เครียด จะช่วยให้เด็กกล้าพูดกล้าแสดงออก ถ้ามีการติเตียนดูว่าเทศนาสั่งสอนมากเด็กจะไม่แสดงออก เด็กควรได้รับการยอมรับนับถือ และได้รับความรักเมตตาอย่างยุติธรรม

3. เด็กจะพัฒนาทางภาษาได้มาก ถ้าได้มีโอกาสใช้ภาษาโดยการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดกับเพื่อนวัยเดียวกัน เพราะฉะนั้นครูควรจัดสถานการณ์ให้เด็กได้มีโอกาสพูดคุย ชักถาม สนทนาในระหว่างเด็กให้มาก เช่น การเล่นเกมบทบาทสมมติ หรือการแสดงละคร

4. ครูควรเพิ่มพูนส่งเสริมประสบการณ์ทางภาษาให้แก่เด็กอย่างมีแบบแผน เช่น อ่านหนังสือให้เด็กฟัง หรือเล่าเรื่องจากภาพ หุ่นมือ ฯลฯ เพื่อให้เด็กได้รู้จักคำศัพท์ใหม่ ประโยคใหม่ และมีความสนุกสนาน แล้วให้เด็กเล่าเรื่องย้อนกลับหรือแสดงละคร แสดงบทบาทสมมติ ซึ่งเด็กจะได้ใช้ภาษาและมีโอกาสแปลงประโยคลักษณะต่างๆ

5. ครูควรบันทึกพัฒนาการทางภาษาของเด็กแต่ละคนเป็นระยะๆ เพื่อจะได้ทราบถึงความก้าวหน้า ความเปลี่ยนแปลง เด็กที่มีปัญหาทางภาษาควรส่งต่อเพื่อช่วยเหลือแต่เนิ่นๆ

สรุปได้ว่า การจัดประสบการณ์ทางภาษาแก่เด็กปฐมวัยนั้นมีหลายแนวทาง ซึ่งการจัดประสบการณ์ทางภาษาให้แก่เด็ก นั้น เด็กควรได้มีโอกาสฝึกฝนการฟัง การพูด การใช้ภาษาด้วยประสบการณ์ต่างๆให้มาก โดยให้เด็กได้มีการลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง และในกิจกรรมการเรียนรู้ควรเป็นกิจกรรมที่มีความหลากหลาย สนุกสนาน และผ่อนคลาย นอกจากนี้ยังต้องเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับความสามารถและระดับพัฒนาการของเด็กด้วย

3.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ งานวิจัยต่างประเทศ

กราเซียวี (อารยา วานิลทิพย์ . 2550: 47; อ้างอิงจาก Gracia. 2007) ได้ศึกษาโดยมุ่งประเด็นไปที่การใช้ภาษาที่สองของเด็กที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เพื่อถ่ายทอดหน้าที่ทางภาษาต่างๆ เช่นการถามเพื่อขอข้อมูล การพูดเกี่ยวกับเรื่องของตนเอง เป็นต้น โดยอยู่บนฐานของการแบ่งประเภทหน้าที่ของภาษาซึ่งระบุโดยฮาวิเดย์ (Haliday. 1975) และปรินเตอร์ (Printer. 1999) ในการพัฒนาของภาษาที่หนึ่ง และหลังจากมีการสังเกตการใช้หน้าที่ทางภาษานี้ในโรงเรียนที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนทั้งวัน (a full-immersions EFL context) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์วิธีการที่ครูสามารถส่งเสริมการใช้ภาษาที่สองเพื่อแสดงหน้าที่ของภาษาซึ่งแตกต่างกันในโรงเรียนที่มีการสอนภาษาอังกฤษ อย่างมากที่สุดเพียง 1 ชั่วโมงต่อวัน (a low-immersions EFL context) กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเป็นเด็กอนุบาลอายุ 5-6 ปี โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมและบทบาทสมมติซึ่งส่งเสริมการใช้ภาษาที่สอง ในการปฏิสัมพันธ์และทำหน้าที่ในการ

สื่อสาร โดยใช้เวลาสอน 1 ชั่วโมงต่อวัน กลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบปกติ การดำเนินการทดลองใช้เวลาทั้งสิ้น 4 ภาคการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ด้วยการใช้กิจกรรมที่เฉพาะเจาะจงและวางแผนเป็นอย่างดี ครูสามารถส่งเสริมให้เด็กอนุบาลใช้ภาษาที่สองเพื่อถ่ายทอดหน้าที่ทางภาษาต่างๆ และสามารถใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ได้เช่นเดียวกับที่เด็กใช้ภาษาที่หนึ่ง

รังกา บีเจเคเบบิค และคนอื่นๆ (Ranka Bijeljac-Babic; et al. 2009: 476-480) ได้ศึกษาว่าเด็กทารกสามารถที่จะเรียนรู้คำในภาษาต่างประเทศได้อย่างรวดเร็ว โดยใช้วัตถุที่จับต้องได้มาทำการสำรวจความสามารถในการเรียนรู้คำในภาษาต่างประเทศของเด็กทารก ทดลองกับเด็กอายุ 20 เดือนที่เป็นชาวฝรั่งเศส โดยให้เด็กได้รับคำศัพท์ใหม่ๆ ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส โดยมีคนพูดที่พูดได้ทั้งสองภาษาคือฝรั่งเศสและอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่า ประสบความสำเร็จทั้งสองภาษา

คลีแมนส์ ทิสและคนอื่นๆ (Kleemans Tijs; et al. 2011: 555-561) ได้ศึกษาถึงบทบาทของความรู้ความเข้าใจและทักษะทางภาษาที่มีผลต่อความสามารถทางคณิตศาสตร์ขั้นต้นของเด็กอนุบาล : หลักฐานจากผู้เรียนภาษาที่หนึ่งและผู้เรียนภาษาที่สอง โดยศึกษาความฉลาดทั่วไป ความจำในการทำงาน ความสามารถทางไวยากรณ์ และทักษะความสามารถทางคณิตศาสตร์เบื้องต้น โดยทดสอบกับเด็กภาษาที่หนึ่ง 75 คน (อายุเฉลี่ย 6.1) และ เด็ก 55 คน ที่เรียนภาษาที่สอง (อายุเฉลี่ย 6.2) ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่เรียนภาษาที่สองจะมีคะแนนด้านภาษาและความสามารถทางคณิตศาสตร์เบื้องต้นที่ต่ำกว่าผู้ที่เรียนภาษาที่หนึ่ง ในวัยเด็กนั้นความสามารถทางคณิตศาสตร์เบื้องต้นนั้นมีความสัมพันธ์อย่างมากกับทักษะทางภาษา

งานวิจัยในประเทศ

ธีรรัตน์ พิทักษ์พันธุ์กุล (2546) ได้ศึกษาทักษะการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวุฒิวิทยา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จังหวัดชลบุรี โดยเป็นการศึกษาทักษะการสื่อสารด้านการฟังและการพูดภาษาจีน ผลการศึกษาพบว่า ทักษะการสื่อสารด้านการฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวุฒิวิทยาอยู่ในระดับดี โดยเพศหญิงมีคะแนนด้านการฟังและการพูดสูงกว่าเพศชาย และนักเรียนประเภทที่อยู่ประจำมีคะแนนด้านการฟังและการพูดที่สูงกว่านักเรียนไป-กลับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมธวิน อินธิไชย (2547) ได้ศึกษาการใช้วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อเตรียมความพร้อมการฟัง -พูดภาษาอังกฤษก่อนเริ่มเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนานาชาติเมธา จังหวัดนครปฐม กลุ่มทดลองทั้งหมด 16 คน ใช้เวลาในการทดลองทั้งหมด 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 คาบ รวมทั้งสิ้น 15 คาบ ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถในการฟัง -พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความสามารถในการฟัง -พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

จำไพ โพรจิต (2547) ได้ศึกษาการใช้ เกมและกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดดิสงสาราม โดยกลุ่มทดลองจำนวน 42 คน ใช้เวลาทดลองทั้งสิ้น 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 60 นาที ผลการศึกษาพบว่าหลังจากนักเรียนได้รับการสอนโดยใช้เกมและกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

มาเถา (Ma Tao. 2550) ได้ศึกษาการวิจัยปรับใช้ยุทธศาสตร์การสอนพูดภาษาจีนโดยใช้สถานการณ์จำลองกับนักศึกษาไทยโปรแกรมวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ผลการวิจัยพบว่า ได้ยุทธศาสตร์การสอนพูดภาษาจีนโดยใช้สถานการณ์จำลองกับนักศึกษาไทยโปรแกรมวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง การเรียนตามยุทธศาสตร์ดังกล่าวสามารถสร้างความสนุกสนานและเป็นโอกาสให้ฝึกฟังและฝึกพูดในช่วงเวลาเรียน การเรียนตามยุทธศาสตร์ดังกล่าวสามารถเพิ่มทักษะการพูดภาษาจีนให้กับผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่า ในการวิจัยด้านภาษาต่างประเทศกับเด็กปฐมวัยนั้นยังมีน้อยมาก ส่วนใหญ่เป็นการวิจัยกับนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ ในด้านภาษาจีนก็เช่นเดียวกัน แต่จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นั้นกล่าวได้ว่าครูสามารถส่งเสริมภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองให้แก่เด็กได้ตั้งแต่ช่วงปฐมวัย โดยผ่านกิจกรรมรูปแบบต่างๆได้ เช่นการสอนโดยใช้เกม โดยผ่านการปฏิบัติให้เด็กได้มีการสัมผัส การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น

4. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเล่นนิทาน

4.1 ความหมายของนิทาน

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ. 2542 (2546: 359) ได้ให้ความหมายของนิทานว่า นิทาน หมายถึงเรื่องเล่าที่เล่ากันมา

เกริก ยุ้นพันธ์ (2539: 8) ได้ให้ความหมายของนิทานว่า นิทานในภาษาบาลี แปลว่า เรื่องเดิม เรื่องที่ผูกขึ้นและเรื่องที่อ้างอิง นิทานคือเรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาตั้งแต่สมัยโบราณเป็นการผูกเรื่องขึ้น เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความ สุขและสนุกสนาน แฝงคำสอนจรรยาในการใช้ชีวิต เป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมต่อเนื่องของผู้เล่าให้คนรุ่นใหม่ฟัง

สุวิทย์และอรทัย มูลคำ (2545: 212) ได้ให้ความหมายของนิทานว่า นิทาน คือเรื่องเล่าที่เล่าสืบต่อกันมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน อาจจะเป็นเรื่องราวที่อิงคว ามจริง หรือเป็นเรื่องที่เกิดจาก

จินตนาการของผู้เล่าเองก็ได้ บางเรื่องอาจจะมีการแสดงอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ เพื่อให้เกิดความตื่นเต้น สนุกสนาน บางเรื่องก็มีการสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรม เพื่อเป็นข้อคิดข้อเตือนใจแก่ผู้ฟัง

สยามพร ทองเนื้อดี (2553: 74) ได้ให้ความหมายของนิทานว่า นิทาน คือเรื่องที่เล่าต่อกันมา มุ่งเน้นในการสอนให้เด็กมีคุณธรรม จริยธรรม ใช้พัฒนาความเฉลียวฉลาดของเด็ก ทำให้เด็กมีจินตนาการที่สร้างสรรค์ ทำให้เด็กมีวุฒิภาวะทางอารมณ์ที่ดี และเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญอย่างหนึ่ง

สรุปได้ ว่า นิทาน คือ เรื่องที่เล่าต่อกันมา ซึ่งอาจเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องที่มาจากจินตนาการของผู้เล่าเอง เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความสนุกสนาน ใช้พัฒนาความเฉลียวฉลาดของเด็ก มีการสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมและยังเป็นมรดกทางวัฒนธรรมอีกด้วย

4.2 ความหมายของการเล่านิทาน

เอลลิน กรีน (Ellin Greene)(อ้างอิงใน วรณี ศิริสุนทร. 2539: 2) ได้กล่าวว่า การเล่านิทานเป็นศิลปะอย่างหนึ่งในการให้ความบันเทิงทางวรรณกรรม โดยการถ่ายทอดการใช้ถ้อยคำที่นำมาจากหนังสือให้มีชีวิตชีวา

ฉวีลักษณ์ บุญยกาญจน(อ้างอิงใน วรณี ศิริสุนทร. 2539: 2) ได้กล่าวว่า การเล่านิทานมีมาตั้งแต่สมัยโบราณ เป็นวิธีการถ่ายทอดวัฒนธรรมโดยใช้วิธีการง่ายๆ ได้ผลคุ้มค่า เพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ ความคิด ปณิธาน ค่านิยม ข้อปฏิบัติ สร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้เล่าและผู้ฟัง

สันทพัฒน์ อรุณธำรี (2542: 2) ได้กล่าวว่า การเล่านิทานเป็นกิจกรรมสำคัญกิจกรรมหนึ่งของครูอนุบาลที่นิยมใช้ในการถ่ายทอดความรู้ ทักษะคิด และแนวคิดไปสู่เด็กเพื่อตอบสนองความต้องการภายในจิตใจของเด็ก การเล่านิทานเป็นกิจกรรมที่เด็กได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน และการเรียนรู้ไปพร้อมๆ กัน นอกจากนี้ การเล่านิทานยังเป็นการสร้างเสริมพัฒนาการทางภาษาที่ดีให้แก่เด็ก เพราะช่วยให้เด็กมีโอกาสฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ในด้านพัฒนาการทางอารมณ์และสังคม นิทานช่วยให้เด็กได้แสดงออกในการสร้างสัมพันธภาพอันดีระหว่างเด็กด้วยกันหรือระหว่างครูกับเด็ก ส่วนในด้านการส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญาและร่างกายนั้น การเล่านิทานยังช่วยในการฝึกคิดพิจารณาสิ่งต่างๆ ทั้งยังส่งเสริมให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และหากว่าเด็กได้มีโอกาสเป็นผู้เล่า ผู้อ่าน หรือผู้แสดงให้เพื่อนและครูชม การที่เด็กได้แสดงท่าทางเป็นตัวละครในนิทานประกอบการเล่า และแม้แต่การหยิบจับหนังสือหรือพลิกเปิดหน้าหนังสือ จะช่วยให้นิ้วมือน้อยๆ และกล้ามเนื้อมือของเด็กแข็งแรงได้ด้วย

ดวงใจ รุ่งเรือง (2551: 21) ได้กล่าวว่าการเล่านิทาน หมายถึง วิธีในการถ่ายทอดเรื่องราวของนิทานให้เด็กได้ฟังไม่ว่าจะเป็นโดยใช้น้ำเสียง ท่าทางประกอบเรื่องราว สื่อวัสดุ อุปกรณ์ ตลอดจน การส่งเสริมให้เด็กได้มีโอกาสเป็นผู้เล่าด้วยตนเอง

สรุปได้ว่าการเล่านิทาน หมายถึง การถ่ายทอดถ้อยคำ เรื่องราว ประสบการณ์ ความคิด ความรู้ไปสู่ผู้ฟังด้วยการใช้น้ำเสียง ท่าทาง สื่อวัสดุอุปกรณ์ เพื่อให้ผู้ฟังสนุกสนานตลอดจนการส่งเสริมให้เด็กได้มีโอกาสเป็นผู้เล่าด้วยตนเอง และยังเป็นการสร้างเสริมพัฒนาการทั้งสี่ด้านของเด็กด้วย

4.3 ประเภทของนิทาน

นิทานแบ่งออกเป็นหลายประเภท โดยอาศัยวิธีกำหนดต่างกันออกไป ซึ่งมีผู้แบ่งประเภทของนิทานต่างๆกันดังนี้

เกริก ยุ้นพันธ์ (2539: 18-20) ได้กล่าวถึงการแบ่งนิทานตามยุคสมัยที่เปรียบเทียบเสมือนการแบ่งนิทานตามพัฒนาการและการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัยแห่งประวัติศาสตร์ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงรสนิยมและกระบวนการทางความคิด การสร้างสรรค์ของคนแต่ละยุคสมัยโดยแบ่งออกเป็น 4 ยุคสมัยดังนี้

1. สมัยอียิปต์ กรีก และโรมันโบราณ นิทานในกลุ่มนี้จะออกมาในรูปของคำประพันธ์แบบเทพปกรณัม เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ของโลก ของฟ้าและวิถีการดำเนินชีวิตของมนุษย์โดยมีเทพเจ้าเป็นผู้ควบคุมธรรมชาติ เทพเจ้าเป็นเทพที่อมตะ เป็นผู้ไม่ตายมีอำนาจและมีพลังลึกลับ เช่น เทพเจ้าผู้ครองฟ้า เทพแห่งพายุ เทพแห่งสงคราม

2. สมัยกลาง เป็นสมัยที่มีผลงานการประพันธ์เป็นมหากาพย์และนิทานวีรบุรุษ ตัวละครที่เป็นตัวเอกจะไม่ใช่เทพเจ้าแต่จะเป็นคนหรือมนุษย์นี้เองที่มีความกล้าหาญ มีการสันนิษฐานว่าวีรบุรุษบางท่านเป็นผู้กล้าหาญผจญผจญอุปสรรคจนได้ชัยชนะ บางท่านมีตัวตนจริงๆ เช่น กษัตริย์อาเธอร์และโรบินฮูดของอังกฤษ

3. ยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการ หรือยุคเรอเนซองส์ มีงานประพันธ์เด่นๆมากมาย โดยเฉพาะงานประพันธ์ของท่านเซอร์วิลเลียมเชคสเปียร์ซึ่งเป็นผลงานโศกนาฏกรรมและเรื่องราวเกี่ยวกับความรักและความสุข

4. ยุคหลังฟื้นฟูศิลปวิทยาการจนถึงปัจจุบัน เป็นยุคที่มีการพัฒนาการขึ้นมากพัฒนาทางด้านชีวิต ความเป็นอยู่และสังคมมนุษย์ชาติ เทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามามีบทบาทต่อการดำเนินชีวิตประจำวันมากขึ้น งานประพันธ์ก็เปลี่ยนแปลงไป มีการสร้างสรรค์นวนิยายเรื่องสั้น และเรื่องยาว เพราะผู้อ่านก็นิยมอ่านกันอย่างแพร่หลาย เช่น The Sleeping Beauty Jack an the Beanstalk ฯลฯ

วรรณิ ศิริสุนทร (2542: 10-13) ได้กล่าวว่ามีผู้บางท่านแบ่งนิทานออกเป็น 4 วิธี คือ

1.การแบ่งนิทานตามเขตพื้นที่ เป็นการแบ่งนิทานชาวบ้านโดยอาศัยเขตแดนทางภูมิศาสตร์ ประวัติในอดีตของชาติ ภาษา และเอกภาพทางศาสนาเป็นเกณฑ์

2.การแบ่งนิทานตามรูปแบบของนิทาน เป็นการแบ่งตามลักษณะของเนื้อหาของนิทานเป็นเกณฑ์ได้ดังนี้ เทพนิยาย (Fairy tale) นิทานสุภาษิต (Fable) นิทานวีรบุรุษ (Hero tale) นิทานชีวิต (Romantic tale) นิทานประจักษ์ (Sage, Legend) นิทานอธิบายเหตุ (Etiological tale) นิทานตลก (Jest) และเทพปกรณัม (Myth)

3.การแบ่งนิทานตามโครงแบบเรื่อง โดยแอนติ อาร์เน (Anti Aarne) ได้เป็นผู้แบ่งตามชนิดของนิทานออกเป็น 3 หมวดใหญ่ได้แก่

3.1 นิทานเกี่ยวกับสัตว์ แยกย่อยออกไปเป็นสัตว์ป่าและสัตว์บ้าน

3.2 นิทานชาวบ้านทั่วไป ได้แก่ นิทานเกี่ยวกับเวทมนต์คาถา นิทานศาสนา นิทานเกี่ยวกับยักษ์ ราชส และนิทานแบบโรแมนติก

3.3 นิทานตลกขบขัน เช่น นิทานเกี่ยวกับคนโง่ คนฉลาด นิทานโกหก นิทานเกี่ยวกับสามีภรรยาที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการอาชีพต่างก็มีได้แก่ การทำนา การเลี้ยงสัตว์ การตกปลา ล่าสัตว์

4.การแบ่งนิทานตามโครงแบบเนื้อหา เป็นการแบ่งนิทานตามสารัตถะ คือแก่นแท้หรือจุดสำคัญของนิทานเรื่องนั้นซึ่งมีอิทธิพลยืนยงอยู่ในเรื่องนั้นตลอดไป ไม่เปลี่ยนแปลง เมื่อนิทานตกไปอยู่ในสิ่งแวดล้อมใหม่อาจมีการปรับปรุงเจือปนให้มีส่วนที่เป็นของใหม่แทรกเข้าไปได้บ้าง แต่ส่วนที่เป็นแก่นแท้ของเนื้อเรื่องจะยังคงอยู่เสมอ และในการที่จะยืนยงคงอยู่ได้นี้สารัตถะนั้นก็จะต้องมีลักษณะประจำตัวของมันเอง กล่าวคือโดยทั่วไปแล้วสารัตถะทั้งหลายจะประกอบด้วยลักษณะสำคัญ 3 ประการคือ

1. ตัวสำคัญในนิทานจะต้องแปลกพิสดารกว่าตัวอื่นๆ ในเรื่องอาจเป็นเทพดา สัตว์ประหลาด แม่มด หรือคนที่มีความแปลกพิเศษออกไป เช่น แม่เลี้ยงใจร้าย ลูกสุดท้อง ลูกกำพร้า เจ้าหญิงตกลูก

2. มีข้อสำคัญหรือสิ่งสำคัญอย่างใดอย่างหนึ่งที่จะเป็นต้นเหตุให้นิทานเรื่องนั้นเกิดขึ้นและดำเนินไป อาจเป็นสิ่งของ เช่น ตะเกียงวิเศษของอาละดิน เวทมนตร์คาถาเรียกเนื้อเรียกปลาได้อย่างในเรื่องสังข์ทอง ความเชื่อ เช่น เชื่อในการตั้งความปรารถนาขอพรในเรื่องท้าวแสนปม หรืออาจเป็นขนบธรรมเนียม เช่น การเลือกคู่ การเลี้ยงทาย เป็นต้น

3. สวรรค์หนึ่งมีเหตุการณ์เดียว นิทานเรื่องหนึ่งๆอาจประกอบด้วยเหตุการณ์หลายเหตุการณ์ ก็เท่ากับว่าในนิทานเรื่องนั้นมีสวรรค์หลายสวรรค์ แต่ในสวรรค์หนึ่งจะมีเหตุการณ์แต่อย่างเดียว

นอกจากนี้ วรรณิ ศิริสุนทร (2542: 13-19) ได้แบ่งนิทานสำหรับเด็ก ออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่

1. นิทานพื้นบ้าน (Folk tales) เป็นเรื่องที่เล่าสืบทอดกันมาเป็นเวลาช้านาน ภายหลังมีการเขียนขึ้นตามเค้าเดิมบ้าง จดจำเรื่องราวมาเขียนขึ้นบ้าง ไม่ปรากฏว่าผู้แต่งดั้งเดิมเป็นใครมักจะกล่าวอ้างว่าเป็นของเก่าแล้วเอามาเล่าใหม่ ซึ่งแบ่งออกเป็นชนิดใหญ่ๆ ดังนี้

1.1 นิทานเกี่ยวกับสัตว์พูดได้ (Talking – Best tale) มีตัวละครเป็นสัตว์พูดได้ตอบกันบางครั้งสัตว์ก็พูดได้ตอบกับคนด้วย เช่น เรื่อง The Three Little Pigs หมูสามตัว (ให้มโนคติในเรื่องการสร้างที่อยู่อาศัยว่าควรจะสร้างบ้านของตนให้มั่นคงแข็งแรง เพื่อให้ความอบอุ่นและความปลอดภัยแก่ผู้อยู่อาศัย) เรื่อง Puss in Boots แมวเจ้าปัญญา (เป็นเรื่องของแมวฉลาดที่สามารถใช้สติปัญญาช่วยนายของตนให้รอดพ้นจากความยากลำบากและได้แต่งงานกับเจ้าหญิงแสนสวย)

1.2 นิทานไม่รู้จบ (Cumulative tales) เป็นนิทานเรื่องธรรมดาพื้นๆ แต่เนื้อเรื่องจะซ้ำๆกัน ไปเรื่อย ๆ เช่น เรื่องตาบยาย เรื่องลูกไก่ตีนตุ้ม

1.3 นิทานตลกขบขัน (The Droll หรือ Humorous tales) เนื้อเรื่องส่วนใหญ่เป็นทำนองไร้สาระหรือโง่เขลาหรือแปลกประหลาดชวนให้หัวเราะเป็นเรื่อง ตลกขบขัน บางครั้งก็เป็นเรื่องใช้ปฏิภาณไหวพริบ เช่น ชายขี้ลืม หัวล้านนอกครู เรื่องศรีธนญไชย เป็นต้น

1.4 นิทานอธิบายเหตุ (Pourquoi stories หรือ Tales that tell why) ส่วนใหญ่นิทานพื้นบ้านชนิดนี้มีเนื้อเรื่องอธิบายหรือตอบคำถามของเด็กๆ ว่า “ทำไม...?” ส่วนใหญ่อธิบายเกี่ยวกับลักษณะของสัตว์ หรือขนบธรรมเนียมประเพณีของคนในชาติต่างๆ บางครั้งก็เกี่ยวกับธรรมชาติ เช่น เรื่องทำไมกระต่ายจึงหางสั้น เลือดทำไมจึงมีลาย น้ำทะเลทำไมจึงเค็ม นกกาทำไมจนจึงเป็นสีดำ

1.5 เทพนิยาย (Fairy tales) เป็นนิทานเกี่ยวกับเวทมนต์คาถา (Tales of magic) มีลักษณะที่เห็นเด่นชัดคือ เนื้อเรื่องยาว ซับซ้อน ตัวละครมีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์สามารถบันดาลสิ่งที่ดั่งามหรือสิ่งที่ชั่วร้ายได้ ผู้วิเศษสามารถทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ได้อย่างที่คนธรรมดาไม่สามารถทำได้ เป็นนิทานพื้นบ้านที่ครองใจเด็กมาเป็นเวลาช้านาน มักจะนิยมขึ้นต้นว่า “ครั้งหนึ่งนานมาแล้วมี” หรือ “ในกาลครั้งหนึ่ง...” เช่น เรื่องสังข์ทอง พระรถเมรี เจ้าหญิงนิทรา หนูน้อยหมวกแดง เป็นต้น

2. นิทานสอนคติธรรม (Fables) เป็นนิทานสั้น ๆ ตัวละครมีทั้งคนและสัตว์มีบทบาทเหมือนคน มีแกนเรื่องแกนเดียว มีโครงเรื่องง่ายและสั้น และต้องให้บทเรียนที่สอนใจเป็นข้อสรุปที่

ชัดเจน นิทาน คติธรรมของต่างประเทศที่รู้จักกันดีได้แก่ นิทานอีสป (Aesop's fables) ผู้เขียนคืออีสป (Aesop) ซึ่งเข้าใจกันว่าเป็นทาสชาวกรีก มีชีวิตอยู่ระหว่าง 520 – 560 ปีก่อนคริสตกาลเนื่องจากเขาถูกจำคุก เสรีภาพในการพูด และการแสดงความคิดเห็นทางการเมืองจึงพยายามหาทางออกด้วยการแสดงความคิดเห็นออกมาในรูปของนิทานคติธรรม ตัวอย่างได้แก่เรื่อง หมาป่ากับลูกแกะ ราชสีห์กับหนู สุนัขจิ้งจอกกับนกกระสา สุนัขในรางหญ้า นิทานสอนคติธรรม แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

2.1 นิทานเทียบสุภาษิต เป็นนิทานที่ยกสุภาษิตตั้งเป็นโคลง 1 บท แล้วมีนิทานเปรียบเทียบได้กับโคลงนั้น เช่น นิทานเทียบสุภาษิตของพระยาสิ่หราชฤทธิไกร

2.2 นิทานชาดก เป็นนิทานสอนคติธรรมของอินเดีย คำว่า ชาดก มาจากภาษาสันสกฤตแปลว่าเกิดแล้วหมายถึงเรื่องราวของพระพุทธเจ้าและพระสาวกที่เกิดขึ้นมาแล้วในชาติก่อนๆ และแต่ละชาติได้บำเพ็ญบารมี คือทำความดียิ่งขึ้นจนชาติสุดท้ายได้สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้า เช่น เรื่องมหาเวสสันดรชาดก เรื่องทศชาติชาดก

3. นิทานปกรณัม (Myth) เป็นเรื่องที่แสดงเหตุการณ์และเรื่องราวในบรรพกาลเกี่ยวกับพื้นโลกท้องฟ้า และพฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์มีเทพเจ้าเป็นผู้ควบคุมปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ มีพลังอำนาจเวทมนต์คาถาและอิทธิปาฏิหาริย์ เช่น เรื่อง The Heroes โดย Charles Kingsley และเรื่องเทพดาพระเวท โดย อุดม รุ่งเรืองศรี

4. महाकाव्यและนิทานวีรบุรุษ (Epic and hero tales) มีลักษณะคล้ายกับเทพปกรณัมต่างกันแต่ว่าตัวละครของนิทานประเภทนี้เป็นมนุษย์ไม่ใช่เทพเจ้า มีการกระทำที่กล้าหาญฝ่าอุปสรรคและประสบผลสำเร็จในที่สุด ได้แก่เรื่อง King Arthur and Knights of the Round Table (กษัตริย์อาเธอร์และอัศวินโต๊ะกลม) Robin Hood (โรบินฮูด) Ramayana (รามเกียรติ์) และเรื่องราววีรบุรุษของไทยเป็นวีรบุรุษประจำท้องถิ่นต่าง ๆ เช่น ท้าวแสนปมต้นราชวงศ์อุทอง และไกรทองวีรบุรุษแห่งเมืองพิชัย

5. หนังสือภาพที่อ่านเล่นเป็นเรื่องสมัยใหม่สำหรับเด็กที่มีตัวเอกเป็นสัตว์ (Animal stories) นิทานสมัยเก่าที่มีตัวละครเป็นสัตว์จะพบมากในบทกลอนกล่อมเด็ก นิทานพื้นบ้านและนิทานสอนคติธรรม แต่ปัจจุบันนี้ผู้แต่งนิทานสำหรับเด็กที่มีตัวละครเป็นสัตว์ โดยแบ่งเป็น 3 ชนิด ได้แก่ สัตว์ที่มีบทบาทการกระทำอย่างคน สัตว์ที่มีความเป็นอยู่อย่างสัตว์แต่พูดได้อย่างคน และสัตว์ที่มีความเป็นอยู่และความนึกคิดตามธรรมชาติสัตว์ เรื่องอ่านเล่นสมัยใหม่สำหรับเด็กเล็กเป็นเรื่องเกี่ยวกับสัตว์ หรือที่มีตัวละครเป็นสัตว์ มีทั้งที่แต่งเป็นเรื่องๆ ไป และแต่งออกมาเป็นหนังสือชุด ตัวเอกส่วนใหญ่มีบทบาทที่ค่อนข้างซุกซน แต่เด็กๆ ชอบมากและส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นหนังสือภาพ เช่น The Ugly Duckling (ลูกเป็ดขี้เหร่) เขียนโดย ฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน หนังสือสำหรับเด็กของไทยมีเรื่อง กระต่ายน้อยหนีแม่ เขียนโดย สมบูรณ์ คิงหมานันท์ วาดภาพโดย เกริก ยุ้นพันธ์

ไพพรรณ อินทนิล (สุวิทย์; และ อรทัย มูลคำ . 2545: 213; อ้างอิงจากไพพรรณ อินทนิล . 2534: 27-28) ได้แบ่งนิทานตามรูปแบบมี 5 รูปแบบ ได้ดังนี้

1. นิทานปรัมปราหรือเทพนิยาย (Fairy Tale) มักจะกำหนดสถานที่เลื่อนลอยไม่แน่ชัด เช่น ในกาลครั้งหนึ่งมีเมืองๆ หนึ่ง ตัวละครมีฤทธิ์เดชมาก ถ้าเป็นชายยากจนก็จะแต่งงานกับหญิงสูงศักดิ์ เช่น สังข์ทอง ปลาบู่ สโนว์ไวท์ ซินเดอเรลล่า

2. นิทานท้องถิ่น (Legend) หรือเรียกว่า “ตำนาน” มักเป็นเรื่องขนาดสั้นเกี่ยวกับความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณี เป็นเรื่องพิสดารแต่เชื่อว่าเป็นจริง เช่น เรื่องพระยาแกงพระยาพาน พระร่วง นิทานท้องถิ่น อาจแยกย่อยได้ดังนี้

2.1 นิทานประเภทอธิบาย เช่น อธิบายปรากฏการณ์ ว่า เหตุใดพระราหูกับพระจันทร์จึงเป็นอริต่อกัน เหตุใดกาจึงมีขนดำ เป็นต้น

2.2 นิทานเกี่ยวกับความเชื่อต่างๆ ประเภทโชคลาง ไสยศาสตร์ คาถาอาคม มนต์ดำ เช่น เมืองลับแล นครบาดาล ขอมดำดิน อาลาตื้นกับตะเกียงวิเศษ เป็นต้น

2.3 นิทานเกี่ยวกับสมบัติที่ฝังไว้และลายแทง เช่น โจรสลัด แจ๊คผู้ฆ่ายักษ์ สมบัติพระศุภี อภินิหารชนแกะทองคำ เป็นต้น

2.4 นิทานวีรบุรุษ กล่าวถึงความสามารถ ความองอาจ กล้าหาญของบุคคล นิทานวีรบุรุษคล้ายกับนิทานปรัมปรา ซึ่งมีตัวเอกเป็นวีรบุรุษเหมือนกัน แต่นิทานวีรบุรุษมีกำหนดเวลาที่แน่นอน จะเรื่องพันวิสัยมนุษย์อยู่บ้างแต่เชื่อว่ามีความจริง เช่น โรบินฮู้ด ซุปเปอร์แมน พระลอ รามเกียรติ์ ผู้ชนะสิบทิศ โซโล เป็นต้น

2.5 นิทานคติสอนใจ เป็นเรื่องสั้นๆ เช่น กล้องข้าวน้อยฆ่าแม่ นิทานอีสป

3. เทพปกรณัม (Myth) ตัวบุคคลในเรื่องมักจะเกี่ยวกับความเชื่อ เช่น เรื่องพระอินทร์ ทำวมหาสงครามต์ เมขลา – รามสูร นิทานชาดก เป็นต้น

4. นิทานเรื่องสัตว์ (Animal Tale) แต่มีความประหลาดเช่นเดียวกับคน แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

4.1 นิทานประเภทสอนคติธรรม (Fable) คล้ายกับนิทานคติสอนใจ คือ ตัวเอกต้องเป็นสัตว์แต่มีคติ เช่น เจ้ากิ้งกือ ม้าอาวี กระต่ายกับเต่า เป็นต้น

4.2 นิทานประเภทเล่าซ้ำๆ หรือเล่าไม่รู้จบ (Formula Tale) มีวิธีการเล่าแบบจำเพาะเช่น เรื่องยายกะตา ตาเถรกับยายชี พระกับเณร แม่ยายกับลูกเขย เป็นต้น

5. นิทานตลกขบขัน (Jest) เป็นเรื่องสั้นๆ จุดสำคัญอยู่ที่เรื่องไม่น่าเป็นไปได้ อาจเป็นเรื่องการแกล้งแกล้ว การแสดงปฏิภาณไหวพริบ เป็นการแสดงออกทางด้านอารมณ์ของและมนุษย์ที่

ต้องการหลุดพ้นจากกรอบของวัฒนธรรม ประเพณีและกิจวัตร ฉะนั้นนิทานประเภทนี้จึงรวมไปถึง นิทานเหลือเชื่อ (Tall Tale) ซึ่งทั้งผู้ฟังและผู้เล่าไม่ใส่ใจในความไม่สมจริงเหล่านั้น

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ประเภทของนิทานแบ่งออกได้หลายประเภทโดยใช้ หลักเกณฑ์ การแบ่งที่ต่างกันไปตามรูปแบบ ชนิด ยุคสมัย เขตพื้นที่และเนื้อหาของนิทาน

4.4 จุดประสงค์ของการเล่านิทาน

มาชาโดจิน เอ็ม (Machado, Jeanne M.. 1999: 255) ได้กล่าวถึงจุดประสงค์ของการเล่า นิทาน ดังนี้

1. เพิ่มความสนุกสนานด้านภาษาพูดของเด็ก
2. ทำให้เด็กคุ้นเคยกับการเล่านิทาน
3. ส่งเสริมการเล่านิทานและการแต่งนิทานของเด็ก
4. เพิ่มคำศัพท์ของเด็ก
5. เพิ่มความมั่นใจในการพูดของเด็ก
6. ทำให้เด็กรู้จักลำดับและโครงสร้างของนิทานเพิ่มขึ้น

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2547: 226) การเล่านิทานสำหรับเด็กปฐมวัยเป็นความคิด เป็น ความรู้ เด็กปฐมวัยไม่ต้องการเรื่องตลกขบขัน แต่เด็กต้องการความน่าสนใจของเรื่อง นิทานที่สนใจเด็ก ปฐมวัยไม่ใช่ นิทานที่น่ากลัว นิทานหวาดเสียว หรือนิทานผี แต่นิทานที่ดีที่สุดสำหรับเด็กคือนิทานที่ เกี่ยวข้องกับเรื่องที่อยู่ในความสนใจของเด็ก เช่น สิ่งแวดล้อม สัตว์ ต้นไม้ และปรากฏการณ์รอบตัว จุดประสงค์ของการเล่านิทานมี 3 ประการคือ

1. ต้องการให้เด็กได้พัฒนาภาษาและความคิด การเล่านิทานจึงไม่ควรให้ครูเป็นผู้เล่า คนเดียว ควรให้เด็กเป็นผู้เล่านิทานเองหรือเล่าร่วมกับครู การให้เด็กเล่านิทานเองช่วยให้เด็กได้ แสดงออกถึงความรู้สึก ได้ขยายความคิดของตนให้กระจ่างและพัฒนาทางภาษา การเริ่มต้นให้เด็กเล่า นิทานอาจเป็นคำถามนำให้ภาพหรือเริ่มต้นเรื่องให้ก็ได้ (Hendrick. 1991 : 295–296) แต่ถ้าเป็นนิทานที่ ครูเล่าเองควรมีการถามตอบโต้ให้เด็กคิดระหว่างการเล่านิทานด้วย

2. สร้างความรักการอ่านและหนังสือให้กับเด็ก เวลาเล่านิทานเป็นเวลาที่สร้างความ สนใจในการอ่านและหนังสือให้กับเด็กมาก ครูควรเตรียมให้พร้อมโดยการอ่านนิทานเล่มที่เล่าให้เข้าใจ จำได้ เวลาอ่านให้เปิดหน้าหนังสือเสมอตาเด็ก ตาครูจับที่เด็กคอยสังเกตเวลาเล่านิทาน ควรจัดเป็น กลุ่มเล็ก 4-5 คน ถ้าทำไม่ได้ก็ให้เด็กนั่งเป็นวงหันหน้าครูชัดเจน และครูเห็นเด็กทุกคน (Gilley; & Gilley. 1980: 258–259) ถ้าเด็กรู้สึกเพลิดเพลินกับนิทานจากหนังสือที่ครูเล่า เด็กจะชอบและสนใจที่จะหาอ่านด้วยตนเอง สิ่งนี้เป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างนิสัยการอ่านและความรักหนังสือที่ดี

3. สร้างการเรียนรู้อย่างมีจุดประสงค์ ดังกล่าวแล้วว่าเนื้อหานิทานและเรื่องราวต่างๆ ของนิทาน ครูสามารถบูรณาการข้อความรู้ลงไปนิทาน เพื่อให้เด็กเรียนรู้ได้ เช่น การสร้างวินัยเด็ก ด้วยนิทาน (น้ำฝน ปิยะ. 2541) การสอนคณิตศาสตร์ด้วยนิทาน (ขวัญนุช บุญอยู่ยง. 2546)

สรุปได้ว่าจุดประสงค์ของการเล่านิทานเพื่อต้องการให้เด็กได้พัฒนาภาษา และความคิด สร้างความรักการอ่าน หนังสือให้กับเด็ก และสร้างการเรียนรู้อย่างมีจุดประสงค์ สามารถบูรณาการ ข้อความรู้ คุณธรรม-จริยธรรม ลงไปในนิทานเพื่อให้เด็กเรียนรู้ได้

4.5 รูปแบบการเล่านิทาน

เกริก ยุ้นพันธ์ (2539: 36-55) ได้กล่าวถึงรูปแบบของการเล่านิทานดังนี้

1. การเล่านิทานปากเปล่า เป็นนิทานที่ผู้เล่าเรื่องจะต้องเตรียมตัวให้พร้อม ตั้งแต่การเลือกเรื่องให้เหมาะสมและสอดคล้องกับกลุ่มผู้ฟัง นิทานปากเปล่าเป็นนิทานที่ดึงดูด และสร้างความสนใจของผู้ฟังด้วย น้ำเสียง แววดา สีลาและท่าทางประกอบการเล่าของผู้เล่าที่สง่างามและพอเหมาะพอดี และสิ่งที่ต้องคำนึงถึงในการเล่านิทานปากเปลาคือ น้ำเสียงของผู้เล่า ท่าทางของผู้เล่า สายตาของผู้เล่า การสร้างสถานการณ์ของผู้เล่าและการเล่าอย่างต่อเนื่องโดยไม่มีสะดุด

2. นิทานวาดไปเล่าไป เป็นการเล่านิทานที่ผู้เล่าต้องมีประสบการณ์การเล่านิทาน แบบปากเปล่าอยู่มากพอสมควร แต่จะต้องเพิ่มการวาดรูปในขณะที่เล่าเรื่องราว รูปที่วาดขณะเล่าเรื่องนี้ ภาพที่วาดออกมาอาจสอดคล้องกับเรื่องที่เล่า หรือบางครั้งเมื่อเล่าจบ รูปที่วาดจะไม่สอดคล้องกับเรื่องที่เล่าเลยก็ได้ คือจะได้ภาพใหม่เกิดขึ้น

3. นิทานที่เล่าโดยใช้สื่ออุปกรณ์ประกอบขณะเล่า เป็นนิทานที่ผู้เล่าจะต้องใช้สื่อที่จัดเตรียมหรือหามาเพื่อใช้ประกอบการเล่า เช่น การเล่าโดยใช้หนังสือ นิทานหุ่นนิ้ว นิทานเช็ดนิทาน เชือก เป็นต้น ขณะเล่าอาจมีดนตรีประกอบหรือเครื่องดนตรี ประกอบจังหวะเพื่อประกอบการเล่าให้สนุกสนานยิ่งขึ้น

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2547: 227-228) ได้กล่าวถึงวิธีการเล่านิทาน ซึ่งครูอาจใช้วิธีใดวิธีหนึ่งหรือหลายวิธีรวมกันได้ ดังต่อไปนี้

1. การเล่านิทานปากเปล่า เป็นการเล่านิทานที่อาศัยเพียงคำพูดและน้ำเสียงของผู้เล่า ไม่มีการใช้สื่อประกอบการเล่า นอกจากน้ำเสียงและจังหวะการพูดที่สูงต่ำไพเราะ ผู้ฟังตามเนื้อเรื่องที่นำเสนอ การเล่านิทานวิธีนี้ต้องใช้ศิลปะการพูดและการเล่าที่จูงใจมาก ส่วนใหญ่มักใช้เป็นการเล่านิทานก่อนนอน เด็กจะฟังแต่น้ำเสียงและเรื่องราวซึ่งเป็นลักษณะของการฟังแบบรับที่จูงใจให้หลับเป็นหลัก การเล่าตามรูปแบบนี้อาจใช้กับการเล่าที่ต้องการจูงใจให้เด็กทำกิจการอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างมีประสิทธิภาพได้ เช่น การเล่านิทานขณะที่ให้เด็กฝึกคิดเลข หรือทำสิ่งที่เด็กเบื่อหน่ายเพื่อให้เกิดความ

เพลิดเพลินไปทำไป เป็นต้น การเล่านิทานปากเปล่าอาจให้เด็กเล่าเอง ผู้ใหญ่เล่าบ้าง หรือช่วยกันเล่า การเล่านิทานปากเปล่าไม่ควรเล่านิทานนานเกิน 15 นาที เด็กจะไม่สนุกนักถ้าต้องนั่งฟังนาน ๆ นอนฟังจะดีกว่าเพราะถ้าเบื่อก็สามารถหลับได้เลย

2. การเล่านิทานประกอบท่าทาง การเล่านิทานแบบนี้เป็นการเล่าที่มีชีวิตชีวามากกว่า การเล่าปากเปล่า เพราะเด็กสามารถติดตามเรื่องที่เล่าได้และจินตนาการเป็นรูปธรรมมากขึ้นตาม ท่าทางของผู้เล่า และสนุกมากขึ้นเพราะเห็นภาพพจน์ของเรื่องที่เล่าท่าทางที่ใช้ ประกอบการเล่านิทาน อาจเป็นท่าทางของผู้เล่า ท่าทางแสดงร่วมของเด็กได้แก่ การทำหน้าตา การแสดงท่าทางกาย หรือการเล่นนิ้วมือประกอบการเล่า

3. การเล่านิทานประกอบภาพ ภาพที่ใช้ประกอบการเล่านิทานมีหลายชนิด มีทั้งภาพถ่ายภาพโปสเตอร์ ภาพจากหนังสือ ภาพวาด ภาพสไลด์ ภาพเคลื่อนไหว หรือภาพถ่าย การมีภาพสวยๆ มาประกอบการเล่านิทานจะดึงดูดใจเด็กและสร้างสรรคจินตนาการอันบรรเจิดให้กับเด็กมาก โดยเฉพาะภาพการ์ตูนที่เคลื่อนไหวไปแต่จะลำดับภาพจะดึงดูดใจ ทำให้เด็กติดตามเรื่องราวด้วยความอยากรู้ เด็กจะสนุกมากขึ้นถ้าในขณะที่ฟังเรื่องและดูภาพนั้นผู้เล่ากระตุ้นให้เด็กแสดงความเห็น และร่วมสร้างจินตนาการให้กับนิทานที่เล่า

4. การเล่านิทานประกอบเสียง ได้แก่ เสียงเพลง เสียงดนตรี แอบบันทิกเสียงต่างๆ สามารถนำมาประกอบการเล่านิทานได้ จุดประสงค์เพื่อสร้างบรรยากาศที่กระตุ้นให้เกิดความ ตื่นเต้น อยากติดตาม การนำเสียงมาประกอบการเล่านิทานจะมีลักษณะเช่นเดียวกับละครวิทยุที่ใช้ เสียงประกอบเพื่อให้เกิดการฟังที่มีจินตนาการและอารมณ์ นอกจากเสียงเพลง เสียงดนตรีในการเล่า นิทานเราอาจใช้เสียงเด็กมาประกอบการเล่าได้ ตัวอย่างเช่น เมื่อเล่าถึงรถไฟวิ่งผู้เล่าอาจชักชวนให้เด็ก ที่ฟังร่วมทำเสียงรถไฟวิ่ง จิกจิก บู๊นๆ ประกอบการเล่า ซึ่งจะทำให้บรรยากาศการฟังนิทานสนุกไปอีก แบบหนึ่ง

5. การเล่านิทานประกอบอุปกรณ์ หรือสิ่งประดิษฐ์ที่มีอยู่ หรือผู้เล่าจัดทำขึ้น เช่น หน้ากากตัวแสดงในนิทาน หุ่นมือ หุ่นชัก หุ่นเชิด ตุ๊กตา เป็นต้น ล้วนแล้วแต่เป็นสื่อประกอบการเล่า นิทานที่สำคัญ อุปกรณ์สามารถทำให้เด็กสนุกและตื่นตัวไปกับนิทานที่เล่าได้เป็นอย่างดี สร้างความ สนใจในการฟังนิทานให้แก่เด็กมากกว่ารูปแบบอื่นๆ

6. การเล่านิทานประกอบการวาดภาพ บางครั้งนิทานไม่จำเป็นต้องอาศัยภาพนิ่ง การ สร้างบรรยากาศที่น่าสนใจให้กับเด็กเพื่อให้เด็กติดตามและคิดคือการเล่านิทานประกอบ ภาพวาด ผู้ เล่าต้องสามารถวาดภาพได้ ซึ่งไม่จำเป็นต้องสวยแต่ต้องสื่อได้เข้าใจ มีจินตนาการเล่าจะเป็นการเล่า ไปวาดไป สนทนาไป เด็กจะสนุกมาก และจินตนาการตามมือของผู้เล่า เช่น นกตัวหนึ่ง ผู้เล่าวาดภาพ นกเกาะอยู่บนต้นไม้ ผู้เล่าวาดภาพต้นไม้ขณะวาดก็สนทนากับเด็กว่าจะวาดต้นอะไร ทำไม่ต้องวาด

ต้นไม้นั้นเพราะอะไร ข้อมูลสนทนาที่ให้นี้คือองค์ความรู้ที่เด็กจะได้รับไปพร้อมกันด้วย 7. การเล่านิทานไม่จบเรื่อง เป็นการเล่าที่เจตนาให้เด็กคิดแล้วผูกเรื่องต่อโยงมาเล่าต่อจากครู ซึ่งนอกจากพัฒนาภาษา ยังพัฒนาความคิดให้กับเด็กเช่นกันกับการเล่าต่อเรื่องราว อาจเล่าต่อจากครู ครูเล่าต่อจากเด็ก หรือเพื่อน ๆ เล่าต่อกัน

สรุปได้ว่า รูปแบบการเล่านิทานนั้นมีมากมาย เช่น การเล่านิทานปากเปล่า การเล่านิทานประกอบท่าทาง นิทานวาดไปเล่าไป การเล่านิทานประกอบอุปกรณ์ การเล่านิทานประกอบภาพ ฯลฯ การเล่านิทานให้มีคุณภาพนั้น ผู้เล่านิทานจะต้องเลือกลักษณะการเล่านิทานให้เหมาะสมและสอดคล้องกับบุคลิกและความสามารถของผู้เล่าเองด้วย

4.6 คุณค่าและประโยชน์ของการเล่านิทาน

วรรณิ ศิริสุนทร (2539: 31) มีความเห็นว่า การเล่านิทานมีประโยชน์ช่วยในการส่งเสริมพัฒนาการของเด็ก ดังนี้

1. ฝึกให้เด็กเป็นผู้รู้จักฟัง มีสมาธิ รู้จักสำรวจอิริยาบถของตนเอง
2. ทำให้เด็กได้ผ่อนคลายอารมณ์ ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินและเพิ่มพูนความรู้จากการฟัง
3. ช่วยเพิ่มพูนความรู้ทางภาษา เด็กรู้จักคำมากขึ้น รู้จักเก็บใจความและเนื้อเรื่อง
4. ช่วยให้เกิดความรู้สึกร่วมกัน มีที่พึ่งทางใจ รู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคม
5. ทำให้เด็กเกิดจินตนาการจากเรื่องราวที่ได้ฟัง เช่น เรื่องเกี่ยวกับนางฟ้า เรื่องสัตว์ต่างๆ และเรื่องเกี่ยวกับธรรมชาติต่างๆ
6. ช่วยให้เกิดรู้จักโลกจากแง่มุมเล็กๆ น้อยๆ จากนิทานที่ได้ฟัง ทำให้สามารถตัดสินใจในด้านการแสดงออกและสนองตอบต่อเหตุการณ์ต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง

เกริก ยุ้นพันธ์ (2539: 55) กล่าวถึงประโยชน์ของการเล่านิทาน ดังนี้

1. เด็กๆ หรือผู้ฟังจะเกิดความรู้สึกร่วมกันและใกล้ชิดเป็นกันเองกับผู้ฟัง
2. เด็กหรือผู้ฟังจะเกิดความรู้สึกร่วมขณะฟัง ทำให้เขาเกิดความเพลิดเพลินผ่อนคลายและสดชื่นแจ่มใส
3. เด็กๆ หรือผู้ฟังจะมีสมาธิหรือความตั้งใจที่มีระยะเวลานานขึ้นหรือยาวขึ้น โดยเฉพาะผู้เล่าที่มีความสามารถในการตรึงให้ผู้ฟังหรือเด็กๆ ใจจดจ่ออยู่กับเรื่องราวที่ผู้เล่าเล่าเรื่องที่มีขนาดยาว

4. เด็กๆหรือผู้ฟังจะถูกกล่อมเกลาด้วยนิทานที่มีเนื้อหาส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรม ทำให้เด็กๆและผู้ฟังเข้าใจความดีและความงามยิ่งขึ้น

5. นิทานจะทำให้เด็กๆหรือผู้ฟังมีความละเอียดอ่อน รู้จักการรับและการมองโลกในแง่ดี

6. นิทานจะทำให้เด็กๆหรือผู้ฟังสามารถใช้กระบวนการคิดในการพิจารณาแก้ปัญหาได้

7. นิทานสามารถสร้างความกล้าให้กับเด็กๆ หรือผู้ฟังได้โดยการแสดงออกที่ผ่านกระบวนการคิดที่มีประสิทธิภาพ

8. เด็กๆหรือผู้ฟังจะได้ความรู้ที่เป็นประโยชน์ และสามารถประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันได้

9. นิทานช่วยเสริมสร้างจินตนาการที่กว้างไกลไร้ขอบเขตให้กับเด็กหรือผู้ฟัง

10. นิทานช่วยให้เด็กๆและผู้ฟังได้รู้จักการใช้ภาษาที่ถูกต้อง การออกเสียง การกระดกลิ้นตัว ร เรือ และ ล ลิง ได้อย่างถูกต้องและเป็นธรรมชาติ

สุวิทย์ มูลคำและอรทัย มูลคำ (2545: 217) ได้กล่าวถึงข้อดีของการจัดการเรียนรู้โดยใช้นิทาน ดังนี้

1. ช่วยให้เด็กเกิดความอบอุ่น รู้สึกว่าตนเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เพราะขณะฟังเด็กได้มีปฏิสัมพันธ์พูดคุยโต้ตอบกับพ่อแม่ ผู้สอน

2. ช่วยให้เด็กจินตนาการจากเรื่องที่ได้ฟัง

3. ช่วยให้เด็กรู้จักโลกในแง่มุมต่างๆ สามารถตัดสินใจในการแสดงออก ตอบสนองเหตุการณ์ต่างๆได้อย่างถูกต้อง มองโลกในแง่ดี

4. ช่วยให้เด็กคลายความเครียด เพลิดเพลิน สนุกสนาน จำเรื่องได้

5. ช่วยให้เด็กเกิดความคิดสร้างสรรค์

6. ช่วยชดเชยประสบการณ์ทางด้านภาษาแก่เด็กชนบทให้ทัดเทียมกับเด็กในเมือง

7. ช่วยฝึกให้เด็กเป็นนักฟังที่ดี เก็บเรื่องราวต่างๆได้อย่างมีระบบ

แบรนทูน ทโรสเทอร์และโดนาโตจีน เอ็ม (Brand, Susan Trostle; & Donato, Jeanne M. 2001: 10-11) ได้วิเคราะห์ถึงประโยชน์ของการเล่านิทานดังนี้

1. การบริหารจัดการเก็บกด โดยใช้นิทานเข้ามาแก้ปัญหาใช้ภาษาของตัวเอง กลุ่มการแสดงและการเล่านิทานโดยการร้องเพลง เด็กๆจะค้นพบวิธีการแก้ปัญหาของพวกเขาผ่าน การแสดงบทบาทต่างๆ

2. ความรู้ความเข้าใจ เด็กชอบที่จะฟังการเล่านิทานมากกว่าการอ่านนิทาน การเล่านิทานจะดึงดูดเด็กได้ดีโดยเฉพาะกับเด็กที่มีช่วงความสนใจสั้น เด็กจะเข้าใจลำดับของเนื้อเรื่อง

ค้นพบสาเหตุและผลกระทบของเนื้อเรื่อง เปรียบเทียบตัวละคร แยกประเภทของเรื่องได้ดีขึ้น นอกจากนี้เด็กก็จะได้เรียนรู้แยกแยะระหว่างความคิดหลักและรายละเอียดได้ด้วย

3. การพัฒนาด้านการแสดงความรู้สึกทางภาษาและการพัฒนาการรับความคิดต่างๆ ด้านภาษา เมื่อผู้เล่านิทานให้เด็กได้มีส่วนร่วมกับการนิทาน เด็กๆจะรู้สึกเป็นอิสระในการพูด คือจะต้องให้เด็กกล้าที่จะพูดแม้ว่าจะออกเสียงผิดก็ไม่ใช่ไร จะต้องให้เด็กแสดงความรู้สึกทางภาษาออกมา โดยเมื่อเด็กๆได้ฟังการเล่านิทานหลายๆเรื่อง เด็กก็จะเรียนรู้คำและรูปแบบของภาษาจากการฟัง เป็นการเพิ่มทั้งปริมาณและคุณภาพไปพร้อมๆกัน

4. การผลิตเพลินกับสุนทรียศาสตร์ การเล่านิทานสามารถให้ผู้ฟังทั้งเด็กและผู้ใหญ่ทั้งหลายได้ประโยชน์จากหลายภาษา การรับรู้ความรู้สึก และการแสดงความรู้สึกด้านศิลปะที่ ซึ่งจะเชิญชวนให้พวกเขาฟัง ค้นหา มีส่วนเข้าร่วมและสนุกสนาน

สรุปได้ว่า นิทานมีคุณค่าและมีประโยชน์มากมาย นิทานช่วยให้เด็กมีพัฒนาการในหลายๆด้าน ทั้งทางด้านภาษาและสติปัญญา ด้านอารมณ์จิตใจและด้านสังคม อีกทั้งยังสร้างความสนุกสนานเพลิดเพลินให้กับเด็ก ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ขึ้น

4.7 หลักในการเลือกนิทานสำหรับเด็ก

ไพพรรณ อินทนิล (2534: 70-73) ได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์ในการเลือกนิทานดังนี้

1. เลือกให้เหมาะสมกับความสนใจของเด็กแต่ละวัย เด็กเล็กสนใจสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว เพราะประสบการณ์ยังน้อย เช่น เรื่องพ่อแม่ เพื่อน ครู และเรื่องของสัตว์เลี้ยง ควรเลือกเรื่องที่เข้าใจง่ายตัวละครน้อย พอเริ่มโตขึ้น ความสนใจขยายกว้างขึ้น ใกล้ตัวออกไป จึงชอบเรื่องเกี่ยวกับเทวดา นางฟ้า เรื่องตื่นเต้น ผจญภัย

2. เลือกเรื่องที่คุณเล่าอยากเล่า เรื่องที่คุณชอบ พอใจที่จะเล่าทำให้เล่าได้ดี เล่าได้สนุกสนานมีชีวิตชีวา

3. เลือกเรื่องที่เหมาะสมกับวิธีการเล่า และสื่อประกอบการเล่า เทคนิค และวิธีการเล่า นิทานที่มีมากมาย นิทานแต่ละเรื่องก็เหมาะสมกับวิธีการเล่าและสื่อที่แตกต่างกัน การเลือกนิทานที่จะเล่าจึงต้องพิจารณาความสามารถและความถนัด ตลอดจนวิธีการเล่าของผู้เล่าและสื่อที่จะประกอบการเล่า

4. เลือกเรื่องที่มีสาระข้อคิด ที่จะช่วยปลูกฝังและส่งเสริมจริยธรรม และค่านิยมที่ดีงามให้กับเด็ก ผู้เล่าต้องตระหนักทุกครั้งที่คุณเล่าให้เด็กฟังว่า เรื่องที่นำมาเล่าต้องมีคติ และข้อคิด ปลูกฝังความดีงามให้เกิดขึ้นในจิตใจเด็กทุกครั้ง ทั้งนี้ผู้เล่าต้องมีกลยุทธ์ที่แยบยลในการเล่าที่จะไม่ให้เขารู้สึกว่าถูกสอนในเรื่อง ศีลธรรมจรรยา

5. เลือกเรื่องที่ให้ความสนุกสนาน เรื่องซ้ำกันเป็นนิทานที่ผู้ฟังชอบ แต่ไม่ใช่ทุกครั้ง หรือทุกเรื่องที่เล่าจะต้องเป็นนิทานซ้ำกัน เพราะเด็กมีความสนใจและต้องการฟังนิทานหลายประเภท

6. เลือกเรื่องที่มีความเคลื่อนไหวอยู่ในเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องที่เล่าควรจะมีคำกริยา ซึ่งจะต้องตอบ คำถามว่า ใคร ทำอะไร ได้มากที่สุด เด็กทุกคนอยากรู้ว่า เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้แล้วจะเป็นอย่างไรต่อไปตัวสำคัญของเรื่อง พระเอก ผู้ร้ายทำอะไร ทำแล้วเป็นอย่างไร

7. ควรเลือกนิทานที่มีเนื้อเรื่องเร้าใจ ทำให้เกิดความตื่นเต้นอยากฟังไปจนจบ การผูกเรื่องต้องแนบเนียนและมีเรื่องปลุกย่อยที่น่าออกนอกทางให้น้อยที่สุด เลื่อนิทานที่จบในตัวของมันเอง

8. เลือกเรื่องคำซ้ำๆ ข้อความซ้ำๆ และคล้องจองกันสำหรับเด็ก เพราะเป็นสิ่งที่ช่วยให้เด็กตั้งใจและสนุกสนานมาก

9. ควรเลือกเรื่องที่ให้ความรู้สึกสะเทือนใจ เช่น รัก โกรธ สอดแทรกอยู่ด้วย ผู้ฟังนิทานไม่ชอบเรื่องจืดชืด ควรมีตอนที่ตื่นเต้น เศร้าโศก สอดแทรกลงไป

10. นิทานเรื่องผี เด็กมักรู้สึกอยากฟัง ทั้งกลัว ผู้เล่าควรเลือกเรื่องผีที่น่ารักน่าเอ็นดู ไม่น่ากลัว ที่คอยช่วยเหลือคนดี หรือเรื่องผีที่กลัวผีด้วยกัน

11. นิทานพื้นเมือง ตำนาน เป็นนิทานที่อธิบายที่มาของชื่อและสิ่งต่างๆ ตำนานเกี่ยวกับสถานที่ เรื่องราววีรบุรุษควรนำมาเล่าให้เด็กฟัง

12. เทพนิยายและเทพปกรณัม เด็กๆ ชอบฟังมาก เพราะมีเรื่องผจญภัย ตื่นเต้น เร้าใจ

13. ควรเลือกเรื่องที่เหมาะสมกับเพศของผู้ฟังในกรณี ที่ผู้ฟังนิทานทั้งกลุ่มเป็นเพศเดียวกัน หากผู้ฟังมีทั้งสองเพศควรเลือกเรื่องที่เป็นที่สนใจของทั้งเด็กหญิงและเด็กชาย

14. ควรเลือกเรื่องที่แสดงออกถึงความฉลาดเฉลียวในการแก้ปัญหาหรือการใช้ปฏิภาณไหวพริบเด็กจะให้ความสนใจความสามารถของตัวละคร ประทับใจ ผังจินนิทานเหล่านี้ไปนานหรือจนกระทั่งเติบโต

สัณห์พัฒน์ อรุณธารี (2542: 18) กล่าวถึงลักษณะของหนังสือที่ดีมีดังนี้

1. ดำเนินเนื้อเรื่องสนุกสนาน น่าสนใจ ชวนติดตาม
2. เนื้อเรื่องให้ความรู้ แนวคิด หรือคติธรรมแก่เด็ก
3. ดำเนินเรื่องมีจำนวนตัวละครไม่มากนัก แต่ทุกตัวมีบทบาทในการดำเนินเรื่อง
4. ภาพประกอบสวยงาม สอดคล้องกับตัวละครและเนื้อเรื่อง
5. ใช้ภาษาง่ายๆ เหมาะสมกับวัยของเด็ก
6. รูปเล่มแข็งแรงทนทาน

เดอรี โคราเลค (Derry Koralek. 2003: 5) ได้กล่าวถึงการเลือกหนังสือสำหรับเด็กก่อนวัยเรียนดังนี้

1. เด็กก่อนวัยเรียนจะรู้สึกดีเกี่ยวกับทักษะการเติบโตของเขาและการบรรลุเป้าหมายที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ใหม่และทักษะการช่วยเหลือตนเอง อ่านเรื่องที่ตัวละครมีลักษณะประสบการณ์ที่คล้ายกับเด็ก
 2. เด็กก่อนวัยเรียนมีความจำที่ดี อ่านเรื่องที่เด็กสามารถเล่าใหม่โดยใช้คำพูดของตนเองได้และเป็นหนังสือที่มีรูปแบบที่ซ้ำๆและเดาได้ เนื้อเรื่องชวนให้เด็กมีส่วนร่วม
 3. เด็กก่อนวัยเรียนกำลังสร้างทักษะการฟังและช่วงความสนใจ อ่านหนังสือรูปภาพที่นานขึ้นและอ่านหนังสือที่เป็นบทๆ
 4. เด็กวัยก่อนวันเรียนเป็น นวัยแห่งการอยากรู้อยากเห็น อ่านข้อมูลบนหัวเรื่องที่ น่าสนใจของหนังสือ ข้อมูลของหนังสือจะให้ความจริงและคำอธิบายและแนะนำคน สถานที่และสิ่งใหม่ๆ
 5. เด็กก่อนวัยเรียนรู้มากเกี่ยวกับโลกของเขา การอ่านหนังสือจะทำให้พวกเขาใช้ ความรู้ของพวกเขาในการเข้าใจข้อมูลใหม่และความคิดใหม่
 6. เด็กก่อนวัยเรียนจะมีจินตนาการที่สดใส อ่านนิทานพื้นบ้านและหนังสือเกี่ยวกับ ตัวละครสัตว์ที่สามารถคิดและพูดได้อย่างมนุษย์
 7. เด็กก่อนวัยเรียนกำลังเรียนรู้เกี่ยวกับเสียงของพยัญชนะและคำ อ่านกลอนและ หนังสือที่มีสัมผัสคล้องจองและสัมผัสอักษร
- แพม อัลลีน (Pam, Allyn. 2009: 57-90) ได้กล่าวถึงระดับอายุและเรื่องที่เด็กสนใจในแต่ละวัย ดังนี้

แรกเกิดถึง 2 ขวบ ควรจะเป็นการอ่านที่เป็นจังหวะเยาะๆและอ่านดังๆให้เด็กได้ยิน เด็กจะเพลิดเพลินไปกับเรื่องและภาษา และให้อ่านเรื่องซ้ำๆหลายๆครั้ง ผู้อ่านต้องแสดงให้เห็นว่าคุณรักหนังสือโดยผ่านทาง การแสดงทางภาษาร่างกายและจังหวะเสียงของคุณ เวลาเปิดหนังสือต้องเปิดซ้ำๆและชี้รูปให้เด็กเห็น(โดยชี้แบบเป็นไปตามธรรมชาติ) แต่ไม่ต้องกังวลถ้าเด็กไม่ได้ดูตาม ดังนั้นควรเป็นหนังสือที่เป็นรูปหน้าเด็กทารกเหมือนกับตัวเขา หนังสือต้องหนาและแข็งแรง เพราะเด็กอาจจะฉีกหนังสือขาดได้ และควรเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวเด็กหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก เช่นเรื่องร่างกาย ชื่อสัตว์ ครอบครัว เป็นต้น

2 ถึง 3 ขวบ เด็กในวัยนี้จะสนใจและอยากรู้อะไรเรื่องภาษา เด็กจะกระตือรือร้น ปีนป่าย เรียนรู้ เติบโตในทุกๆนาที่ เด็กๆจะมีความสุขมากในการเรียนรู้ ภาษา ค้นพบสิ่งใหม่ๆ และพบกับ ปัญหาต่างๆเช่นคำที่พวกเขาไม่รู้หรือไม่สามารถที่จะพูดได้ง่าย ดังนั้นควรเป็นหนังสือที่เกี่ยวกับการ พัฒนาที่น่าสนใจ มีตอนจบแบบสวยงาม หนังสือเกี่ยวกับการนับ เรื่องใกล้ตัวที่เด็กสัมผัสได้ หนังสือภาพสองมิติ หนังสือที่สอนการฝึกทักษะต่างๆ

4 ขอบ เด็กในวัยนี้จะรู้สึกว่าเป็นเด็กโตแล้ว พุดกับตัวเองและชอบที่จะสร้างเรื่องต่างๆตามที่เขามองเห็นรอบๆตัวเขา การเล่นจะเป็นการเรียนรู้ของเขา พ่อแม่ควรที่จะสนับสนุนให้เด็กได้มีการเล่น ดังนั้นหนังสือที่เหมาะสมกับเด็กวัยนี้คือ หนังสือที่มีหลักเหตุผล นิทานพื้นบ้าน และเทพนิยาย หนังสือเกี่ยวกับส่วนผสมของอาหาร หนังสือเกี่ยวกับการสำรวจเช่นการถามว่าอันไหนใหญ่ที่สุด อันไหนเล็กที่สุด หนังสือที่มีจังหวะของภาษา เช่น เพลงและกลอนต่างๆ หนังสือตลกขบขัน หนังสือเกี่ยวกับการคิดสร้างสรรค์

5 ขอบ เด็กในวัยนี้รู้ว่าสิ่งนี้สิ่งนั้นมาจากไหน เนื้อหาของเรื่องควรเป็นหนังสือเกี่ยวกับชั้นอนุบาลหรือโรงเรียน เด็กในวัยนี้อยากที่จะรู้ว่าสิ่งนั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร ทำได้ยังไงดังนั้นควรเป็นหนังสือเกี่ยวกับการทำสิ่งต่างๆ หนังสือเกี่ยวกับภาษาและคำ กลอนและเพลง หนังสือตลกเพราะเด็กวัยนี้ไม่เพียงแต่เข้าใจถึงเรื่องที่ตลกแต่ยังสามารถทำตลกล้อเล่นได้ด้วย หนังสือเกี่ยวกับการค้นหาหรือค้นคว้าเป็นการสนับสนุนให้เด็กรู้จักการสำรวจค้นคว้าหาคำตอบ นอกจากนี้ก็อาจจะอ่านพจนานุกรมต่างๆให้เด็กฟังได้เพื่อเป็นการปลูกฝังงานอดิเรกที่ดีให้กับเด็กได้

6 ขอบ เด็กวัยนี้จะรู้สึกว่าเป็นเด็กโตแล้ว สามารถช่วยตัวเองได้ ฟันก็เริ่มที่จะหักมันอาจเป็นเรื่องธรรมดาแต่มันเป็นเรื่องที่ใหญ่สำหรับเด็กและหนังสือก็สามารถช่วยได้เช่นหนังสือเกี่ยวกับฟันของฟัน หนังสือเกี่ยวกับโรงเรียนและบ้าน เด็กวัยนี้ชอบที่จะแต่งตัวเป็นตัวละครต่างๆ ดังนั้นควรจะเป็นหนังสือที่ปลูกฝังจินตนาการ หนังสือเกี่ยวกับการขัดเกลานิสัยต่างๆ หนังสือการสอนทักษะต่างๆ หนังสือเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและความอัจฉริยะ

สรุปได้ว่า หลักในการเลือกนิทานสำหรับเด็กปฐมวัย ควรเลือกหนังสือที่เหมาะสมกับวัยของเด็ก โดยคำนึงถึงลักษณะของเนื้อหาที่ใช้ภาษาง่ายๆสั้นๆใช้คำซ้ำๆ คำคล้องจองกันและลักษณะของนิทานที่มีภาพ สีสันและทำจากวัสดุที่แข็งแรง ก็จะทำให้ได้ทีนิทานที่เหมาะสมกับเด็ก

4.8 สื่อที่ใช้ในการเล่านิทาน

ไพพรรณ อินทนิล (2534: 113-148) อุดมการณ์ประกอบการเล่านิทานช่วยกระตุ้นผู้ฟังให้เกิดความสนใจในนิทานมากยิ่งขึ้น สื่อที่ใช้ในการเล่านิทานสามารถแยกเป็นประเภทใหญ่ๆ ได้แก่

1. รูปภาพ

- 1.1 ภาพประกอบจากหนังสือสำหรับเด็ก
- 1.2 ภาพวาด
- 1.3 ภาพแปะ
- 1.4 การใช้ภาพวาดติดกระดุม
- 1.5 การใช้ภาพจากโฆษณา

2. หุ่นต่าง ๆ ได้แก่

- 2.1 หุ่นเงา
- 2.2 หุ่นมือ
- 2.3 หุ่นถุงมือ
- 2.4 หุ่นถุงกระดาศ
- 2.5 หุ่นนิ้วมือ
- 2.6 หุ่นหน้ากากหรือหุ่นใส่ตัวคน
- 2.7 หุ่นมือเงา
- 2.8 หุ่นเชิด หรือหุ่นกระบอก
- 2.9 หุ่นชัก

3. คนตรีประกอบการเล่านิทาน

4. เชือกและสิ่งของต่าง ๆ ประกอบการเล่านิทาน
5. การแสดงท่าทางประกอบการเล่านิทาน
6. การใช้นิ้วมือประดิษฐ์เป็นตัวละคร
7. กระดาศพับเป็นรูปต่าง ๆ
8. การเล่านิทานโดยใช้สื่อที่มีอยู่ในชีวิตประจำวัน อาทิเช่น ตะกร้า ตุ๊กตา ไข่ไม้

เสื่อผ้า ฯลฯ

เกริก ยूनพันธ์ (2539: 92-93) สื่อที่ใช้ในการเล่านิทานมีหลากหลาย ซึ่งพอจะกล่าวได้

ดังนี้

1. การเล่านิทานด้วยหนังสือ
2. การเล่านิทานประกอบหุ่นกระดาศ
3. นิทานหุ่นนิ้ว และนิทานหุ่นนิ้วเจาะรู
4. นิทานหุ่นมือ
5. นิทานหุ่นเชิด
6. นิทานหุ่นชัก
7. นิทานหุ่นเงา
8. นิทานเชือก
9. นิทานพับกระดาศ
10. นิทานตัดกระดาศหรือฉีกกระดาศ
11. นิทานประกอบการปั้น

12. นิทานผ้าเช็ดหน้า
13. นิทานแผ่นป้ายสำลี
14. นิทานหน้ากาก ฯลฯ

สัณห์พัฒน์ อรุณธานี (2542: 65-71) ได้กล่าวถึงสื่อที่ใช้ในการเล่านิทานสำหรับเด็กปฐมวัย มีดังนี้

1. หนังสือนิทาน อาจทำด้วยผ้า กระดาษหรือพลาสติกก็ได้ขึ้นอยู่กับวัยของเด็ก
2. หุ่น มีทั้งหุ่นนิ้วมือ หุ่นสวมมือ หุ่นถุงกระดาษ หุ่นเสียบไม้และหุ่นสร้างสรรค์ หากครูจัดเตรียมอุปกรณ์ไว้ให้เด็กทำในกิจกรรมหลังจากเล่านิทานจบจะได้เป็นผลงานที่เด็กทำ ขึ้นมาได้ด้วยตนเอง
3. กระดานผ้าสำลีและภาพตัวละครซึ่งติดด้วยกระดาษทรายหรือกระดานที่ทำด้วยแม่เหล็ก ใช้ในการเล่าไปก็ใช้ภาพเหล่านี้ติดไปบนกระดาน เหมาะสำหรับการเล่านิทานที่ต้องการเน้นจุดสนใจในตัวละครแต่ละตัว
4. ใช้การละเล่นนิ้วมือมาประกอบการเล่านิทาน มีบท ร้องเล่นเป็นคำคล้องจอง มีการสัมผัสหรือใช้นิ้วมือและนิ้วมือทำท่าทางประกอบในการเล่านิทาน
5. เพลงเป็นสื่อในการเล่านิทานโดยการแต่งนิทานเป็นคำกลอน และใส่ทำนองเพลงเข้าไป เหมาะสำหรับผู้ที่มีความสามารถในเรื่องดนตรี ทั้งการแต่งเพลง การร้องเพลง และการใช้เครื่องดนตรี เช่น กีตาร์ เป็นสื่อที่ช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาให้กับเด็ก

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2547: 230,232) กล่าวว่า สื่อประกอบการเล่านิทาน หมายถึง ส่วนประกอบที่เป็นตัวขยายความรู้ให้ชัดเจนขึ้น เพิ่มรายละเอียดของนิทาน ทำให้เด็กมีจินตนาการ สามารถติดตามเรื่องราวได้อย่างแจ่มชัด อีกทั้งสนุกตื่นเต้นด้วย สื่อในการเล่านิทานมีทั้งผู้เล่าสร้างเองและสื่อสำเร็จรูป ในการเล่านิทานแต่ละครั้งการใช้สื่ออุปกรณ์ประกอบการเล่าจะช่วยให้การเล่านิทานนั้นๆ ดำเนินไปอย่างสนุกสนาน การทำสื่อประกอบการเล่านิทานที่ครู สามารถจัดทำขึ้นได้เอง เป็นภาพ หน้ากากและตุ๊กตา นอกจากการวาดภาพหน้ากากแล้ว โดยหลักการนี้เราสามารถนำไปประยุกต์ทำหุ่นหน้าตุ๊กตาได้ โดยตัดผ้ายัดนุ่นเป็นรูปร่างกลมๆ แล้ววาดตา ปาก จมูกหรือจะใช้กระดาษทำตาก็ได้ จากนั้นใช้เศษไหมพรมตกแต่งเป็นผมให้สวยงาม

สรุปได้ว่า สื่อที่ใช้ในการเล่านิทานคือ วัสดุอุปกรณ์ที่ครูหรือผู้เล่านิทานนำมาช่วยให้การเล่านิทานมีความน่าสนใจ สนุกสนานมากยิ่งขึ้น และยังสร้างความเข้าใจในเนื้อหาให้เป็นรูปธรรมชัดเจนมากขึ้น

4.9 วิธีการและเทคนิคในการเล่านิทาน

มาชาโดจีน เอ็ม (Machado, Jeanne M.. 1999: 260) ได้กล่าวถึงเทคนิคและข้อแนะนำในการเล่านิทาน

1. เล่านิทานในแบบฉบับของตัวเอง
2. สร้างความคุ้นเคยกับความคิดหลัก รู้ถึงสิ่งสำคัญที่จะเกิดขึ้นและลำดับของเรื่อง
3. ซ้อมอยู่หน้ากระจกก่อนหรือซ้อมกับคนอื่น ๆ
4. สนุกสนานกับเรื่องที่คุณจะเล่าโดยใช้คำพูดของคุณเอง ใช้การแสดงท่าทาง
5. ต้องมีการสบตากับผู้ฟังในระหว่างที่เล่านิทาน มองความสนใจของเด็กๆและไม่อยู่กับที่
6. ดำเนินเรื่องเร็วในช่วงที่ตื่นเต้นและช้าลงในช่วงที่เคร่งเครียด
7. ใช้น้ำเสียงที่ชัดเจน พยายามเปลี่ยนความดังและลักษณะของเสียงให้เหมาะสมกับเรื่อง บางส่วนของเรื่องอาจต้องกระซิบถึงจะได้ผล เปลี่ยนเสียงของคุณให้เหมาะสมกับตัวละคร
8. แสดงท่าทางประกอบเรื่องอย่างเป็นธรรมชาติ
9. บ่อยครั้งที่เกี่ยวข้องกับเด็กโดยเฉพาะ การซ้ำ การคลั่งจองหรือการปฏิบัติการใช้คำโง่ๆหรือการใช้คำถามที่เหมาะสม
10. นั่งใกล้ๆกับกลุ่ม ทำให้แน่ใจว่าทุกคนรู้สึกสบายก่อนที่จะเริ่ม
11. รวมทั้งชื่อของคุณครูและนักเรียนและสถานที่ที่คุ้นเคยในการชุมนุมที่จะอธิบายความหมายหรือเพิ่มความน่าสนใจในเรื่องสร้างสรรค์ของคุณครู
12. เริ่มโดยการบอกเรื่องส่วนตัวเล็กน้อยเกี่ยวกับครอบครัวของคุณ สัตว์เลี้ยงและสิ่งที่เกิดขึ้นประจำวัน ถ้าคุณเป็นมือใหม่จากนั้นก็เริ่มเรื่องง่ายๆกับการซ้ำหลายๆครั้ง
13. ให้ดูพื้นหลังของวัฒนธรรมของเด็กและดูว่าคุณพอจะหาเรื่องที่เกี่ยวข้องนั้นได้ไหม
14. หาผู้ที่มีความสามารถในการเล่านิทานในชุมชนหรือคณะของคุณหรือเชิญแขกรับเชิญมาเล่านิทานในห้องเรียนของคุณ
15. สร้างความคุ้นเคยกับการออกเสียง
16. ใช้การแสดงเพื่อดึงดูดความสนใจ
17. พยายามที่จะสื่อสารทัศนคติและแรงจูงใจของตัวละคร
18. ใช้ระดับเสียงที่แตกต่างกันสำหรับบทสนทนาเท่านั้น ถ้าคุณรู้สึกสบายที่จะทำ
19. พิจารณาถึงรสนิยมและภาษาโดยเฉพาะประเพณีจากที่มาของเรื่อง
20. การเล่านิทานมาจากจินตนาการ นำมาเล่าเหมือนกับหนังในใจของคุณ

21. ซาลง การเล่านิทานที่ดีที่สุดเมื่อพูดที่ครั้งหนึ่งของความเร็วของการสนทนาปกติ
 วรรณิ ศิริสุนทร (2532: 36-44) นิทานที่สามารถเล่าได้ดีและมีคุณค่าต้องประกอบด้วย
 กลวิธีการทางละครหรือการประพันธ์ เพื่อความสนุกสนาน ประกอบทั้งความสามารถของผู้เล่านิทาน
 ซึ่งต้องใช้ภาษาที่สละสลวยเหมาะสมและคงไว้ซึ่งศิลปะในการเล่า อาจแบ่งขั้นตอนการเล่านิทานได้ 4
 อย่าง ได้แก่

1. การเลือกเรื่องที่จะเล่า ควรเลือกเรื่องที่เหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาส ความยาว
 ของนิทานนั้นอยู่ที่ผู้เล่าจะต้องรับผิดชอบว่าผู้ฟังมีความอดทนเพียงใด หลังจากเลือกเรื่องที่จะเล่าแล้ว
 ควรทำการเก็บข้อมูลของการเล่านิทานเกี่ยวกับวันที่เล่า จำนวนเด็กที่เข้า ร่วมฟัง และการตอบสนอง
 ของเด็กต่อการเล่า การที่ต้องทำเช่นนี้เพื่อป้องกันการเล่าซ้ำและจะได้ใช้เป็นแนวทางในการเลือก
 นิทานที่เด็กชอบ

2. การดัดแปลงเนื้อเรื่อง เมื่อเลือกนิทานได้แล้วจะต้องพิจารณาว่าควรเล่าเรื่องไป
 ตามตัวอักษรที่เขียนไว้หรือมีความจำเป็นจะต้องจ้ ดเรียงลำดับเหตุการณ์ใหม่ จะต้องมีการขยาย
 ความหรือตัดทอนเนื้อหาบางส่วน การตัดตอนเนื้อหาถ้าตรงตามต้นฉบับเดิมจะมีผลดีคือทำให้ง่ายใน
 การเล่า

3. การเตรียมตัว ก่อนที่จะเล่านิทานให้เด็กฟัง ผู้เล่าต้องเตรียมตัวให้พร้อมด้วยการ
 ฝึกเล่านิทานเอง อาจจะฝึกเล่าต่อหน้า กระຈกหรือบันทึกแถบเสียงหรือถ้าเป็นไปได้ก็อัดวีดิทัศน์ไว้
 เพื่อจะได้ทราบว่าตนมีข้อบกพร่องอย่างไรบ้างจะได้แก้ไขก่อนที่จะไปเล่านิทานจริงๆ

4. สถานที่เล่านิทาน ไม่จะเป็นจะต้องถูกกำหนดให้แน่นอนลงไป จะเป็นสถานที่ไหน
 ก็ได้ แต่ที่เหมาะสมที่สุดควรจะเป็นห้องจัดกิ จกรรมสำหรับเด็กหรือห้องอ่านหนังสือก็ได้ ไม่เช่นนั้นก็
 เป็นมุมใดมุมหนึ่งของห้องสมุด ผู้ฟังควรจะเป็นกลุ่มเล็กๆซึ่งเข้ากับผู้เล่าได้อย่างสนิทชิดเชื้อ มีที่นั่ง
 อย่างสะดวกสบาย พวกเขาสามารถมองเห็นและได้ยินผู้เล่านิทาน และผู้เล่านิทานก็สามารถมองเห็น
 ผู้ฟังได้อย่างทั่วถึง ควรจัดที่นั่งให้เป็นรูปโค้งหรือรูปครึ่งวงกลม ถ้าผู้เล่าให้ความรัก ความอบอุ่นและ
 ความเป็นกันเองจะช่วยสร้างบรรยากาศที่สบายและน่ายินดียิ่งขึ้น

เกริก ยุ้นพันธ์ (2539: 68) การเล่านิทาน ผู้เล่านิทานจำเป็นอย่างยิ่งจะต้องคำนึงถึงสิ่ง
 ดังต่อไปนี้

1. การเลือกเรื่องที่จะใช้เล่า
2. การดัดแปลงเนื้อเรื่องให้เหมาะสมกับกลุ่มผู้ฟัง
3. เตรียมตัวและจัดเตรียมสื่อการเล่านิทานของผู้เล่า
4. การลงมือเล่านิทาน ผู้เล่าจะต้องเล่าให้ราบรื่นโดยตลอด ด้วยรูปแบบและเทคนิค
 เฉพาะของผู้เล่าเอง

5. สถานที่และเวลาที่ใช้เล่านิทาน ผู้เล่าจะต้องพิจารณาเพื่อความเหมาะสม

6. การติดตามผลการเล่านิทาน ผู้เล่าจะต้องสังเกตความพึงพอใจของผู้ฟังด้วยว่าผู้ฟังให้ความสนใจมากน้อยเพียงใด

เยาวพา เดชะคุปต์ (2553: 69-70) ได้กล่าวถึงเทคนิคในการสอนผ่านนิทานบูรณาการไว้ว่า การเลือกนิทานที่ใช้ในห้องเรียนเด็กปฐมวัย ครูปฐมวัยควรคำนึงถึงพัฒนาการ ช่วงวัย และอายุของเด็กในห้องเรียนของตนเอง เพื่อที่จะได้เลือกเนื้อหาของนิทานได้เหมาะสมกับวัยและพัฒนาการของเด็กในห้องเรียน ครูจะต้องคำนึงถึงการนำเสนอสำหรับเด็ก คุณครูจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในการเลือกสรรนิทานที่สอดคล้องกับความสนใจของเด็กปฐมวัยอย่างแท้จริง ดังนั้นครูปฐมวัยต้องหมั่นฝึกฝนและหาเทคนิคใหม่ๆ เพื่อใช้ในการเล่านิทานให้เด็กได้เรียนรู้นิทานอย่างสนุกสนานและมีความสุข

สรุปได้ว่า ผู้เล่านิทานต้องมีการเตรียมตัวก่อนที่จะทำการเล่าจริง โดยต้องคำนึงถึงการเลือกนิทานให้เหมาะสมกับผู้ฟัง มีการเตรียมสื่อ อุปกรณ์และเทคนิคการเล่า ทำการทดสอบการเล่าก่อนเพื่อป้องกันการผิดพลาดและสามารถแก้ไขได้ทัน หลังจากนั้นมีการติดตามผลการเล่านิทานว่าผู้ฟังมีความสนใจหรือพึงพอใจมากน้อยเพียงใด เพื่อนำไปแก้ไขปรับปรุงในการเล่านิทานครั้งต่อไป

4.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเล่านิทาน

งานวิจัยต่างประเทศ

ดิกสัน จอห์นสัน และ ซอลส์ (Dixon Johnson; & Salts. 1977: 367 – 379) ได้วิจัยเกี่ยวกับเรื่องการจัดกิจกรรมการเล่านิทานให้กับเด็กอนุบาล 3 – 4 ปี ที่โรงเรียนในเมืองดีทรอยต์ จำนวน 46 คน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เล่านิทานให้เด็กฟังแล้วแสดงบทบาทประกอบตามเนื้อเรื่อง กลุ่มที่ 2 เล่านิทานให้ฟังพร้อมกับพาไปดูของจริงนอกสถานที่ เช่น ไปสวนสัตว์ ไปซื้อของ กลุ่มที่ 3 เล่านิทานแล้วสนทนากับเด็กเกี่ยวกับเรื่องที่เล่าให้ฟัง และกลุ่มที่ 4 เป็นกลุ่มควบคุม ผลพบว่า กลุ่มเด็กที่ได้แสดงบทบาทประกอบตามเรื่องได้แสดงบทบาทเลียนแบบตัวละครในเนื้อเรื่องไปด้วย จะพัฒนาจิตลักษณะต่างๆ ได้ดีที่สุด แสดงว่าเมื่อเด็กได้ฟังนิทานแล้ว เกิดความต่องการที่จะเลียนแบบตัวละครที่ตัวชอบ หรือตัวละครที่ได้รับความสำเร็จจากพฤติกรรมนั้น และเนื้อหาในนิทานถ้าเป็นเรื่องที่ใกล้ความจริง เช่น เทพนิยายแล้วจะให้ผลดีต่อจิตลักษณะของเด็กได้ดีกว่านิทานที่มีเนื้อหาใกล้ชีวิตเด็ก

เพจน์ (อมรา ตั้งบริบูรณ์รัตน์. 2550: 63; อ้างอิงจาก Page, A. 1983) ได้ศึกษาการเข้าใจเรื่องราวจากการเล่านิทานและการแสดงละครในเด็กทั้งในฐานะที่เป็นผู้ชมและผู้มีส่วนร่วม โดยศึกษาจากเด็กในเกรด 1 และ 2 จำนวน 38 คน การศึกษาพบว่าเด็กจะสนใจละครมากกว่าการเล่านิทาน อย่างไรก็ตามทั้ง 2 กิจกรรมนี้เป็นประโยชน์ต่อเด็กในการระลึก ลำดับ รายละเอียดและทำความเข้าใจ

กับคำศัพท์ โดยที่เด็กจะเข้าใจการอธิบายรายละเอียด คำศัพท์และบทสรุปจากการฟังนิทานได้ดีกว่า แต่จะเข้าใจบทพูด รายละเอียด ใจความหลัก แรงจูงใจของตัวละครและลักษณะเฉพาะของตัวละครจากละครได้

โทรสเตอร์และฮิกส์ (Brand, Susan Trostle; & Donato, Jeanne M.. 2001: 10; อ้างอิงจาก Trostle; & Hicks. 1998) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างความเข้าใจและการได้มาซึ่งคำศัพท์ของเด็กที่ฟังการอ่านนิทานโดยผู้ใหญ่กับเด็กที่เห็นเรื่องเดียวกันโดยการแสดง (เล่าอย่างคล่องแคล่ว) โดยผู้ใหญ่ เด็กที่เป็นกลุ่มทดลองมีทั้งหมด 32 คน เป็นเด็กที่มาจากโรงเรียนประถมศึกษาอังกฤษ ทำการศึกษามากกว่า 6 สัปดาห์ ซึ่งแบ่งเป็นเด็ก 16 คน อยู่กลุ่มที่ 1 กลุ่มเล่านิทาน แบ่งเป็นกลุ่มเล็ก ๆ กลุ่มละ 4 คน ดังนั้นพวกเขาจะได้เห็นหนึ่งในสี่เรื่องที่ถูกเล่าโดยผู้ใหญ่ที่ถูกฝึกมาแล้ว และอีก 16 คนที่เหลือจะอยู่กลุ่มที่ 2 กลุ่มอ่านนิทาน ฟังนิทาน 4 เรื่องเหมือนกันและดูหนังสือที่มีภาพประกอบ ผู้วิจัยทำการทดสอบวัดความเข้าใจและวัดคำศัพท์ของเด็กแต่ละคนเป็นการส่วนตัว ผลปรากฏว่า เด็กๆ ที่เห็นการเล่านิทานมีความเข้าใจและคำศัพท์ที่สูงกว่าเด็กๆ ที่ฟังการอ่านนิทาน

งานวิจัยในประเทศ

กรรณิการ์ พงศ์เลิศวุฒิ (2546) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลของการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบละครสร้างสรรค์ต่อความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย ในโรงเรียนประถมศึกษา โดยทดลองกับเด็กอนุบาลอายุ 5-6 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 จำนวน 12 คน ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบละครสร้างสรรค์ ก่อนและระหว่างจัดกิจกรรมโดยเฉลี่ยและรวมจำแนกรายด้านในแต่ละช่วงสัปดาห์มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีอัตราการเปลี่ยนแปลงระหว่างก่อนจัดกิจกรรมและระหว่างจัดกิจกรรมเพิ่มขึ้น ตลอดช่วงเวลา 8 สัปดาห์

อมรา ตั้งบริบูรณ์รัตน์ (2550) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการปรับนิทานชาดกเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมสำหรับเด็กปฐมวัย ในโรงเรียนสุทวิทยาสังเกตสำนักงานคณะกรรมการศึกษาเอกชน จังหวัดสระแก้ว โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองในครั้งนี้คือเด็กปฐมวัยอายุ 5-6 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 จำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ปรับนิทานชาดกเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้มีคะแนนความรู้ด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

จิราพร บันทอง (2550) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ ความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบการขีดหุ่นมือในโรงเรียนเซนต์ไมเกิ้ล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กอนุบาล อายุระหว่าง 5-6 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ใน ชั้นอนุบาลปีที่ 3 โดยใช้วิธีการ

กลุ่ม บางเกมก็เล่นเพื่อความสนุกสนาน เพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด บางเกมก็กระตุ้นการทำงานของร่างกายและสมอง บางเกมก็ฝึกทักษะบางส่วนของร่างกายและจิตใจเป็นพิเศษ

บูค็อก (Boocock. 1981: 150) ให้ความหมายของเกมไว้ว่า เป็นกิจกรรมการเล่น ที่มีกฎกติกา และวิธีเล่นที่แน่นอน สามารถเล่นได้ทั้งเป็นกลุ่มหรือคนเดียว มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดความสนุกสนานและฝึกทักษะบางประการให้แก่ผู้เรียน

ดอบสัน (Dobson. 1998: 9 – 17) ให้ความหมายของเกมไว้ว่า เกม หมายถึง กิจกรรมที่สนุกสนานมีกฎเกณฑ์ กติกา กิจกรรมที่เล่น มีทั้ง เกมเฉื่อย (Passive Games) หรือเกมที่เล่นไม่ต้องเคลื่อนไหว และเกมที่ใช้ความว่องไว (Active Games) หรือเกมที่ต้องเคลื่อนไหว เกมเหล่านี้ขึ้นอยู่กับความว่องไว ความแข็งแรง การเล่นเกมมีทั้งเล่นคนเดียว สองคน หรือเล่นเป็นกลุ่ม บางเกมก็กระตุ้นการทำงานของร่างกายและสมอง บางเกมก็ฝึกทักษะบางส่วนของร่างกายและจิตใจ

ทิตนา แชมมณี (2537: 29) ได้ให้ความหมายของเกมไว้ว่า เกม คือการเล่นของเด็กซึ่งมีกติกาข้อตกลงร่วมกันระหว่างผู้เล่น เกมของเด็กมักมีกติกาอย่างง่ายไม่ซับซ้อน เกมมีทั้งแบบที่มีการแข่งขันและไม่มีการแข่งขัน บางเกมไม่ต้องใช้อุปกรณ์อะไรทั้งสิ้น แต่บางเกมต้องใช้อุปกรณ์ประกอบ เกมบางอย่างต้องอาศัยการออกกำลังกาย การเล่นเกมนี้มีส่วนช่วยพัฒนาสติปัญญาของเด็ก ในการเล่นเด็กจะต้องจดจำกติกา ต้องคิดตัดสินใจและใช้ไหวพริบในการเอาชนะคู่ต่อสู้ นอกจากนั้นก็ยังช่วยพัฒนาเด็กทางด้านร่างกายสังคมและอารมณ์ด้วย

พัชรี กัลยา (2551: 39) ได้ให้ความหมายว่า เกมเป็นอุปกรณ์ เครื่องช่วยสอนที่ช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาสติปัญญา ในด้านการคิด การสังเกต การคิดหาเหตุผล เนื่องจากเกมการศึกษาแต่ละชุดจะมีวิธีเล่นโดยเฉพาะอาจเล่นคนเดียวหรือเล่นเป็นกลุ่ม และผู้เล่นสามารถตรวจสอบว่าเล่นถูกหรือไม่ด้วยตนเองรวมทั้งเด็กได้ใช้ประสาทสัมผัสกับกล้ามเนื้อหลังจากเล่นเกมแล้วเด็กจะเกิดความคิดรวบยอดในเรื่องนั้นๆ ก็ได้

สรุปได้ว่า เกมเป็นกิจกรรมการเล่นที่มีคุณค่าต่อเด็กทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา เป็นกิจกรรมที่ช่วยสร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียน ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี และยังช่วยสร้างความสนุกสนานเพลิดเพลินในการเรียน ทำให้เด็กสนใจและไม่เบื่อหน่ายเพราะ เกมเป็นกิจกรรมที่เด็กได้ลงมือกระทำด้วยตนเอง เด็กได้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรง

5.2 ประเภทของเกม

เฟลมมิง(นิตยา สุวรรณศรี 2540: 62; อ้างอิงจากFlemming. 1977: 52-59) ได้จำแนกเกมสำหรับก่อนวัยเรียนไว้ 6 ประเภท ได้แก่

1. เกมระบุชื่อ (Identification Games)

2. เกมภาษา (Language Games)
3. เกมแก้ปัญหา (Problem-Solving Games)
4. เกมจัดเข้าพวก (Classification Games)
5. เกมทำตามคำสั่ง (Direction Games)
6. เกมการนับ (Counting Games)

โลเวล (Lovell. 1971: 166-167) ได้กล่าวถึงประเภทของเกมที่เป็นพื้นฐานของเกมทั่วไปว่า สามารถแบ่งเป็น 3 ประเภท คือ

1. เกมเบื้องต้น (Preliminary Games) เป็นกลุ่มที่สนุกสนาน การเล่นเกมแบบแผนมีความสัมพันธ์กับความคิดรวบยอดน้อยมาก เหมาะสำหรับเด็กอนุบาลหรือเด็กเล็กๆ
2. เกมที่สร้างขึ้น (Structured Games) เป็นเกมที่สร้างขึ้นอย่างมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน การสร้างเกมจะสร้างไปตามความคิดรวบยอดที่สอดคล้องกับเนื้อหาของบทเรียน
3. เกมฝึกหัด (Practice Games) เกมนี้ช่วยเน้นความเข้าใจมากยิ่งขึ้น การจัดเกมดังกล่าวควรเริ่มต้นเป็นขั้นตอน ตั้งแต่เกมเบื้องต้นจนถึงเกมที่มีความซับซ้อน โดยเฉพาะเนื้อหาที่เด็กทำความเข้าใจได้ช้า

โคลัมบัส (เยาวภา เดชะคุปต์. 2542: 47-59; อ้างอิงจาก Kolumbus. 1979: 141-149) ได้แบ่งเกมออกเป็น 6 ประเภท คือ

1. เกมพัฒนาทักษะโดยการกระทำหรือการเล่นวัสดุต่างๆ (Manipulative Games) เกมชนิดนี้คือ การที่เด็กนำของเล่นต่างๆมาเล่นอย่างมีกฎเกณฑ์และกติกา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เด็กสามารถสร้างความสัมพันธ์ของกล้ามเนื้อเล็กระหว่างการใช้มือและสายตา ได้แก่

- 1.1 เกมฝึกประสาทสัมผัส
- 1.2 เกมสร้างสรรค์
- 1.3 เกมสร้างสิ่งใหม่

2. เกมการศึกษา (Didactic หรือ Cognitive Game) คือ เกมที่พัฒนาการคิดของเด็ก ซึ่งเด็กจะต้องคิดและหาเหตุผล แบ่งออกได้เป็น

2.1 เกมการแยกประเภท (Classification) เกมฝึกแยกประเภท หมายถึง การแยกกลุ่ม จัดกลุ่ม ซึ่งสามารถฝึกทักษะได้หลายอย่าง โดยแยกเป็นของที่เหมือนกันและต่างกัน ของที่มีลักษณะกลม สีเหลือง หรือแยกตามสี รูปทรง ขนาด ซึ่งแบ่งออกเป็น

- 2.1.1 เกมลอตโต (Lotto)
- 2.1.2 เกมโดมิโน (Domino)
- 2.1.3 เกมตารางสัมพันธ์ (Matrix)

2.2 เกมฝึกทำตามแบบ (Patterning) ในเกมชนิดนี้ เด็กจะต้องสร้างหรือวาดหรือลากตามแบบตามลำดับ ซึ่งเด็กจะใช้ลูกปัดหรือบล็อกที่มีสีหรือขนาดต่างๆ กัน มาวางไว้ตามลำดับ ดังอย่างเช่น ถ้าตัวอย่างมี 3 สี เช่น ดำ ขาว แดงเด็กก็จะจัดสิ่งของตามลำดับเรื่อยไป ซึ่งเด็กจะต้องตัดสินใจว่าจะเลือกอะไรก่อน หลัง เพื่อทำตามแบบ

3.3 เกมฝึกลำดับหรืออนุกรม (Sequence Seriation) ในเกมดังกล่าวจะฝึกความจำของเด็กโดยครูจะเล่าเหตุการณ์หรือลำดับของเรื่องราวหรือนิทานแล้วให้เด็กวางสิ่งต่าง ๆ หรือภาพตามลำดับในเรื่อง

3. เกมฝึกทักษะทาง ร่างกาย (Physical Game) เกมฝึกทักษะทาง ร่างกายหรือเกมพลศึกษา มีมากมายหลายชนิดซึ่งรวมทั้งการฝึกกายบริหารประจำวันง่ายๆ แต่นำมาฝึกทักษะอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ เช่น

3.1 เกมทำตามผู้นำ (Follow the Leader)

3.2 เกมไซมอนเซ (Simon says)

3.3 เกมจ่ายตลาด (Market Broke)

3.4 เกมเป็ด-ห่าน (Duck-Goose)

3.5 เกมไล่-จับ (Chasing)

4. เกมฝึกทักษะทางภาษา (Language Games) เป็นเกมที่อาศัยจินตนาการและการใช้คำพูด โดยไม่ต้องใช้วัสดุใดๆ เกมฝึกทักษะทางภาษาบางเกมจะช่วยเสริมทักษะเกี่ยวกับความจำฝึกทักษะการฟังหรือเกมการเดา

4.1 เกมฝึกความจำ (Memory Game)

4.2 เกมเกี่ยวกับการรับฟัง (Listening Game)

4.3 เกมอะไรเอ่ย (Guessing Game)

5. เกมทายบัตร (Card Game) ช่วยให้เด็กสามารถแยกความเหมือนและความต่างฝึกความจำและเสริมทักษะอื่นๆ ได้

5.1 เกมฝึกสมาธิ (Concentration)

6. เกมพิเศษต่าง (Special Game) เกมนี้จะเล่นในโอกาสพิเศษครู อาจจะจัดให้เด็กเล่นเป็นครั้งคราว

6.1 เกมหาสิ่งของ (Scavenger Hunt)

6.2 เกมหาขุมทรัพย์หรือเกมลายแทง (Treasure Hunt)

แม็คคอลล์ม (Mc Callum. 1980: IX) ได้แบ่งชนิดของเกมภาษา ออกเป็น 7 กลุ่มดังนี้

1. เกมฝึกตัวเลข (Number Games) เป็นเกมภาษาที่เสริมความรู้ ฝึกความจำ ตลอดจนปัญญาและความเร็วในการคิดเกี่ยวกับตัวเลข

2. เกมฝึกคำศัพท์ (Vocabulary Games) เป็นเกมภาษาที่มุ่งทดสอบความจำและความรู้เดิมที่ผู้เล่นเคยมีประสบการณ์ทางด้านภาษามาทั้งในด้านการออกเสียง การสะกดคำ ความหมายและชนิดของคำ (Part of Speech) นอกจากนี้ยังเป็นการเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มเติมอีกด้วย

3. เกมฝึกโครงสร้างภาษา (Structure Games) เป็นเกมภาษาที่เกี่ยวกับโครงสร้างภาษา เช่น คำถามประเภท Yes/No Questions, Wh-Questions, Tag Questions, The conditional, The comparative and Superlative, Adverbs, Modals, Demonstrative, Verb, Tense เป็นต้น

4. เกมฝึกการสะกดคำ (Spelling Game) เป็นเกมภาษาเสริมความสามารถในการจำคำศัพท์และเขียนได้ถูกต้องยิ่งขึ้น

5. เกมฝึกสนทนา (Conversation Games) เป็นเกมภาษาที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ฝึกทางด้านการให้ข้อมูลและการสื่อสาร (Information and communication) โดยเน้นในด้านการสรุปเนื้อหาสาระที่เข้าใจชัดเจนระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง คือความสามารถในการเก็บใจความและการสื่อความหมาย

6. เกมฝึกการเขียน (Writing Games) เป็นเกมภาษาที่รวมเอากิจกรรมในเกมจุดอื่นๆ มาช่วยเสริมทักษะทางการเขียน เพื่อช่วยเสริมการเรียนรู้ของผู้เล่นให้เข้าใจมากขึ้น

7. เกมเบ็ดเตล็ด (Miscellaneous Games) เป็นเกมภาษาที่แยกออกมาเป็นกลุ่มพิเศษที่จัดขึ้นเพื่อความสนุกสนานและเสริมสมรรถภาพทางการเรียนรู้ภาษา ผู้สอนสามารถประยุกต์เข้ากับเหตุการณ์หรือใช้เป็นกิจกรรมพิเศษนอกห้องเรียนได้ เช่น การแสดงบทบาทสมมุติการเล่นละคร การได้วาที กิจกรรมในงานสังสรรค์ เป็นต้น

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2528: 226-236) กล่าวถึงเกมสำหรับเด็กปฐมวัย สามารถแยกได้ตามประโยชน์ที่ผู้เล่นจะได้รับเป็นส่วนใหญ่แบ่งดังนี้

1. เกมเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลินเป็นเกมประเภทหนึ่ง ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการเล่น วิธีการเล่น กติกาการเล่นและสิ่งประกอบการเล่นเหมือนกับเกมประเภทอื่นๆ แต่เน้นวัตถุประสงค์เพื่อความเพลิดเพลินเป็นส่วนใหญ่

2. เกมเสริมทักษะการเคลื่อนไหวเป็นเกมประเภทหนึ่ง ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการเล่น วิธีการเล่น กติกาการเล่นและสิ่งประกอบการเล่นเหมือนกับเกมประเภทอื่นๆ แต่เน้นวัตถุประสงค์ด้านเสริมทักษะการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อใหญ่ เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่วว่องไว

3. เกมเสริมทักษะการเรียนรู้ เป็นเกมอีกประเภทหนึ่งซึ่งมีจุดมุ่งหมาย จำนวนผู้เล่น มีกติกาการเล่นเล็กน้อย และมีสิ่งประกอบการเล่นเหมือนเกมประเภทอื่นๆ แต่เกมเสริมทักษะการ

เรียนส่วนมากจะเป็นเกมเล่นในร่ม และมีจุดมุ่งหมายจะเน้นการแข่งขันเสริมการเรียนรู้มากกว่าการออกกำลังกาย เช่น เกมเสริมทักษะทางภาษา คณิตศาสตร์ และเกมฝึกประสาทสัมผัส

ไพเราะ พุ่มนั (2544: 40) ได้แบ่งประเภทของเกม ดังนี้

1. เกมที่เล่นในร่ม คือ เกมที่ครูสามารถจัดกิจกรรมให้เด็กเล่นในบริเวณอาคารหรือในห้อง
 2. เกมที่เล่นกลางแจ้ง คือ เกมที่ครูให้เด็กเล่นกันนอกอาคาร
- เป็นการฝึกความสัมพันธ์ระหว่างกล้ามเนื้อ

3. เกมที่มีเสียงเพลงหรือดนตรีประกอบ ได้แก่ เกมที่เล่นโดยใช้ดนตรีหรือเพลงประกอบ อาจจะเป็นการเคาะจังหวะหรือเปิดเทป ซึ่งเล่นได้ทั้งในร่มและกลางแจ้ง

แฮดฟิลด์ (พรสวรรค์สีป้อ. 2550: 237; อ้างอิงจากHadfield. 1999) ได้จำแนกเกมไว้ดังนี้

1. เกมแยกประเภทสิ่งของ
2. เกมเติมข้อมูลที่หายไป
3. เกมการเดา
4. เกมหาของ
5. เกมจับคู่ ผู้เล่นต้องจับคู่คำ ภาพ ประโยค เป็นต้น
6. เกมแลกเปลี่ยน ในการเล่นเกมนี้ผู้เล่นจะแลกเปลี่ยนสิ่งของกัน
7. Board Game เช่น สแครบเบิ้ล
8. เกมบทบาทสมมติ
9. เกมการจำแนกประเภท
10. เกมต่อข้อมูล

สรุปได้ว่า เกมแบ่งออกได้หลายประเภท นักวิชาการแต่ละคนก็มีหลักการแบ่งประเภทของเกมที่แตกต่างกันออกไป เช่น แบ่งตามวัตถุประสงค์ของการเล่น แบ่งตามรูปแบบการเล่น แบ่งตามสถานที่หรืออุปกรณ์ที่ใช้เล่น แบ่งตามทักษะที่ได้จากการเล่น ดังนั้นจึงขึ้นอยู่กับผู้สอนว่าจะเลือกใช้เกมประเภทใดมาใช้ในการเรียนการสอน เพื่อที่จะบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่ผู้สอนต้องการ

5.3 คุณค่าและประโยชน์ของเกม

แฟรมมิ่ง (นิตยา สุวรรณศรี. 2540: 59; อ้างอิงจาก Flemming. 1977: 50-51) กล่าวว่า เกมเป็นสื่อการเรียนรู้ที่มีคุณค่า เพราะเกมเปิดโอกาสให้เด็กได้

1. เพิ่มจำนวนคำศัพท์ที่ใช้ในการเรียกชื่อสิ่งของ รูปภาพต่างๆ
2. พัฒนาความรู้สึกรักจากสายตาและการได้ยิน
3. เรียนรู้ที่จะแยกแยะและจัดจำพวก

4. เรียนรู้ที่จะทำตามคำสั่งและหมุนเวียนกันทำกิจกรรม
 5. เรียนรู้เหตุและผล
 6. ได้ประสบการณ์และทักษะการอยู่ร่วมกันในสังคมกับเพื่อนๆและผู้ใหญ่
- จิรภรณ์ ศิริประเสริฐ (2545: 11) ได้กล่าวว่าเกมมีคุณค่าในแง่ต่างๆดังนี้

1. ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ การสร้างจินตนาการ บางเกมผู้เล่นต้องใช้ความสามารถในการประดิษฐ์คิดค้น ต่อเติม การเล่นจึงเป็นหนทางนำไปสู่การค้นพบเหตุผลและความคิด
2. ส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรม เพราะในการเล่นผู้เล่นจะต้องปฏิบัติตามกฎกติกาที่กำหนดไว้ ไม่เช่นนั้นการเล่นก็ไม่สามารถที่จะดำเนินไปได้ ผู้เล่นจึงต้องพยายามปฏิบัติตามกฎกติกา การเคารพในกฎกติกาในการเล่นเท่ากับเป็นการสร้างวินัย การเล่นจึงเป็นการเตรียมเพื่อให้เป็นผู้ใหญ่ในอนาคต นำเด็กไปสู่ความสมดุลในสังคม
3. ส่งเสริมและพัฒนาด้านสติปัญญา ผู้เล่นต้องรู้จักใช้ความฉลาดและไหวพริบในการเล่น บางกิจกรรมผู้เล่นต้องปรึกษาหารือ ระดมความคิดเพื่อหาแนวทางในการแก้ปัญหาหรือเอาชนะ บางกิจกรรมต้องอาศัยความรวดเร็วในการตัดสินใจ ดังนั้นการเล่นจะช่วยให้ผู้เล่นฉลาดขึ้น โดยเฉพาะในวัยเด็กเกมเป็นสิ่งที่จำเป็นจะขาดไม่ได้
4. ส่งเสริมพัฒนาการด้านการใช้ภาษา เกมบางชนิดต้องใช้คำพูด ศัพท์สำนวนหรือเพลงประกอบ ถ้าเป็นการเล่นที่บ้านก็ทำให้ทราบและเข้าใจศัพท์สำนวนภาษาถิ่นเป็นอย่างดี ถึงแม้ว่าคำบางคำเป็นคำที่ไม่มีความหมาย แต่จะใช้เป็นภาษาเฉพาะการเล่นของกลุ่มเท่านั้น
5. การนำเอเกมมาใช้ประโยชน์ในการสอนวิชาการต่างๆ เช่น พลศึกษา คณิตศาสตร์ และภาษาเป็นต้น การถ่ายทอดความรู้โดยใช้เกมเป็นสื่อ จะช่วยให้การเรียนการสอนเป็นไปด้วยความสนุกสนานและได้รับความรู้ไปในตัวด้วย
6. เป็นการส่งเสริมการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ช่วยในการแก้ ปัญหาสังคมแทนที่การเล่นในสิ่งที่อาจเกิดอันตรายต่อตนเองและสังคม โดยการแนะนำการเล่นเกมที่ถูกต้องวิธี

ถ้าผู้ใหญ่เข้าใจจุดมุ่งหมายเห็นประโยชน์และคุณค่าของการเล่นเกมแล้ว ก็จะไม่มองว่าการเล่นของเด็กเป็นสิ่งที่ไร้ประโยชน์ เป็นเพียงการเล่นที่ชุกชนเสียเวลาเท่านั้น เพราะจริงๆแล้วการเล่นเป็นกระบวนการพัฒนาทั้งด้านร่างกาย จิตใจอารมณ์ สังคมและสติปัญญา

มงคล แฟงสาเคน (2548: 3-4) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของเกม ดังนี้

1. ส่งเสริมพัฒนาการทางด้านร่างกาย การเล่นทำให้ผู้เล่นต้องเคลื่อนไหวร่างกายตลอดเวลา การที่ร่างกายได้เคลื่อนไหวเป็นการพัฒนาอวัยวะต่างๆของร่างกาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

การเสริมสร้างกล้ามเนื้อ ทำให้กล้ามเนื้อแข็งแรง เกิดความคล่องในการพัฒนาการเคลื่อนไหว ทำให้การเคลื่อนไหวมีประสิทธิภาพ จึงช่วยให้ร่างกายเจริญเติบโตแข็งแรงมีสุขภาพดี

2. ส่งเสริมการพัฒนาด้านจิตใจ การเล่นเกมเป็นการฝึกฝนให้มีความซื่อสัตย์ เชื่อฟัง เคารพกติกาการเล่น มีความคิดสร้างสรรค์ มีจินตนาการ ทำให้กล้าแสดงออก มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีน้ำใจเป็นนักกีฬา ไม่เอาเปรียบคู่ต่อสู้ รู้จักแพ้ รู้จักชนะ รู้จักอภัย สามารถแก้ปัญหาได้อย่างรวดเร็ว มีความกล้าหาญ มีวินัยในตนเองและหมู่คณะ สร้างความสามัคคี เป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี

3. ส่งเสริมพัฒนาทางด้านอารมณ์ การเล่นเกมจึงมักจะมีการฝึกที่ไม่ยุ่งยากซับซ้อน เครื่องคิดเหมือนกับการเล่นกีฬาที่ตาม แต่ทุกคนจะต้องยอมรับและปฏิบัติตาม รู้จักอดกลั้น ไม่แสดงการเสียใจโกรธจนออกนอกหน้าเมื่อฝ่ายตนเองแพ้ ในทางตรงข้ามไม่แสดงความดีใจจนเกินไป จนกลายเป็นพฤติกรรมที่เยาะเย้ยถากถางฝ่ายตรงกันข้าม ดังนั้น การเล่นเกมจึงเป็นการพัฒนาทางด้านอารมณ์ในลักษณะต่างๆ เช่น อารมณ์โกรธ เกลียด และหลง ให้อยู่ในอารมณ์ที่มั่นคง ปรับอารมณ์ให้เข้ากับสภาพแวดล้อม ช่วยลดความคับข้องใจในขณะที่เล่น และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

4. ส่งเสริมพัฒนาการด้านสังคม การเล่นเกมบางประเภทต้องเล่นรวมกันเป็นกลุ่ม ต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจ สร้างความสามัคคีให้เกิดขึ้น เป็นการพัฒนาความสัมพันธ์กับคนอื่น รับผิดชอบต่อหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่ม เป็นการส่งเสริมในเรื่องการยอมรับผู้อื่น มีการแข่งขันถ้อยทีถ้อยอาศัย ร่วมมือกัน ประสานงานกัน การแสดงออกอย่างเหมาะสม ไม่ก้าวร้าวจริงใจ ทำให้เกิดเป็นสังคมที่ดีในที่สุด

5. ส่งเสริมพัฒนาการด้านทักษะการเคลื่อนไหว เกมเป็นกิจกรรมที่พัฒนามาจากการเล่น รูปแบบการเล่นจึงมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน ที่เห็นชัดเจนที่สุดก็คือ การเคลื่อนไหวเบื้องต้น เช่น การเดิน การวิ่ง การกระโดด การขว้างและการปา เหล่านี้จะเป็นการพัฒนาทักษะให้เป็นอัตโนมัติ สามารถพัฒนาการเคลื่อนไหวไปสู่การเล่นกีฬาได้ ทั้งนี้เพราะว่าการเคลื่อนไหวในการเล่นเกมนั้นมีหลายรูปแบบ ซึ่งจะช่วยส่งเสริมการเคลื่อนไหวเบื้องต้น ทำให้เคลื่อนไหวร่างกายได้ถูกต้อง และมีประสิทธิภาพเป็นการเสริมสร้างทักษะเบื้องต้นของการเล่นกีฬาได้

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2554: 30) ได้กล่าวว่าการเล่นเกมมีประโยชน์ คือ

1. เกมพัฒนาสมอง การคิด การรู้ การจำ
2. เกมพัฒนาอารมณ์จากการมีปฏิสัมพันธ์กับเกมและเพื่อนร่วมเล่น
3. เกมพัฒนาร่างกายและบุคลิกภาพ
4. เกมพัฒนาการมีสังคมและการสร้างปฏิสัมพันธ์ทางสังคมให้กับเด็ก

ภรณ์ คุรุรัตน์ (2535: 112) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการจัดกิจกรรมเกมและการเล่นว่า

1. ส่งเสริมพัฒนาการทางด้านร่างกายของเด็ก ในขณะที่เด็กเล่นนั้นเป็นโอกาสที่เด็กจะได้ใช้กล้ามเนื้อทั้งกล้ามเนื้อใหญ่และกล้ามเนื้อเล็กไปพร้อมกันโดยที่เด็กไม่รู้สึกรู้สีกตัว การฝึกฝนการใช้กล้ามเนื้อดังกล่าวในขณะที่เล่นจึงทำให้เด็กได้มีโอกาสฝึกฝนการใช้กล้ามเนื้ออย่างอัตโนมัติ จึงเป็นไปตามสภาพความเป็นจริงที่เด็กจะต้องใช้กล้ามเนื้อโดยอัตโนมัติอยู่แล้ว จึงช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านร่างกายมากขึ้น จึงช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านร่างกายมากขึ้น รู้จักใช้ส่วนต่างๆ ของร่างกายในการเคลื่อนไหวได้ตามความเหมาะสม ทำให้กล้ามเนื้อแข็งแรง เกิดความคล่องตัวในการพัฒนาทักษะทางการเคลื่อนไหว จึงช่วยให้เด็กมีสุขภาพดีขึ้นด้วย

2. ช่วยให้เด็กเกิดความเพลิดเพลินและเป็นการผ่อนคลายจากกิจกรรมอื่น ทำให้เกิดมีความร่าเริงแจ่มใส และมองโลกในแง่ดี

3. ส่งเสริมให้เด็กรู้จักสร้างสัมพันธภาพอันดีกับผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นเพื่อน พี่น้อง ญาติผู้ใหญ่ เพราะเด็กจะได้ฝึกฝนในเรื่องการยอมรับผู้อื่นและการที่ผู้อื่นยอมรับการแข่งขัน ถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน รวมทั้งการสนทนาโต้ตอบ การแสดงบทบาทที่เหมาะสมของตนเอง เป็นต้น

4. สร้างเสริมนิสัยที่ดีให้แก่เด็ก เช่น ฝึกฝนเรื่องความซื่อสัตย์ ความกล้าหาญ ความอดทน อดกลั้น ความมีวินัยในตนเองและหมู่คณะ การเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี

5. ส่งเสริมให้เด็กกล้าแสดงออก มีความเชื่อมั่นในตนเอง รู้จักแสดงตนให้เหมาะสมตามโอกาสอันสมควร และฝึกฝนนักเรียนในเรื่องการเลือกประพฤติในสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม

6. ส่งเสริมจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก เป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและแสดงออกโดยเสรี ขณะที่เล่นเด็กจะเปิดใจให้สบาย จึงสามารถที่จะคิดได้อย่างอิสระ ซึ่งหากมีการฝึกฝนและส่งเสริม รวมทั้งยอมรับความคิดและจินตนาการของเด็กในขณะที่เล่นแล้ว จะทำให้เด็กกล้าแสดงออก กล้าคิดกล้าริเริ่มมากขึ้น ยิ่งเด็กได้มีอิสระในการจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ในขณะที่เล่นได้มากเท่าใด โอกาสที่เด็กจะเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และกล้าแสดงความคิดริเริ่มของตนเองก็จะมากขึ้นเท่านั้น

7. ช่วยพัฒนารูปแบบการคิดของเด็กให้เข้ารูปเข้ารอยมากขึ้น ดังได้กล่าวมาแล้วว่าการเล่นของเด็กเป็นการทำงานอย่างหนึ่ง ดังนั้นในขณะที่เล่นเด็กได้ฝึกคิดไปด้วยเป็นช่วงสั้นๆ ทำให้เด็กมีโอกาสคิดหาเหตุผล คิดแก้ปัญหา ฝึกการตัดสินใจ ซึ่งกระบวนการเหล่านี้จะเป็นไปโดยที่เด็กไม่รู้สึกรู้สีกตัว แต่รูปแบบการคิดของเด็กก็จะพัฒนาไปเรื่อยๆ ยิ่งมีโอกาสได้ฝึกฝนและได้รับการยอมรับมากเท่าใด เด็กก็จะพัฒนารูปแบบวิธีการคิดของตนเองให้มีเหตุผลและเป็นไปได้มากขึ้นเท่านั้น

สรุปได้ว่า การเล่นเกมไม่เพียงแต่ทำให้ผู้เล่นเกิดความสุขสนุกสนานผ่อนคลายแล้ว ยังช่วยสร้างเสริมพัฒนาการทั้ง 4 ด้านของเด็กได้แก่ ด้านสติปัญญา ด้านอารมณ์และจิตใจ ด้านสังคมและด้านร่างกาย เพื่อปลูกฝังให้เด็กได้พัฒนาการคิดและการทำงานให้มีประสิทธิภาพต่อไปในอนาคต

5.4 หลักการนำเกมมาใช้

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2525: 28) ได้กล่าวถึงการใช้เกมทางภาษาว่า หากนำเกมภาษามาใช้ในกิจกรรมการสอน จะเป็นการสร้างความสนใจของนักเรียนได้ดีมาก เพราะการเล่น เกมจะทำให้เด็กมุ่งที่จะทำกิจกรรมจนลืมว่าตนกำลังเรียนอยู่ ขณะเดียวกัน ในการเล่นเกมนักเรียนก็ได้ใช้ภาษาไปด้วย เกมภาษาจึงช่วยให้นักเรียนใช้ภาษาได้คล่องแคล่วขึ้น

ประนอม สุรัสวดี (2534: 15) ได้กล่าวถึงลักษณะของกิจกรรมเกมควรมีลักษณะดังนี้

1. ใช้ช่วงเวลาสั้นๆ พอสมควรกับระยะเวลาและระดับชั้นของผู้เรียน
2. มีข้อตกลงหรือคำสั่งชัดเจน
3. นักเรียนมีโอกาสร่วมกิจกรรมเกมนั้นทุกคน
4. ถ้าเป็นการแข่งขัน ควรมีกติกาการเล่นไว้นั่นนอน ไม่เกิดปัญหาในการตัดสินใจ
5. มีการเคลื่อนไหวร่างกายได้เพื่อเป็นการเปลี่ยนอิริยาบถ
6. การควบคุมเสียงไม่ควรรบกวนการเรียนการสอนของห้องข้างเคียง

แฟรมมิ่ง(นิตยา สุวรรณศรี 2540: 60; อ้างอิงจากFlemming. 1977: 51-52) กล่าวถึงการใช้เกมว่า เกมที่ไม่มีสื่อประกอบจะใช้เวลาได้และมีประโยชน์ในการใช้เชื่อมต่อระหว่างกิจกรรม ซึ่งข้อเสนอแนะในการสอนเกม มีดังต่อไปนี้

1. เด็กก่อนวัยเรียนเรียนได้ดีในกลุ่มเล็กๆ เพราะครูมีโอกาสพบเด็กแบบตัวต่อตัว และเป็นการตัดสินใจปัญหาเรื่องการต้องรอคอยเพื่อนเป็นเวลานานๆ
2. ข้อควรจำก็คือ ช่วงความสนใจของเด็กเล็กนี้จะมากกว่าอายุของเด็กคนนั้นเป็นเวลา 1 นาที ในการจัดกิจกรรมควรคำนึงถึงความสามารถและสิ่งที่ช่วยให้เด็กอยู่ในกลุ่มที่เป็นระเบียบได้นานตามสมควรก็ต้องอาศัยนิทาน เพลง เกม
3. ในการสอนเกมแต่ละเกมควรให้ความคิดรวบยอดใหม่เพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น
4. เกมที่นำมาสอนอย่าให้ซับซ้อนจนเกินไป และต้องแน่ใจว่าคำแนะนำวิธีการเล่นชัดเจน และครูต้องสาธิตให้ดูอย่างเพียงพอ
5. กระตุ้นให้นักเรียนมีโอกาสมีส่วนร่วมและประสบความสำเร็จ
6. เมื่อเห็นว่านักเรียนเหนื่อยแล้วควรหยุดพัก

7. ในการสอนเกมแทนที่จะบังคับให้เด็กทุกคนเล่น ควรจะเปิดโอกาสให้เด็กได้เล่นตามความสนใจและประสบการณ์ของเด็ก

8. เกมที่ผู้เล่นต้องผลัดเปลี่ยนหรือแข่งขันเพื่อหาผู้ชนะ ไม่ควรนำมาใช้กับเด็กวัยก่อนเรียน เด็กควรได้รับการกระตุ้นให้แข่งขันกับตนเอง เด็กๆต้องการโอกาสอย่างมากในการที่จะทำอะไรให้สำเร็จ และมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง ควรงดเว้นเกมที่ต้องรอคอยหรือเกมที่เด็กไม่กระตือรือร้นจะเล่น

ไพเราะ พุ่มนันทน์ (2544: 40) การสอนเกมต้องมีขั้นตอนดังนี้

1. บอกชื่อเกม
2. จัดให้ผู้เล่นอยู่ในลักษณะที่ต้องการ
3. อธิบายวิธีการเล่น
4. สาธิตให้เกิดความเข้าใจ
5. ตอบคำถามกรณีผู้เล่นไม่เข้าใจ
6. เริ่มเล่นโดยให้เล่นไปตามขั้นตอนครูคอยช่วยเหลือดูแลให้เด็กเล่นไปตามจุดมุ่งหมาย
7. สรุป เมื่อเล่นเกมเสร็จควรมีการสนทนา อภิปรายถึงจุดมุ่งหมายของการเล่น และรวมถึงคุณลักษณะต่างๆ เช่น ความซื่อสัตย์ สามัคคี ระเบียบวินัย ความอดทน และให้เด็กจัดเก็บวัสดุเข้าที่ให้เรียบร้อย

นอกจากนี้เกมที่ใช้ต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการ มีความเหมาะสมกับวัยของเด็ก ไม่ซับซ้อน และถ้าเล่นกับเด็กอายุ 4-6 ปี ไม่ควรใช้เวลาเล่นเกิน 10 นาที พยายามหลีกเลี่ยงการคัดเด็กออกเมื่อเล่นช้า เล่นผิดหรือเล่นแพ้ ซึ่งถ้าเป็นเกมที่ต้องใช้รอคอย กล้ามเนื้อในการเคลื่อนไหว ควรมีการอบอุ่นร่างกายก่อนเสมอ

บุษณีย์ สมญาประเสริฐ (2551: 37) การนำเกมมาใช้ในการเรียนการสอนควรยึดหลักดังต่อไปนี้

1. พิจารณาจุดประสงค์ในการใช้เกมนั้นๆ เป็นอันดับแรก ว่าเราจะใช้สอนอะไร
2. พิจารณาถึงสถานที่ที่จะใช้เล่นเกมว่าจำเป็นจะต้องใช้ที่ว่างมากน้อยเพียงใดเพราะในการเล่นเกมน่าจะมีการเคลื่อนไหว
3. พิจารณาถึงจำนวนนักเรียนที่จะเล่นเกม เพราะเกมบางเกมจะได้ผลดีถ้าใช้กับนักเรียนกลุ่มใหญ่ หรือเล่นเป็นทีม
4. พิจารณาว่าเกมนั้นเป็นการแข่งขันรายบุคคลหรือแข่งขันระหว่างกลุ่ม
5. อายุหรือวัยของนักเรียน เกมที่ใช้เหมาะสมหรือไม่ ยากไปสำหรับเด็กที่เรา กำลังสอนหรือเปล่า

6. ควรเล่นเกมตอนท้ายชั่วโมง เพราะถ้าเล่นตอนต้นชั่วโมงจะเป็นการลำบากที่จะทำให้นักเรียนกลับมาเป็นระเบียบเพื่อที่จะเรียนต่อไปอีก

7. ควรเลือกใช้เกมหลายๆ แบบ

8. ควรมีการกะเวลาในการเล่นว่าในเกมๆ หนึ่งจะใช้เวลาประมาณเท่าไร

9. ครูต้องมีการเตรียมตัวหรือวางแผนในการเล่นเกมนำให้ดี

10. พิจารณาว่าควรให้รางวัลหรือไม่ในการเล่นเกมนำ

11. ครูควรสะสมหนังสือเกมต่างๆ ที่จะเลือกมาใช้ได้ตามความเหมาะสม

12. อาจดัดแปลงเกมต่างๆ เพื่อให้เข้ากับสถานการณ์

สรุปได้ว่า การใช้เกมมาประกอบการสอนนั้นต้องคำนึงถึงพัฒนาการและประสบการณ์ของเด็กแต่ละคน รวมถึงการนำเกมมาใช้ต้องมีความยาก-ง่ายเหมาะสมกับวัยของเด็ก โดยควรเริ่มจากง่ายไปหายากตามลำดับ เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ และเกิดความสนุกสนานไปพร้อมๆ กันด้วย

5.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเกม

งานวิจัยต่างประเทศ

วอล์คเกอร์ (Walker, 1981: 136 - 139) ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลของการใช้เกมสะกดคำที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำของนักเรียนเกรด 3 และเกรด 5 ผลการวิจัยพบว่า ไม่มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยใช้เกมสะกดคำที่ครูสร้างขึ้น กลุ่มที่เรียนโดยใช้เกมสำเร็จรูปและกลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบเรียนทั้งในกลุ่มเกรด 3 และเกรด 5 แต่ถ้าเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนเกรด 3 กับเกรด 5 พบว่า เกมสะกดคำที่ครูสร้างขึ้นและเกมสำเร็จรูป มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำของนักเรียนเกรด 3 มากกว่าเกรด 5

กริวาร์ เอลนี และคนอื่นๆ (Griva, Eleni; et al. 2010: 3700-3705) ได้ศึกษาการเริ่มเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ: การดำเนินการของโครงการ ในการใช้เกมเป็นบริบทพื้นฐาน มีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาผู้เรียนที่อายุน้อยที่เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศโดยผ่านสถานการณ์โต้ตอบและกิจกรรมทางร่างกาย โครงการนี้จะทำการทดสอบกับเด็กสองระดับชั้นของโรงเรียนประถมกรีก โดยแบ่งเป็นสองระยะหลักคือ ระยะอุ่นเครื่องกับระยะพื้นฐาน ซึ่งดำเนินการผ่านสามขั้นตอนหลักคือ : แนะนำ หัวข้อ และแสดงให้เห็นเกมการเล่น การเล่นเกมและมีปฏิสัมพันธ์ผ่านเกม และการนำรูปแบบภาษาใหม่กลับมาใช้ ผลที่ได้จากการบันทึกและการประเมินประสิทธิผลของโครงการ ระบุผลในเชิงบวกของโครงการเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กในภาษาต่างประเทศ

โค้ววาวา โซเฟีย และคนอื่นๆ (Kouvava, Sofia; et al. 2011: 1660-1667) ได้ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของเกมดนตรีและกิจกรรมบทบาทสมมติที่มีต่อความคิดของตนเองและความสัมพันธ์ต่อเพื่อนของเด็กชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนที่อยู่ชานเมืองของกรุงเอเธนส์ โดยกลุ่มตัวอย่างคือ เด็กอายุระหว่าง 7-8 ปี เป็นผู้ชาย 11 คนและผู้หญิง 9 คน เด็กที่ถูกเลือกมานี้เป็นเด็กที่มีมนุษยสัมพันธ์ที่แย่งและสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนได้ยาก โดยใช้เวลาศึกษาทั้งหมด 8 สัปดาห์ ผลการศึกษาพบว่า กิจกรรมเหล่านี้ได้ปลูกฝังทักษะทางสังคมแก่เด็ก แต่อย่างไรก็ตามผลขั้นสุดท้ายต้องมีการประเมินต่อไป

งานวิจัยในประเทศ

นฤมล ปิ่นทอง (2544: 52) ได้ศึกษาการคิดเชิงเหตุผลของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการเล่นเกมสร้างมโนทัศน์ด้านจำนวน กับเด็กปฐมวัยอายุ 5 – 6 ปี จำนวน 30 คน โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ซึ่งกลุ่มทดลองได้รับการเล่นเกมสร้างมโนทัศน์ด้านจำนวน และกลุ่มควบคุมได้รับการเล่นปกติ ผลปรากฏว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการเล่นเกมสร้างมโนทัศน์ด้านจำนวนและเด็กปฐมวัยที่ได้รับการเล่นปกติ มีการคิดเชิงเหตุผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พรเพ็ญ ศรีวิรัตน์(2546) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการคิดอย่างมีวิจารณญาณของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการเล่นเกมฝึกทักษะการคิด ในโรงเรียนอนุบาลนครศรีธรรมราช ณ นครอุทิศ กลุ่มตัวอย่างคือเด็กปฐมวัยอายุ 5-6 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 15คนและกลุ่มควบคุม 15คน โดยกลุ่มทดลองเล่นเกมฝึกทักษะและกลุ่มควบคุมเล่นสื่อตามมุม ทำการทดลองทั้งหมด 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5วัน ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่เล่นเกมฝึกทักษะการคิดมีการคิดอย่างมีวิจารณญาณสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 เด็กปฐมวัยที่เล่นสื่อตามมุมมีการคิดอย่างมีวิจารณญาณสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 และเด็กปฐมวัยที่เล่นเกมฝึกทักษะการคิดและเด็กปฐมวัยที่เล่นสื่อตามมุมมีการคิดอย่างมีวิจารณญาณไม่แตกต่างกัน

บุษนิย์ สมญาประเสริฐ(2551) ได้ศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการเล่นิทานประกอบเกมที่มีผลต่อการรักการอ่านของเด็กปฐมวัย ในโรงเรียนจิตตเมตต์ (ปฐมวัย) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็น เด็กปฐมวัยที่มีอายุระหว่าง 4-5 ปีชั้นอนุบาลปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างได้จากการสุ่มตัวอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากรได้มาตามขั้นตอนดังนี้ จับฉลากห้องเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 25 คน แล้วใช้แบบสังเกตนิสัยรักการอ่านคัดเลือกเด็กปฐมวัยที่มีคะแนนต่ำจำนวน 15คนจำนวน 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 30 นาที รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง ผลการวิจัยพบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมทั้งก่อน และหลังการตัดกิจกรรมในแต่ละช่วง สัปดาห์นี้มีการพัฒนานิสัยรักการอ่านโดยเฉลี่ยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

และเมื่อวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงระหว่างช่วงสัปดาห์พบว่าคะแนนนิสัยรักการอ่านโดยเฉลี่ยมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่เพิ่มขึ้นตลอดช่วง 8 สัปดาห์

ปาริชาติ แพนบุตร (2553) ได้ศึกษาผลของการใช้แบบฝึกเกมทางภาษาเพื่อเพิ่มทักษะการอ่านคำพื้นฐานสำหรับเด็กประถมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนบ้านเขาแหลม ได้ทดลองกับเด็กจำนวน 17 คน โดยเลือกแบบเจาะจง ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านคำพื้นฐานหลังเรียนด้วยแบบฝึกเกมทางภาษาสูงกว่าคะแนนสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิดาพรอาจประจัญ (2553) ได้ศึกษาทักษะทางการอ่านของเด็กปฐมวัยที่เล่นเกมการศึกษาเน้นภาษา ในโรงเรียนเศรษฐกิจพอเพียง กรุงเทพมหานคร ได้ทดลองกับเด็กปฐมวัยอายุ 3-4 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 จำนวน 20 คน ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่เล่นเกมการศึกษาเน้นภาษามีทักษะทางการอ่านสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ เด็กปฐมวัยมีทักษะทางการอ่านหลังการเล่นเกมการศึกษาเน้นภาษาทั้งโดยรวมและรายด้านมีการเปลี่ยนแปลงทักษะทางการอ่านสูงขึ้น

สรุปได้ว่า การนำเกมมาเป็นสื่อในการจัดกิจกรรมให้กับเด็กนั้น ทำให้เด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น โดยเฉพาะเด็กปฐมวัยการเล่นเกมจะช่วยให้เด็กเกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน นอกจากนี้ยังช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ ฝึกทักษะด้านต่างๆซึ่งส่งผลต่อพัฒนาการที่ดีของเด็ก

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. วิธีการดำเนินการทดลอง
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชาย -หญิง อายุ 3-4 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ของโรงเรียนนานาชาติคอนคอร์เดีย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน สมุทรปราการ จำนวน 54 คน จาก 3 ห้องเรียน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชาย-หญิง อายุ 3-4 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 จำนวน 18 คน ของโรงเรียนนานาชาติคอนคอร์เดีย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน สมุทรปราการ โดยการ สุ่มนักเรียน ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยการจับสลาก 1 ห้องเรียน จากจำนวนทั้งหมด 3 ห้องเรียน และใช้เด็กนักเรียนทั้งห้องเป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้

เครื่องมือทดสอบได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการเล่นทาลานเล่นเกมประกอบ

เครื่องมือวัดได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีน

3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดกิจกรรมการเล่นิทานเล่นเกมประกอบ โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาเอกสารหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2546 (สำหรับอายุ 3-5 ปี) และตัวอย่างแผนการจัดประสบการณ์ระดับปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ศึกษาปรัชญาและจุดมุ่งหมายการศึกษาของเด็กปฐมวัย เพื่อนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการจัดกิจกรรมสำหรับเด็กปฐมวัย

1.2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเล่นิทาน ได้แก่ การบูรณาการนิทานสู่การสอนสาระที่ควรรู้สำหรับครูปฐมวัยของสำนักพิมพ์สาราเด็ก (2553), การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัยของกุลยา ตันติผลาชีวะ (2547), ผลการเรียนรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเล่นิทานประกอบภาพของณลาธิป เจริญทอง (2550), ผลของการจัดกิจกรรมการเล่นิทานประกอบการเล่นเกมที่ส่งผลต่อการรักการอ่านของเด็กปฐมวัยของบุษณีย์ สมญาประเสริฐ (2551), การคิดเชิงเหตุผลของเด็กปฐมวัยที่ฟังนิทานประกอบการเล่นของพัชรี คุ่มชาติ (2553) และเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเล่นเกม ได้แก่ ความสามารถในการคิดเชิงเหตุผลของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกมการศึกษามิติสัมพันธ์ของพัชรี กัลยา (2551), กิจกรรมสำหรับเด็กปฐมวัยของเยาวพา เดชะคุปต์ (2542) และทักษะทางการอ่านของเด็กปฐมวัยที่เล่นเกมการศึกษาเน้นภาษาของนิดาพร อาจประจัญ (2553) และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ ได้แก่ ผลการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีต่อความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาลของอารยา วานิลทิพย์ (2550) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแผนการจัดกิจกรรมการเล่นิทานเล่นเกมประกอบให้เหมาะสม

1.3 คัดเลือกคำศัพท์เพื่อใช้เป็นเนื้อหาในการคัดเลือกนิทานภาษาจีน ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่ได้จากการศึกษาบัญชีคำพื้นฐานชั้นเด็กเล็กของกรมวิชาการ (2529-2531) สาระที่ควรรู้สำหรับเด็กวัย 3-5 ปี ทั้ง 4 สาระตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ได้แก่ เรื่องราวเกี่ยวกับตัวเด็ก เรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลและสถานที่แวดล้อมเด็ก ธรรมชาติรอบตัว และเรื่องสิ่งต่างๆ รอบตัวเด็ก และคำศัพท์ที่ครูใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีนจากโรงเรียนที่มีการเรียนการสอนภาษาจีน ด้วยการสอบถามจากครู ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่มีลักษณะตามเกณฑ์ดังนี้

1.3.1 มีการใช้คำศัพท์เหมือนกันในโรงเรียนที่มีการเรียนการสอนภาษาจีนอย่างน้อย 3 โรงเรียน จาก 5 โรงเรียน

1.3.2 คำศัพท์นั้นมีความเป็นรูปธรรม ไม่ยากและง่ายจนเกินไป และเป็นคำที่ใกล้ตัวเด็กมากที่สุด หรือถ้ามีความเป็นนามธรรมต้องเป็นคำศัพท์ที่ง่าย ที่เด็กสามารถเรียนรู้ได้จากสิ่งที่มองเห็นด้วยตาหรือการลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ดังตาราง 1

ตาราง 1 คำศัพท์ภาษาจีนที่เลือกมาใช้เป็นเนื้อหาในการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ

หมวดคำศัพท์	คำศัพท์	โรงเรียน					รวมจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์เหมือนกัน
		โรงเรียนนานาชาติคอนคอร์ดเบียน	โรงเรียนประเทืองทิพย์วิทยา 2	โรงเรียนคลองเตยวิทยา	โรงเรียนวุฒิวทยา	โรงเรียนเทศบาล 7ฝั่งหมิ่น	
สัตว์	羊(แพะ)	√	-	√	√	-	3
	老鼠(หนู)	√	-	√	√	-	3
	鸭(เป็ด)	√	-	√	√	-	3
	鸟(นก)	√	√	√	√	-	4
	狮子(สิงโต)	√	-	√	√	-	3
	猪(หมู)	√	√	√	√	-	4
อวัยวะส่วนต่างๆของร่างกาย	眼睛(ตา)	√	√	√	√	√	5
	耳朵(หู)	√	√	√	√	√	5
	鼻子(จมูก)	√	√	√	√	√	5
	嘴巴(ปาก)	√	√	√	√	√	5
	牙齿(ฟัน)	√	√	√	√	√	5
	手(มือ)	√	-	√	√	√	4

ตาราง 1 (ต่อ)

หมวด คำศัพท์	คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียนที่ ใช้คำศัพท์ เหมือนกัน
		โรงเรียน นานาชาติ คอนคอร์ด เดียน	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา 2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒิ วิทยา	โรงเรียน เทศบาล 7ฝั่งหมิ่น	
สี	紫色 (สีม่วง)	√	√	-	√	-	3
	黄色 (สีเหลือง)	√	√	√	√	-	4
	蓝色 (สีฟ้า)	√	√	√	√	-	4
	绿色 (สีเขียว)	√	√	√	√	-	4
	白色 (สีขาว)	√	√	√	√	-	4
	橙色 (สีส้ม)	√	√	-	√	√	3
ผลไม้	西瓜 (แตงโม)	√	√	√	√	-	4
	橘子(ส้ม)	√	√	√	√	√	5
	木瓜 (มะละกอ)	√	√	√	√	√	5
	葡萄 (องุ่น)	√	√	√	√	-	4
	芒果 (มะม่วง)	-	√	√	√	√	4
	草莓 (สตรอเบอรี่)	√	√	√	√	-	4

รวมได้คำศัพท์ทั้งหมด 24 คำ ได้แก่ หมวดสัตว์ คือ 羊(แพะ), 老鼠(หนู), 鸭(เป็ด), 鸟(นก), 狮子(สิงโต) และ 猪(หมู) หมวดอวัยวะคือ 眼睛(ตา), 耳朵(หู), 鼻子(จมูก), 嘴巴(ปาก), 牙齿(ฟัน) และ 手(มือ) หมวดสี คือ 紫色(สีม่วง), 黄色(สีเหลือง), 蓝色(สีฟ้า), 绿色(สีเขียว), 白色(สีขาว) และ 橙色(สีส้ม) หมวดผลไม้ คือ 西瓜(แตงโม), 橘子(ส้ม), 木瓜(มะละกอ), 葡萄(องุ่น), 芒果(มะม่วง) และ 草莓(สตอเบอรี่)

1.4 ดำเนินการเลือกนิทานที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับเด็กอนุบาล

1.4.1 เลือกนิทานโดยใช้หลักการเลือกคือ เลือกนิทานที่มีเนื้อหาสนุกสนานเหมาะสมกับวัย และเป็นนิทานที่มีเนื้อหาเข้าใจได้ง่าย มีภาพประกอบและสีสันสวยงามดึงดูดความสนใจของเด็กและมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับคำศัพท์ที่ได้เลือกมาจากข้อ 1.3 โดยทำการเลือกนิทานหมวดคำศัพท์ละสองเรื่อง รวมทั้งสิ้น 8 เรื่อง

1.5 สร้างแผนการจัดกิจกรรมการเล่นนิทานเล่นเกมประกอบ โดยนำหนังสือนิทานที่เลือกไว้มาสร้างแผนการจัดกิจกรรม

1.5.1 แผนการจัดกิจกรรมการเล่นนิทานเล่นเกมประกอบ จำนวน 24 แผน โดยเกมที่นำมาเล่นนั้นจะเป็นเกมที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ที่อยู่ในเนื้อหาของนิทาน

1.5.2 แผนการจัดกิจกรรมการเล่นนิทานเล่นเกมประกอบนี้มี 3 ขั้นตอนดังนี้ คือ
ขั้นนำ ครูนำเด็กเข้าสู่กิจกรรมโดยการร้องเพลงร่วมกัน เพื่อกระตุ้นให้เด็กสนใจและมีความพร้อมก่อนเข้าสู่กิจกรรม

ขั้นดำเนินกิจกรรม ครูเล่นนิทานให้เด็กฟังโดยใช้หนังสือนิทาน เมื่อเล่นนิทานจบ จะตามด้วยกิจกรรมการเล่นเกมนิทานคำศัพท์ที่มีอยู่ในนิทานเรื่องนั้น พร้อมอธิบายเกมที่จะทำการเล่นให้เด็กได้เข้าใจถึงวิธีการ เล่นก่อน หลังจากนั้นลงมือทำกิจกรรมร่วมกัน โดยในระหว่างการเล่นครูมีบทบาทกระตุ้นและเสริมแรงให้เด็กรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาจีน

ขั้นสรุป ให้เด็ก ๆ ร่วมกันทบทวนคำศัพท์ภาษาจีนที่ได้จากการฟังนิทานโดยให้เด็ก ๆ ฟังคำศัพท์ภาษาจีนซึ่งในขณะที่ฟัง ครูจะชี้รูปภาพที่อยู่ในนิทานไปพร้อม ๆ กันและเด็ก ๆ พูดตาม

1.6 นำแผนการจัดกิจกรรมการเล่นนิทานเล่นเกมประกอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาความ สอดคล้องของกิจกรรมและจุด ประสงค์ เนื้อหา ขั้นตอนการจัดกิจกรรม สื่อการเรียนการสอนและการประเมินผล มีรายชื่อดังต่อไปนี้

1.6.1 ดร.ดารารัตน์ อุทัยพยัคฆ์

ศึกษานิเทศเชี่ยวชาญ

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

ประถมศึกษา ราชบุรี เขต ๓

จังหวัดราชบุรี

1.6.2 อาจารย์กนิการ์ พงศ์พันธุ์สถาพร

ครูผู้สอนชั้นอนุบาล

โรงเรียนสาธิตพัฒนา

กรุงเทพมหานคร

1.6.3 อาจารย์กรองแก้ว กิตติวิทยานุกุล

ครูผู้ช่วยสอนภาษาจีน

แผนกประถมศึกษา

โรงเรียนนานาชาติคอนคอร์เดีย

จังหวัดสมุทรปราการ

1.7 ปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ ให้เหมาะสมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้ ปรับภาษาที่ใช้ให้กระชับและเข้าใจง่ายตรงกับเนื้อหา เพิ่มรายละเอียดขั้นตอนของการจัดกิจกรรม เขียนจำนวนอุปกรณ์ว่ามีกี่ชิ้นและสื่อที่ใช้ในการจัดกิจกรรมว่าใช้สื่ออะไรบ้าง เช่น ใช้บัตรภาพอะไร ใช้ค้อนกี่อัน

1.8 นำแผนการเล่นทานเล่นเกมประกอบ ที่ปรับปรุงไปทดสอบ (Try Out) กับเด็กนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 18 คน เพื่อหาข้อบกพร่องและปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสม

1.9 นำแผนการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ ที่ปรับปรุงเหมาะสมแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างในการทดลอง

2. การสร้าง แบบทดสอบ วัด ความสามารถในการฟัง คำศัพท์ภาษาจีน โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษาเอกสารเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังได้แก่ การวัดและประเมินแนวใหม่ : เด็กปฐมวัยของสิริมา ภิญญอนันตพงษ์ (2553), ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์พูดเล่าเรื่องต่อเนื่องโดยใช้ภาพประกอบของเบญจะ คำมะสอน (2544), ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยการประกอบอาหารของสนอง สุทธาอามาตย์ (2545), ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้ คำคล้องจองประกอบภาพของณภัทรสร จรจรรย์ (2551) และความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้ปริศนาคำทายของนางลักษณี งามขำ (2551) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัย ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบรูปภาพ

2.2 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัย แบบรูปภาพมีตัวเลือก 3 ตัวเลือก จำนวนทั้งหมด 48 ข้อ ครอบคลุมคำศัพท์ทั้งหมด 24 คำ (หนึ่งคำศัพท์

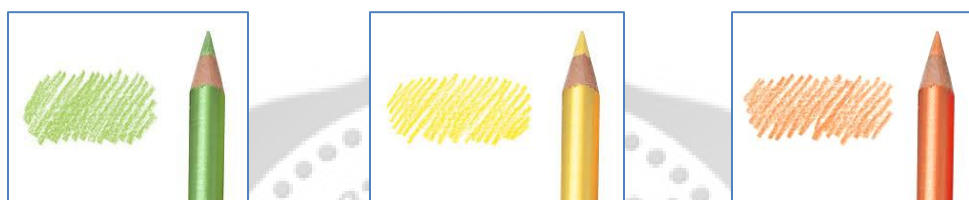
ถาม 2 ข้อ) ข้อละ 1 คะแนน รวมคะแนนเต็ม 48 คะแนน โดยตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือตอบมากกว่าหนึ่งข้อหรือไม่ได้ตอบให้ 0 คะแนน ดังตัวอย่างข้อสอบ

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีน

การรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาจีน

คำชี้แจง ให้นักเรียนกากบาท (X) ทับรูปภาพหรือรูปภาพที่มีความหมายตรงกับคำที่ครูพูดเพียงภาพเดียว

ข้อ 1 黄色(สีเหลือง)

2.3 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา เพื่อแสดงหลักฐานความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของแบบทดสอบ จำนวน 3 ท่าน คือ

2.3.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นพดล กองศิลป์	รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ
โรงเรียนสาธิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)
กรุงเทพมหานคร
2.3.2 อาจารย์จุมพล ธารชอบ	อาจารย์ประจำคณะศิลปศาสตร์
ภาควิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยรังสิต
จังหวัดปทุมธานี
2.3.3 อาจารย์วรางคณา กันประชา	ครู คศ.1
โรงเรียนวัดทุ่งครุ(พึงสายอนุสรณ์)
กรุงเทพมหานคร

2.4 การนำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัยไปให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน พิจารณาลงความเห็นและให้คะแนนดังนี้

- +1 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่าสอดคล้อง
- 0 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่าไม่แน่ใจ
- 1 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่าไม่สอดคล้อง

2.5 ปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ คือ ปรับรูปภาพบางรูปที่ไม่ค่อยชัดให้ชัดเจน รูปภาพที่อยู่ในข้อเดียวกันถ้าเป็นภาพสีก็ควรเป็นภาพสีเหมือนกันหมดหรือถ้าเป็นขาวดำก็ควรขาวดำเหมือนกันหมด โดยเกณฑ์การพิจารณา ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ IOCมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ขึ้นไป ถือว่าใช้ได้ (บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์ . 2526: 89) ซึ่งในการทำวิจัยในครั้งนี้มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ IOC อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 จำนวน 48 ข้อ

2.6 นำแบบทดสอบที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขในข้อที่ 2.5 แล้วไปทดสอบ (Try Out) กับเด็ก ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 18 คน และนำคะแนนมาวิเคราะห์หาความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก แยกตามหมวดคำศัพท์เป็นสี่หมวดๆละ 12 ข้อ คัดเลือกข้อที่มีความยากง่าย $p=0.2-0.8$ และมีค่าอำนาจจำแนก r ตั้งแต่ 0.2 ขึ้นไปได้จำนวน 44 ข้อ ประกอบด้วย 1. หมวดอวัยวะจำนวน 12 ข้อ ($p=0.22-0.39$, $r=0.29-0.81$) 2. หมวดสีจำนวน 12 ข้อ ($p=0.28-0.39$, $r=0.25-0.80$) 3. หมวดผลไม้ จำนวน 12 ข้อ ($p=0.20-0.33$, $r=0.38-0.81$) และ 4. หมวดสัตว์จำนวน 8 ข้อ ($p=0.22-0.33$, $r=0.36-0.59$)

2.7 นำแบบทดสอบที่ผ่านการคัดเลือกทั้ง 2 ชุด มาหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร คูเดอร์ – ริชาร์ดสัน 20 (Kuder – Richardson 20)(บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์ . 2548 ข: 21) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ $KR20=0.74$ และได้ค่าความเชื่อมั่นแยกตามหมวดคำศัพท์ ดังนี้ 1. หมวดอวัยวะจำนวน 12 ข้อ $KR20=0.74$ 2. หมวดสีจำนวน 12 ข้อ $KR20=0.71$ 3. หมวดผลไม้ จำนวน 12 ข้อ $KR20=0.77$ และ 4. หมวดสัตว์จำนวน 8 ข้อ $KR20=0.52$ ซึ่งมีค่าสูงสามารถนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ได้

2.8 นำแบบทดสอบที่คัดเลือกเหมาะสมแล้วไปจัดทำเป็นสำเนาตามต้นฉบับจริง เพื่อใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

4. วิธีการดำเนินการทดลอง

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ผู้วิจัยได้ ดำเนินการทดลองโดยอาศัยการวิจัยแบบ One - Group Pretest - Posttest Design (สิริมา ภิญโญนนตพงษ์ . 2550: 14-15) มีลักษณะการทดลองดังนี้

ตาราง 2 แบบแผนการทดลอง

Pretest	Treatment	Posttest
T_1	X	T_2

ความหมายของสัญลักษณ์

T_1 แทน การทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนก่อนการทดลอง

X แทน การจัดกิจกรรมการเล่านิทานเล่นเกมประกอบ

T_2 แทน การทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนหลังการทดลอง

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการทดลอง โดยมีขั้นตอนดังนี้ เป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 30 นาที

1. ทำการทดสอบก่อนการทดลองเป็นรายบุคคลกับกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีน
2. ดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง โดยการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเล่นเกมประกอบ เป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน ได้แก่ วันอังคาร วันพุธ วันพฤหัสบดี โดย 1 สัปดาห์ จะเล่านิทาน 1 เรื่อง คำศัพท์ 3 คำ รวมนิทานทั้งหมด 8 เรื่อง คำศัพท์ทั้งหมด 24 คำ วันละ 30 นาที ระหว่างเวลา 08.30 - 09.00 น. รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง ครูจะเล่านิทานเป็นภาษาจีน โดยดำเนินกิจกรรมตามตาราง3

ตาราง 3 วันและกิจกรรมที่ดำเนินการทดลอง

สัปดาห์	วันที่ทำการทดลอง	หมวดคำศัพท์	ชื่อนิทาน	เกมที่ใช้
1	อังคาร พุธ พฤหัสบดี	อวัยวะส่วนต่างๆของร่างกาย ได้แก่ 眼睛(ตา) 耳朵(หู) 鼻子(จมูก)	หนูน้อยหมวกแดง	เกมหาภาพ เกมโยนห่วง เกมตีภาพ
2	อังคาร พุธ พฤหัสบดี	อวัยวะส่วนต่างๆของร่างกาย ได้แก่ 嘴巴(ปาก) 牙齿(ฟัน) 手(มือ)	จระเข้กลัว หมอฟันก็กลัว	เกมตีภาพ เกมหาภาพ เกมโยนห่วง
3	อังคาร พุธ พฤหัสบดี	สี ได้แก่ 紫色(สีม่วง) 黄色(สีเหลือง) 蓝色(สีฟ้า)	ดอกไม้สีรุ้ง	เกมโยนห่วง เกมตีภาพ เกมหาภาพ
4	อังคาร พุธ พฤหัสบดี	สี ได้แก่ 绿色(สีเขียว) 橙色(สีส้ม) 白色(สีขาว)	กระต่ายขาวน้อย เล่นสี	เกมหาภาพ เกมตีภาพ เกมโยนห่วง
5	อังคาร พุธ พฤหัสบดี	ผลไม้ ได้แก่ 西瓜(แตงโม) 橘子(ส้ม) 草莓(สตอเบอรี่)	หนอนผู้หิวโหย	เกมตีภาพ เกมโยนห่วง เกมหาภาพ
6	อังคาร พุธ พฤหัสบดี	ผลไม้ ได้แก่ 葡萄(องุ่น) 芒果(มะม่วง) 木瓜(มะละกอ)	หนูตัวน้อยอยาก กินผลไม้	เกมโยนห่วง เกมหาภาพ เกมตีภาพ
7	อังคาร พุธ พฤหัสบดี	สัตว์ ได้แก่ 狮子(สิงโต) 鸭(เป็ด) 老鼠(หนู)	วันเกิดของหนู ผู้ชายตัวน้อย	เกมหาภาพ เกมโยนห่วง เกมตีภาพ
8	อังคาร พุธ พฤหัสบดี	สัตว์ ได้แก่ 鸟(นก) 羊(แพะ) 猪(หมู)	ใครอี้อึบนหัว ของฉัน	เกมโยนห่วง เกมหาภาพ เกมตีภาพ

3. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง โดยมีขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรม 3 ขั้นตอน คือ ขั้นนำ ขั้นดำเนินการกิจกรรมและขั้นสรุป

4. เมื่อดำเนินการครบ 8 สัปดาห์แล้ว ผู้วิจัยทำการทดสอบ (Posttest) กับกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนฉบับเดียวกันกับที่ใช้ในการทดสอบครั้งแรกก่อนการทดลอง

5. นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัยไปวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติ เพื่อสรุปผลการวิจัยต่อไป

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการทดสอบ วัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของกลุ่มตัวอย่าง โดยทำการทดสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลองแล้วนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติต่อไป

6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการทดลองมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) (บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์, 2521: 36) โดยใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์, 2521 : 55) โดยใช้สูตร

$$S^2 = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	s^2	แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
	N	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
	$\sum X$	แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	$\sum X^2$	แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

2. สถิติที่ใช้หาคุณภาพของเครื่องมือ

2.1 ตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังด้านความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Item Objective Congruency Index) (บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์ 2548 ข: 1) โดยใช้สูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบแต่ละข้อกับจุดมุ่งหมาย
	$\sum R$	แทน ผลรวมของคะแนนจากผู้เชี่ยวชาญในแต่ละข้อ
	N	แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 คำนวณหาค่าความยากง่ายของแบบทดสอบ(Difficulty) (บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์ 2548 ข: 5) โดยใช้สูตร

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ	P	แทน ดัชนีความยากง่าย
	R	แทน จำนวนคนตอบถูก
	N	แทน จำนวนคนทั้งหมด

2.3 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ(Discrimination) ใช้ค่าสหสัมพันธ์แบบพอยต์ไบซีเรียล(Point Biserial Correlation) (บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. 2548ข: 5) โดยใช้สูตร

$$r_{pbis} = \frac{\bar{X}_p - \bar{X}_q}{S_x} \cdot \sqrt{pq}$$

เมื่อ	r_{pbis}	แทน ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ
	$\bar{X}_p$	แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตอบถูก
	$\bar{X}_q$	แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตอบผิด

S_x แทน คะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

p แทน ค่าความยากง่าย

q แทน $1 - p$

2.4 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร คูเดอร์ - ริชาร์ดสัน 20 (Kuder – Richardson 20) (บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. 2548 ข: 21)

$$r_{tt} = \frac{K}{K-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S_x^2} \right]$$

เมื่อ r_{tt} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

K แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ

p แทน สัดส่วนของผู้ตอบถูกในข้อหนึ่งๆ

q แทน สัดส่วนของผู้ที่ตอบผิดในข้อหนึ่งๆ คือ $1 - P$

S_x^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของแบบทดสอบทั้งฉบับ

3. สถิติในการทดสอบสมมติฐาน ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS For Windows ทำการวิเคราะห์ ดังนี้

3.1 เปรียบเทียบคะแนนความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังทำการทดลอง โดยการคำนวณจาก สูตร t- test แบบ Dependent (บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. 2526: 99)

$$t = \frac{\bar{D}}{S_{\bar{D}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าที่ใช้ในการพิจารณา t – distribution

D แทน คะแนนความแตกต่าง

N แทน จำนวนคู่

$\bar{D}$ แทน ค่าเฉลี่ยคะแนนความแตกต่าง

$S_{\bar{D}}$ แทน ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของคะแนนความแตกต่าง $S_{\bar{D}} = \frac{S_D}{\sqrt{N}}$

3.2 หาค่าขนาดส่งผล (Effect Size) สำหรับ t-test แบบ Dependent Samples โดยใช้สูตร Cohen's d (Cohen, 1988, pp. 19-74) ดังนี้

$$d = \frac{t}{\sqrt{n}}$$

เมื่อ d แทน ค่าขนาดของการส่งผลของ Cohen's d

t แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t -distribution

n แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

และใช้เกณฑ์การแปลผลค่าขนาดของการส่งผลตามตารางมาตรฐานของ Cohen's d ดังนี้

เมื่อ $d = 0.2$, ส่งผลน้อย

$d = 0.5$, ส่งผลปานกลาง

$d = 0.8$, ส่งผลมาก

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดลอง และการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูล ให้เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

K	แทน คะแนนรวมรายหมวดคำศัพท์
$\bar{X}$	แทน คะแนนเฉลี่ย
SD	แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
t	แทน ค่าที่ใช้ในการพิจารณา t. distribution
$\bar{D}$	แทน ค่าเฉลี่ยคะแนนความแตกต่าง
S_D	แทน ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของคะแนนความแตกต่าง
P	แทน ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ
df	แทน ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของคะแนนความแตกต่าง
Cohen's d	แทน ค่าขนาดส่งผลของ Cohen
**	แทน นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่1 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของ คะแนนแบบวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ ภาษาจีน

ตอนที่2 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเล่นเกมประกอบ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่1 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนแบบวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ ภาษาจีน

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ผู้วิจัยได้นำคะแนนจากแบบวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเล่นเกมประกอบมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน แบ่งเป็นสี่หมวดคือ 1. หมวดอวัยวะจำนวน12 ข้อ 2. หมวดสี

จำนวน 12 ข้อ 3. หมวดผลไม้ จำนวน 12 ข้อ และ 4. หมวดสัตว์จำนวน 8 ข้อ รวมทุกหมวดจำนวน 44 ข้อ ดังแสดงในตาราง 5 และแปลความหมายของคะแนนตามเกณฑ์ในตาราง 4

ตาราง 4 เกณฑ์การแปลความหมายความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีน

คะแนนเฉลี่ย			หมายถึงความสามารถด้าน
หมวด 1, 2, 3 (12 ข้อ)	หมวด 4 (8 ข้อ)	รวม (44 ข้อ)	การฟังคำศัพท์ภาษาจีน
9.01-12.00	6.01-8.00	33.01 – 44.00	ระดับดี
6.01-9.00	4.01-6.00	22.01 – 33.00	ระดับค่อนข้างดี
3.01-6.00	2.01-4.00	11.01 – 22.00	ระดับพอใช้
0.00-3.00	0.00-2.00	0.00 – 11.00	ระดับควรปรับปรุง

ตาราง 5 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีน ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่นิทานเล่นเกมประกอบ จำแนกเป็นสี่หมวดและรวมทั้งหมด

การฟัง คำศัพท์ภาษาจีน	K	วัดก่อนทดลอง			วัดหลังทดลอง		
		$\bar{X}$	SD	ระดับ	$\bar{X}$	SD	ระดับ
1.หมวดอวัยวะ	12	7.44	2.33	ค่อนข้างดี	10.72	1.80	ดี
2.หมวดสี	12	5.44	2.50	พอใช้	9.83	1.54	ดี
3.หมวดผลไม้	12	1.00	1.23	ควรปรับปรุง	7.33	2.52	ค่อนข้างดี
4.หมวดสัตว์	8	1.50	1.79	ควรปรับปรุง	6.89	1.52	ดี
รวมทุกหมวด	44	15.39	5.20	พอใช้	34.78	5.05	ดี

ผลการวิเคราะห์ตาราง 5 พบว่า ก่อนการจัดกิจกรรมการเล่นิทานเล่นเกมประกอบ คะแนนการด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัย มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 15.39 อยู่ในระดับพอใช้ หลังได้รับการจัดกิจกรรมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 34.78 อยู่ในระดับดี และเมื่อพิจารณาเป็นรายหมวดพบว่า

1. หมวดอวัยวะมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการจัดกิจกรรมการเล่นิทานเล่นเกมประกอบเท่ากับ 7.44 แสดงว่ามีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนหมวดอวัยวะอยู่ในระดับค่อนข้างดี

และคะแนนเฉลี่ยหลังได้รับการจัดกิจกรรมเท่ากับ 10.72 แสดงว่ามีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนหมวดอวัยวะอยู่ในระดับดี

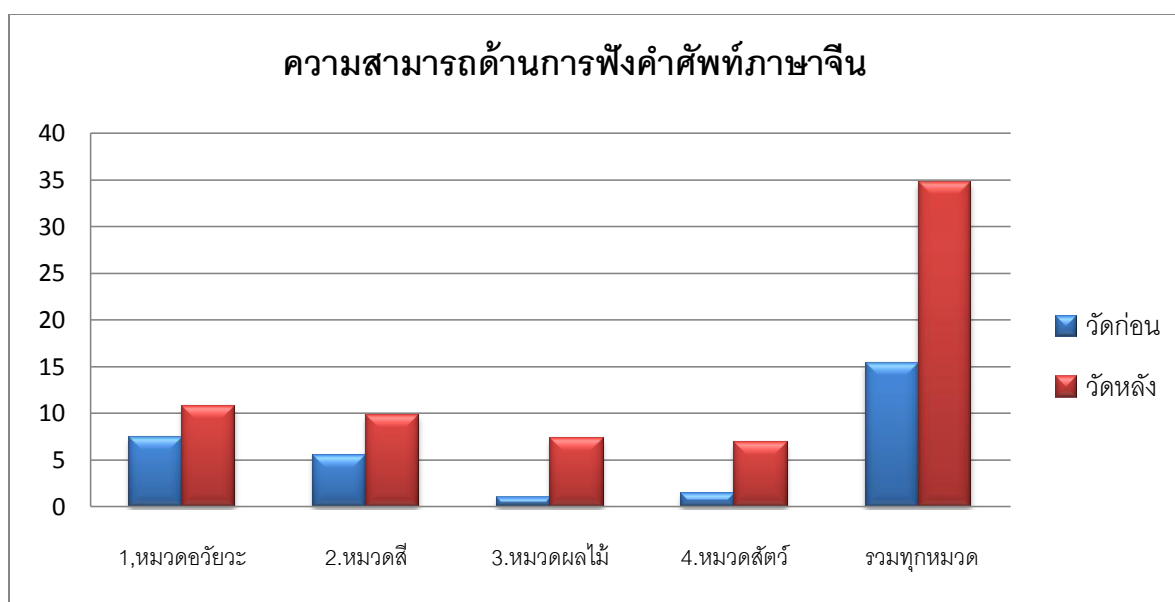
2. หมวดสีมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการจัดกิจกรรมการเล่นเลนเกมประกอบเท่ากับ 5.44 แสดงว่ามีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนหมวดสีอยู่ในระดับพอใช้ และคะแนนเฉลี่ยหลังได้รับการจัดกิจกรรมเท่ากับ 9.83 แสดงว่ามีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนหมวดสีอยู่ในระดับดี

3. หมวดผลไม้มีคะแนนเฉลี่ยก่อนการจัดกิจกรรมการเล่นเลนเกมประกอบเท่ากับ 1.00 แสดงว่ามีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนหมวดผลไม้ไม่อยู่ในระดับควรปรับปรุง และคะแนนเฉลี่ยหลังได้รับการจัดกิจกรรมเท่ากับ 7.33 แสดงว่ามีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนหมวดผลไม้ไม่อยู่ในระดับค่อนข้างดี

4. หมวดสัตว์มีคะแนนเฉลี่ยก่อนการจัดกิจกรรมการเล่นเลนเกมประกอบเท่ากับ 1.50 แสดงว่ามีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนหมวดสัตว์อยู่ในระดับควรปรับปรุง และคะแนนเฉลี่ยหลังได้รับการจัดกิจกรรมเท่ากับ 6.89 แสดงว่ามีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนหมวดสัตว์อยู่ในระดับดี

สรุปว่า การจัดกิจกรรมการเล่นเลนเกมประกอบ ทำให้นักเรียนมีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนสูงขึ้นอยู่ในระดับดีได้แก่ หมวดอวัยวะ หมวดสี หมวดสัตว์และรวมทุกหมวด มีเพียงหมวดผลไม้เท่านั้นที่สูงขึ้นอยู่ในระดับ ค่อนข้างดี

เพื่อให้เห็นเด่นชัดผู้วิจัยนำค่าเฉลี่ยคะแนนแยกตามหมวดและรวมทุกหมวดที่วัดก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่นเลนเกมประกอบของเด็กปฐมวัยมานำเสนอเป็นแผนภูมิแท่งดังภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 แผนภูมิแท่งแสดงคะแนนเฉลี่ยรายหมวดและรวมทุกหมวด ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเล่นเกมประกอบ

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ผู้วิจัยได้นำคะแนนจากแบบวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีน ที่ทดสอบก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเล่นเกมประกอบของเด็กปฐมวัยรายบุคคลมาแจกแจงนับตามความสามารถสี่ระดับคือระดับดี ระดับค่อนข้างดี ระดับพอใช้ และระดับควรปรับปรุง ดังแสดงในตาราง 6

ตาราง 6 จำนวนเด็กปฐมวัยที่จำแนกตามความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนสี่ระดับที่วัดก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเล่นเกมประกอบ

ความสามารถด้าน การฟังคำศัพท์ ภาษาจีน	หมวดอวัยวะ		หมวดสี		หมวดผลไม้		หมวดสัตว์		รวมทุกหมวด	
	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง
ระดับดี	1	15	2	10	0	5	0	15	0	11
ระดับค่อนข้างดี	12	2	1	7	0	4	0	2	3	6
ระดับพอใช้	3	1	11	1	1	8	3	0	11	1
ระดับควรปรับปรุง	2	0	4	0	17	1	15	1	4	0

ผลการวิเคราะห์ตาราง 6 พบว่า เด็กปฐมวัย มีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีน ก่อนการจัดกิจกรรมการเล่นเกมประกอบอยู่ในระดับพอใช้จำนวนมากที่สุดทั้งหมด 11 คน รองลงมาอยู่ในระดับควรปรับปรุง และระดับค่อนข้างดี ตามลำดับ และหลังได้รับการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับดี จำนวนมากที่สุดทั้งหมด 11 คน รองลงมาอยู่ในระดับค่อนข้างดี และระดับพอใช้ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาเป็นรายหมวดพบว่า

1. หมวดอวัยวะ ก่อนการจัดกิจกรรมเด็กปฐมวัยมีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีน อยู่ในระดับค่อนข้างดีจำนวนมากที่สุด 12 คน รองลงมาอยู่ในระดับพอใช้ ระดับควรปรับปรุงและระดับดีตามลำดับ หลังได้รับการจัดกิจกรรม มีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนอยู่ในระดับดี จำนวนมากที่สุดทั้งหมด 15 คน รองลงมาอยู่ในระดับค่อนข้างดีและระดับพอใช้ ตามลำดับ

2. หมวดสี ก่อนการจัดกิจกรรมเด็กปฐมวัยมีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีน อยู่ในระดับพอใช้ จำนวนมากที่สุด 11 คน รองลงมาอยู่ในระดับควรปรับปรุง ระดับดีและระดับค่อนข้างดี ตามลำดับ หลังได้รับการจัดกิจกรรมมีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนอยู่ในระดับดี จำนวนมากที่สุดทั้งหมด 10 คน รองลงมาอยู่ในระดับค่อนข้างดีและระดับพอใช้ ตามลำดับ

3. หมวดผลไม้ ก่อนการจัดกิจกรรมเด็กปฐมวัยมีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีน อยู่ในระดับควรปรับปรุง จำนวนมากที่สุด 17 คน รองลงมาอยู่ในระดับพอใช้ หลังได้รับการจัดกิจกรรม มีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนอยู่ในระดับพอใช้ จำนวนมากที่สุดทั้งหมด 8 คน รองลงมาอยู่ในระดับดี ระดับค่อนข้างดีและระดับควรปรับปรุง ตามลำดับ

4. หมวดสัตว์ ก่อนการจัดกิจกรรมเด็กปฐมวัยมีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีน อยู่ในระดับควรปรับปรุง จำนวนมากที่สุด 15 คน รองลงมาอยู่ในระดับพอใช้ หลังได้รับการจัดกิจกรรม มีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีน อยู่ในระดับดี จำนวนมากที่สุดทั้งหมด 15 คน รองลงมาอยู่ในระดับค่อนข้างดีและระดับควรปรับปรุง ตามลำดับ

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่นเกมประกอบ

การวิเคราะห์ข้อมูลตอนนี้ ผู้วิจัยได้นำคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีน มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวัดความแตกต่างโดยใช้ t – test ทดสอบค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติของแบบทดสอบและหาขนาดส่งผล (Effect Size) ในตาราง 7

ตาราง 7 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ

ความสามารถด้านการฟัง คำศัพท์ภาษาจีน	k	$\bar{D}$	S_D	t	df	p	Cohen's d
1.หมวดอวัยวะ	12	3.28	.37	8.89**	17	.00	2.09
2.หมวดสี	12	4.39	.64	6.83**	17	.00	1.60
3.หมวดผลไม้	12	6.33	.51	12.38**	17	.00	2.91
4.หมวดสัตว์	8	5.39	.48	11.08**	17	.00	2.61
รวมทุกหมวด	44	19.39	.92	21.10**	17	.00	4.97

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 7 ปรากฏว่า หลังได้รับการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยสูงขึ้นเท่ากับ 19.39 คะแนน และได้ค่า t (df=17) เท่ากับ 21.10 p เท่ากับ .00 และมีขนาดส่งผลเท่ากับ 4.97 แสดงว่าหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ เด็กปฐมวัยมีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีขนาดส่งผลในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายหมวดพบว่า

1. หมวดอวัยวะ หลังได้รับการจัดกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยสูงขึ้นเท่ากับ 3.28 คะแนน และได้ค่า t(df=17) เท่ากับ 8.89 p เท่ากับ .00 และมีขนาดส่งผลเท่ากับ 2.09 แสดงว่าหลังการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ เด็กปฐมวัยมีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนหมวดอวัยวะสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีขนาดส่งผลในระดับมาก

2. หมวดสีหลังได้รับการจัดกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยสูงขึ้นเท่ากับ 4.39 คะแนน และได้ค่า t(df=17) เท่ากับ 6.83 p เท่ากับ .00 และมีขนาดส่งผลเท่ากับ 1.60 แสดงว่าหลังการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ เด็กปฐมวัยมีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนหมวดสีสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีขนาดส่งผลในระดับมาก

3. หมวดผลไม้หลังได้รับการจัดกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยสูงขึ้นเท่ากับ 6.33 คะแนน และได้ค่า t(df=17) เท่ากับ 12.38 p เท่ากับ .00 และมีขนาดส่งผลเท่ากับ 2.91 แสดงว่าหลังการจัดกิจกรรม

การเล่นิทานเล่นเกมประกอบ เด็กปฐมวัยมีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนหมวดผลไม้ สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีขนาดส่งผลในระดับมาก

4. หมวดสัตว์หลังได้รับการจัดกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยสูงขึ้นเท่ากับ 5.39 คะแนน และได้ค่า $t(df=17)$ เท่ากับ 11.08 p เท่ากับ .00 และมีขนาดส่งผลเท่ากับ 2.61 แสดงว่าหลังการจัดกิจกรรม การเล่นิทานเล่นเกมประกอบ เด็กปฐมวัยมีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนหมวดสัตว์ สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีขนาดส่งผลในระดับมาก

สรุปว่า หลังการจัดกิจกรรมการเล่นิทานเล่นเกมประกอบ เด็กปฐมวัยมีความสามารถด้านการฟัง คำศัพท์ภาษาจีน โดยรวมทุกหมวดและรายหมวด ได้แก่ หมวดอวัยวะ หมวดสี หมวดผลไม้และหมวดสัตว์ สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ มีความมุ่งหมายสำคัญเพื่อศึกษาระดับความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ

ขอบเขตของการ ศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ ประชากร เป็นนักเรียนชาย -หญิง อายุ 3-4 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ของโรงเรียนนานาชาติคอนคอร์เดีย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน สมุทรปราการ จำนวน 54 คน จาก 3 ห้องเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้มาโดยการสุ่มนักเรียนด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยการจับสลาก 1 ห้องเรียน จากจำนวนทั้งหมด 3 ห้องเรียน และให้นักเรียนทั้งห้อง จำนวน 18 คนเพื่อใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย ตัวแปรต้น ได้แก่ กิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ และตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ครั้งนี้คือ แผนการจัด กิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ และแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีน โดยผู้วิจัยทำการทดสอบเพื่อวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนก่อนการจัดกิจกรรม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับกลุ่มตัวอย่างและดำเนินการทดลองด้วยตนเอง จำนวน 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน ได้แก่ วันอังคาร วันพุธ วันพฤหัสบดี เมื่อดำเนินการจัดกิจกรรมครบ 8 สัปดาห์ นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัยมาทดสอบอีกครั้ง และนำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบไปทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ

สรุปผลการวิจัย

หลังจากที่เด็กปฐมวัยได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ มีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนดังนี้

1. ระดับความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัยหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบโดยรวมทุกหมวดอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 34.78 คะแนน และเมื่อพิจารณารายหมวดพบว่า ในแต่ละหมวดมีคะแนนเฉลี่ยที่สูงขึ้น คือหมวดอวัยวะ

หมวดสี่และหมวดสัต์ว์อยู่ในระดับดี มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 10.72, 9.83 และ 6.89 ตามลำดับ ส่วนในหมวดผลไม้มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 7.33 อยู่ในระดับค่อนข้างดี

2. เมื่อนำจำนวนเด็กปฐมวัยมาจำแนกตามความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนโดยรวมพบว่า หลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ เด็กปฐมวัยมีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีน ทุกหมวด อยู่ในระดับ ที่สูงขึ้น คือ ก่อนการจัดกิจกรรมเด็กปฐมวัย 3 คนมีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีน อยู่ในระดับค่อนข้างดี รองลงมาอยู่ใน ระดับพอใช้ 11 คน และระดับควรปรับปรุง 4 คน และหลังจากได้รับการจัดกิจกรรม เด็กปฐมวัย 11 คนมีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนอยู่ในระดับดี รองลงมาอยู่ในระดับค่อนข้างดี คนและระดับพอใช้ 1 คน

3. ความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัยหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบโดยรวมทุกหมวดพบว่า เด็กปฐมวัยมีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนสูงขึ้น มีค่าผลต่างคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 19.39 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณาเป็นรายหมวดพบว่า หลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ เด็กปฐมวัยมีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนในหมวดอวัยวะ หมวดสี หมวดผลไม้ และหมวดสัตว์สูงขึ้น โดยมีค่าผลต่างคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 3.28, 4.39, 6.33 และ 5.39 ตามลำดับ ซึ่งทุกหมวด สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

การวิจัยในครั้งนี้มีจุดหมายเพื่อศึกษาระดับความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนและเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ ผลการวิจัยพบว่า หลังได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ เด็กปฐมวัยมีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีน ทั้งโดยรวมทุกหมวดและรายหมวดสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบสามารถช่วยส่งเสริมความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัยให้พัฒนาอยู่ในระดับที่ดีขึ้นได้ ซึ่งสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ระดับความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ มีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีน สูงขึ้น เนื่องจากว่า กิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบนั้นเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนรู้ภาษาผ่านการฟังนิทานที่ครูเล่าให้ฟัง และเด็กได้ลงมือปฏิบัติจริงจากการเล่นเกมซึ่งเป็นกิจกรรมที่สัมพันธ์กับคำศัพท์และเรื่องราวที่เด็กได้เรียนรู้จากการฟังนิทาน ซึ่งเป็นการ ส่งเสริมทักษะการฟังได้เป็นอย่างดี

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2552: 207) ได้กล่าวถึงแนวทางในการส่งเสริมภาษาของเด็กโดยใช้การเล่านิทานเป็นการเพิ่มพูนส่งเสริมประสบการณ์ทางภาษาให้แก่เด็กอย่างมีแบบแผน ทำให้เด็กได้รู้จักคำศัพท์ใหม่ ประโยคใหม่และมีความสนุกสนาน ซึ่งสอดคล้องกับวรรณิ ศิริสุนทร (2539: 31) ที่กล่าวว่า นิทานช่วยส่งเสริมพัฒนาการด้านการฟังและช่วยเพิ่มพูน ความรู้ทางภาษาและคำมากขึ้น เช่นเดียวกับที่แบรน ชูชาน โทสเตอร์ และ โดนาโท จินเน เอ็ม (Brand, Susan Trostle; & Donato, Jeanne M. 2001: 11) กล่าวว่า เมื่อเด็กได้ฟังการเล่านิทานหลายๆเรื่อง เด็กจะเรียนรู้คำและรูปแบบของภาษาจากการฟัง เป็นการเพิ่มทั้งปริมาณและคุณภาพไปพร้อมๆกัน เนื่องจากนิทานเป็นสื่อที่มีพลังและเข้าถึงจิตใจของเด็กได้ดี ดังนั้นเวลาที่เด็กฟังนิทานเด็กจะได้เรียนรู้คำศัพท์จากเรื่อง นิทาน และเชื่อมโยงคำศัพท์ที่ได้ฟังกับภาพประกอบในหนังสือนิทานที่เด็กได้เห็น และขณะที่เล่านิทาน ผู้วิจัยจะให้เด็กๆออกเสียงคำศัพท์คำนั้นไปด้วย และมีการถามคำถามระหว่างการเล่านิทานด้วย เช่น ในเรื่องกระต่ายขาวน้อยเล่นสี กระต่ายขาวน้อย ซึ่งตัวกลายเป็นสีฟ้า กระโดดลงไปในถังสีสีเหลือง กระต่ายขาวน้อยจะกลายเป็นสีอะไร เด็กบางคนพูดเป็นภาษาไทยว่าสีเขียว เด็กบางคนพูดเป็นภาษาอังกฤษว่า green หรือเด็กบางคนรู้ภาษาจีนก็พูดว่า 绿色 (สีเขียว) แต่มีเด็กบางคนรู้ว่ากระต่ายจะต้องกลายเป็นสีเขียวแต่จำไม่ได้ว่าภาษาจีนสีเขียวพูดว่าอะไร จึงพูดว่า 红色 ซึ่ง 红色 คือสีแดง แต่จริงๆเด็กต้องการบอกว่าเป็นสีเขียว หรือเด็กบางคนไม่รู้จริงๆ ก็ตอบว่าสีเหลืองบ้าง สีฟ้าบ้างก็มี เมื่อเด็กๆตอบกันเสร็จหมดแล้ว ผู้วิจัยจะพูดว่า มาดูกันว่า กระต่ายขาวน้อยจะกลายเป็นสีอะไร แล้วผู้วิจัยเปิดหนังสือหน้าต่อไปให้เด็กๆดู และพูดว่า กระต่ายขาวน้อย กลายเป็นสีเหลืองโดยให้เด็กๆพูดตามว่าสีเหลืองเป็นภาษาจีน และให้พูดซ้ำกันสองครั้ง เพื่อให้เด็กสามารถจดจำและเรียนรู้คำศัพท์ได้ดี ดังนั้นการเลือกนิทานจึงมีส่วนสำคัญที่จะทำให้เด็กสนใจอยากที่จะเรียนรู้ แม้ว่าธรรมชาติของเด็กมักจะชอบฟังนิทานแต่ไม่ได้หมายความว่านิทานทุกเรื่องจะถูกใจเด็กเสมอไป นิทานบางเรื่องอาจสนุกในสายตาผู้ใหญ่ แต่สำหรับเด็กอาจไม่ใช่ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้เลือกนิทานที่มีภาพประกอบสีสวย น่ารัก น่าสนใจ เนื้อเรื่องไม่ซับซ้อน เข้าใจง่าย มีความสนุกสนาน ตัวหนังสือไม่มากสามารถ อดูภาพและฟังเรื่องราวได้เข้าใจ โดยคำนึงถึงประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมในชีวิตจริงของเด็ก สอดคล้องกับที่เียวพา เดชะคุปต์ (2553: 69 - 70) ได้กล่าวว่าการเลือกนิทานที่ใช้ในห้องเรียนเด็กปฐมวัย ครูปฐมวัยควรคำนึงถึงพัฒนาการ ช่วงวัยและอายุของเด็ก เพื่อที่จะได้เลือกเนื้อหาของนิทานได้เหมาะสมกับวัยและพัฒนาการของเด็ก ครูจะต้องคำนึงถึงการนำเสนอสำหรับเด็ก คุณครูจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในการเลือกสรรนิทานที่สอดคล้องกับความ สนใจของเด็กปฐมวัยอย่างแท้จริง เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้นิทานอย่างสนุกสนานและมีความสุข และกิตติวดี บุญเชื้อ และอัญญณิ บุญเชื้อ (2549: 127) กล่าวว่า นิทานที่เหมาะสมควรจัดให้อ่านต่อการจับหลักของเรื่องได้ เพื่อนำไปสู่การเข้าใจความหมายของเรื่องสำหรับเด็กที่ยังมีข้อจำกัดทางภาษาจึงควรใช้คำศัพท์และภาพเป็นตัวช่วยในการสร้างความหมาย

นอกจากนั้นการที่ผู้วิจัยนำเกมมาประกอบหลังจากฟังนิทานจบเป็นการช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้และจดจำคำศัพท์ต่างๆได้มากขึ้น เนื่องจากเกมที่ผู้วิจัยนำมาใช้นั้นเป็นเกมคำศัพท์ที่ให้เด็กๆเลือกภาพให้ตรงกับคำศัพท์ที่ผู้วิจัยพูด และเกมยังช่วยให้เด็กเกิดความสนุกสนานและ สนใจอยากเข้าร่วมกิจกรรม สอดคล้องกับงานวิจัยของศิริวรรณ โสภิตภักดีพงษ์(2544: 37) พบว่า เกมเคลื่อนไหวเป็นเกมที่นักเรียนชอบมากที่สุด เกมเคลื่อนไหวมีส่วนช่วยให้นักเรียนจำคำศัพท์ได้มากเพราะนักเรียนรู้สึกสนุกสนานในขณะที่เล่นเกม ได้ออกกำลังกายและเคลื่อนไหว เกมเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านการเล่น การเล่นเกมเป็นการกระตุ้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้ เร็วขึ้นจากการที่เด็กได้ลงมือปฏิบัติ ซึ่งสอดคล้องกับปรัชญาของจอห์น ดิวอี้(John Dewey)ที่ว่า เด็กเรียนรู้ได้ดีจากการกระทำ(Learning by doing) ถ้าเป็นเด็กปฐมวัยการเล่นคือการกระทำที่ช่วยแปลประสบการณ์การเรียนรู้อย่างเข้าใจ (สุญา ตันติผลาชีวะ 2547: 55; อ้างอิงจาก Hendrick. 1994: 6-7) สอดคล้องกับที่บรูเนอร์ (Bruner) กล่าวว่า เด็กเรียนรู้ภาษาได้อย่างรวดเร็วมากในกิจกรรมการเล่นที่สนุกสนาน (หรรษา นิลวิเชียร . 2535: 82; อ้างอิงจาก Bruner,J. 1983) และงานวิจัยของวรี เกียสกุล(2530: 54) พบว่า เกมเป็นประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรมให้ ความสนุกสนานและเกิดแรงจูงใจแก่เด็ก อีกทั้งยังมีการเสริมแรงด้วยการเฉลยคำตอบแก่เด็กในทันที ซึ่งนับว่าเป็นการตอบสนองความต้องการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยได้ดี โดยการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยจะเฉลยคำตอบทันทีเช่นกันว่าถูกหรือผิด โดยการถามเด็กๆทั้งห้องว่าใช่หรือไม่ เช่น เกมหาภาพขณะที่เด็กเล่นอยู่นั้นเด็กจะไปยืนบนบัตรภาพ ผู้วิจัยจะถามว่าที่ที่เด็กยืนอยู่นั้นใช่คำศัพท์ที่ครูพูดหรือไม่ ทำให้เด็กรู้ว่าคำศัพท์ ที่ครูพูดคืออะไรและเข้าใจความหมายของคำศัพท์โดยทันที นอกจากนั้นยังทำให้ครูทราบว่า เด็กเข้าใจความหมายของ คำศัพท์ที่ครูได้สอนไปมากน้อยแค่ไหน เป็นการประเมินสมรรถภาพของผู้เรียน (Information Feedback) จะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ทราบคำตอบที่ถูกต้องโดยทันทีทันใด ถ้าเขาตอบถูกก็เท่ากับได้รับการเสริมพลัง ทำให้เขาภาคภูมิใจและจดจำแม่นยำขึ้น หลักการนี้ได้มาจากการวางเงื่อนไขแบบลงมือกระทำ (ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ . 2537: 194)

2. การเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนก่อน และหลังการจัดกิจกรรมการเล่น นิทานเล่นเกมประกอบปรากฏว่า ก่อนการจัดกิจกรรมเด็กปฐมวัยมีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนอยู่ในระดับพอใช้ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ15.39 คะแนน หลังการจัดกิจกรรมเด็กปฐมวัยมีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 34.78 คะแนน แสดงว่า การจัดกิจกรรมการเล่านิทานเล่นเกมประกอบ ทำให้เด็กได้เรียนรู้คำศัพท์และความหมายผ่านกิจกรรมที่มีการซ้ำ ย้ำทวนอย่างมีคุณค่า ซึ่งสอดคล้องกับกฎการเรียนรู้ของธอร์นไดค์(Thorndike)ที่ว่ากฎแห่งการฝึกหัดหรือการกระทำซ้ำการฝึกหัดหรือกระทำบ่อยๆด้วยความเข้าใจจะทำให้การเรียนรู้นั้นคงทนถาวร(ทิตนา แซมณี 2554: 51; อ้างอิงจากHergenhahn; & Olson. 1993: 56-57) การเล่านิทานซ้ำเป็น

การให้เด็กทำความรู้จัก ทำความคุ้นเคยกับสิ่งที่ได้ยิน (กิตติยวดี บุญชื้อ และ อดิณณมณี บุญชื้อ. 2549: 124) โดยโจน เฮนดริคกล่าวว่า การจัดการศึกษาปฐมวัยนั้นพื้นฐานสำคัญควรยึดหลักคือ เด็กเรียนรู้ด้วยกระบวนการ เช่น ปฏิบัติจริง มีส่วนร่วมประสบการณ์กับบุคคลและทำกิจกรรมต่างๆ (สิริมา ภิญโญ อนันตพงษ์. 2538: 8; อ้างอิงจาก Joanne Hendrick. 1984) ซึ่งจากการทดสอบก่อนการทดลอง เด็กปฐมวัยบางคนฟังคำศัพท์ที่ผู้วิจัยพูดแล้วรู้ความหมายของคำศัพท์บางหมวด แต่เด็กบางคนฟังคำศัพท์ที่ผู้วิจัยพูดแล้วไม่รู้ความหมายของคำศัพท์เลยในบางหมวด แต่หลังจากเด็กได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นตามเกมประกอบ เด็กสามารถฟังและเลือกรูปภาพได้ถูกต้องมากขึ้น แสดงว่าเด็กรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาจีนเพิ่มขึ้น โดยคำศัพท์ทั้งสี่หมวดที่ผู้วิจัยได้คัดเลือก มานี้ล้วนเป็นคำศัพท์ที่อยู่ในสาระที่ควรรู้สำหรับเด็กปฐมวัยตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 เป็นการเรียนรู้เรื่องที่ใกล้ตัวเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนางลักษณ งามขำ (2551: 53) ที่เลือกคำศัพท์ที่เหมาะสมกับความคุ้นเคยของเด็กได้แก่หมวดอาชีพ หมวดเครื่องแต่งกาย หมวดสัตว์ หมวดผลไม้ หมวดผัก หมวดดอกไม้ หมวดยานพาหนะและหมวดสิ่งของ และงานวิจัยของสุพรรณิ เสนอกดี (2553: 43) ได้เลือกคำศัพท์หมวดใกล้ตัวของนักเรียนและเหมาะสมกับวัยของนักเรียน ได้แก่ หมวดเสื้อผ้า หมวดสี หมวดอาชีพ หมวดอวัยวะและหมวดครอบครัวโดยก่อนการจัดกิจกรรมเด็กปฐมวัยมีคะแนนในหมวดอวัยวะอยู่ในระดับค่อนข้างดี รองลงมาคือหมวดสีอยู่ในระดับพอใช้ หมวดผลไม้และหมวดสัตว์ อยู่ในระดับควรปรับปรุง โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 7.44, 5.44, 1.00 และ 1.50 ตามลำดับ ที่เป็นเช่นนี้เพราะหมวดอวัยวะนั้นเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับตัวเด็ก ซึ่งเป็นเรื่องใกล้ตัวมากเพราะเป็นคำศัพท์ที่เกี่ยวกับส่วนต่างๆ ของร่างกายของเด็กเอง เป็นคำศัพท์ที่ใช้บ่อยๆ ได้ยินอยู่เป็นประจำจนเกิดความคุ้นเคย หมวดสีเป็นหมวดสิ่งต่างๆ รอบตัวเด็ก ซึ่งใช้อยู่และพบเห็นในชีวิตประจำวันได้ ส่วนหมวดผลไม้และหมวดสัตว์เป็นหมวดเรื่องธรรมชาติรอบตัว ซึ่งเด็กปฐมวัยบางคนอาจเคยเรียนรู้มาก่อน แต่บางคนอาจไม่เคย หลังการจัดกิจกรรมเด็กปฐมวัยมีคะแนนสูงขึ้นทุกหมวด โดยหมวดอวัยวะ หมวดสี และหมวดสัตว์อยู่ในระดับดี ส่วนหมวดผลไม้อยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 10.72, 9.83, 6.89 และ 7.33 ตามลำดับ แต่หมวดผลไม้เป็นหมวดที่มีค่าเฉลี่ยคะแนนความแตกต่างสูงชันมากที่สุด รองลงมาคือหมวดสัตว์ หมวดสีและหมวดอวัยวะ ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่า การจัดกิจกรรมการเล่นตามเกมประกอบทำให้เด็กปฐมวัยเกิดการเรียนรู้ สอดคล้องกับเพียเจต์ (Piaget) กล่าวว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้เมื่อเด็กมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและผู้ใหญ่ในการเข้าสังคมนั้นๆ เด็กเรียนรู้โดยให้โอกาสเด็กในการเล่นสำรวจและ ทดลองให้เด็กมีโอกาสเลือกตัดสินใจและแก้ปัญหาต่างๆ ด้วยตนเอง (สิริมา ภิญโญ อนันตพงษ์ 2553: 81)

จากที่กล่าวมานั้นแสดงให้เห็นว่า การจัดกิจกรรมการเล่นตามเกมประกอบนั้นส่งผลให้เด็กปฐมวัยรับรู้เรื่องราวและคำศัพท์ต่างๆ จากการฟังนิทานที่ครูเล่าให้ฟัง ได้ดูภาพประกอบจากหนังสือนิทาน

ไปพร้อมๆกันในขณะที่ฟัง และขณะที่เล่านิทานอยู่นั้นครูได้สอดแทรกคำถามเพื่อให้เด็กได้มีปฏิสัมพันธ์กับครู ได้พูดคุยและออกเสียงไปด้วย ซึ่งส่งผลให้เด็กเกิดความเข้าใจเนื้อเรื่องมากขึ้นทำให้นิทานมีความหมายต่อเด็กมากกว่าการอ่านเพียงให้จบๆไป นอกจากนั้นเด็กได้ลงมือปฏิบัติโดยการเล่นเกมประกอบโดยใช้บัตรภาพซึ่งเป็นารสอนที่บูรณาการ ทำให้เด็กเกิดความสนุกสนานอยากที่จะเข้าร่วม ทำให้เด็กเกิดการจดจำคำศัพท์ได้ดียิ่งขึ้น ดังนั้น เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเล่นเกมประกอบจึงมีความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนอยู่ในระดับที่ดีขึ้น

ข้อสังเกตที่ได้จากการวิจัย

1. ในการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเล่นเกมประกอบ ถึงแม้จะใช้การเล่านิทานและการสื่อสารกับเด็กเป็นภาษาจีน แต่เด็กสามารถที่จะเข้าใจเนื้อเรื่องของนิทาน และเข้าร่วมกิจกรรมได้ดี
2. การฟังนิทานในครั้งที่1 เด็กส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจเนื้อเรื่องของนิทาน แต่เมื่อฟังครั้งที่2และครั้งที่3 เด็กเริ่มเข้าใจและจดจำเนื้อเรื่องและคำศัพท์ได้มากขึ้น มีการพูดตอบคำถามของครูได้มากขึ้น แม้ว่าอาจจะตอบเป็นภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษ
3. เด็กส่วนใหญ่ไม่ได้รู้สึกเบื่อ หรือแสดงท่าทาง ไม่อยากฟังนิทานที่เล่าซ้ำๆ กันหลายครั้ง และเด็กส่วนใหญ่ยังสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมเล่นเกมประกอบ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ควรนำนิทานมาเล่าเพิ่มเสริมสอนคำศัพท์ที่เด็กไม่เข้าใจ เพื่อให้เด็กรู้ความหมายและเข้าใจคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น
2. ควรเลือกหนังสือนิทานที่มีเนื้อเรื่องไม่ซับซ้อนสนุกสนาน มีรูปประกอบที่ชัดเจนสัมพันธ์กับคำศัพท์ที่ต้องการนำเสนอจะช่วยให้เด็กเข้าใจได้ง่ายกว่านิทานที่มีเนื้อเรื่องที่ซับซ้อน
3. เวลาเล่านิทานควรใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ใช้ประโยคสั้นๆและเล่าตรงกับภาพในหนังสือนิทาน
4. ควรฝึกออกเสียงภาษาจีนให้ถูกต้องและชัดเจน เพราะเด็กในวัยนี้มีความสามารถในการฟัง และการออกเสียงได้เหมือนกับครูได้เป็นอย่างดี
5. ควรเปิดโอกาสให้เด็กทุกคนได้เข้าร่วมในกิจกรรมการเล่นเกมประกอบ

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1. ควรมีการนำกิจกรรมการเล่านิทานเล่นเกมประกอบมาศึกษาในตัวแปรอื่นที่เกี่ยวข้องกับทักษะทางภาษาด้านอื่นๆนอกเหนือจากความสามารถด้านการฟัง เช่น ด้านการรู้จำการอ่าน เป็นต้น

2. ควรมีการจัดกิจกรรมและวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบในสถานศึกษาปฐมวัยอื่นๆที่ไม่ใช่โรงเรียนนานาชาติ

3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบกับการจัดกิจกรรมการสอนแบบอื่น เพื่อนำผลมาเป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถด้านภาษาจีนของเด็กปฐมวัย

บรรณานุกรม

- กนิษฐาระเวช (2543). ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์และคำศัพท์กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่๕. วิทยานิพนธ์ ค.ม. คณะครุศาสตร์. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถ่ายเอกสาร
- กรมประชาสัมพันธ์ (2523). เด็กก่อนวัยเรียน กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรมวิชาการ (สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ). (2529-2531). บัญชีคำพื้นฐาน. สืบค้นเมื่อ 3 เมษายน 2556, จาก <http://www.thaischool.in.th/laopaksai/data-24871>
- กรรณิการ์ พงศ์เลิศวุฒิ. (2546). ผลของการจัดกิจกรรมเล่นิทานประกอบละครสร้างสรรค์ต่อความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กระทรวงศึกษาธิการ (2546). หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 (สำหรับเด็กอายุ 3-5 ปี). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2553). การบรรยายทางวิชาการเพื่อสร้างความตระหนักเรื่องธรรมาภิบาลสู่ประชาคมอาเซียนสืบค้นเมื่อ 29 ธันวาคม 2555, จาก <http://www.onec.go.th>
- กิตติยวดี บุญเชื้อ; และ อัญมณี บุญเชื้อ. (2549). สอนภาษาอย่างไรให้ลูกเก่ง กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สาราเด็ก
- กุลยา ตันติผลาชีวะ (2547). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัยพิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: บริษัท เอ็ดดิสัน เพรส โปรดักส์ จำกัด.
- (2547). คู่มือเลี้ยงลูกวัยอนุบาลให้ฉลาดเป็นคนดีมีคุณภาพ นนทบุรี: สำนักพิมพ์สนุกอ่าน
- (2554). เล่นสร้างสรรค์พัฒนาปัญญาลูกอายุ 6-12 ขวบ. กรุงเทพฯ: บริษัท เรือนปัญญา 2010.
- กุลยา แสงเดช. (2548). ภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติสำหรับครูประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: แม็ค.
- เกริก ยุ้นพันธ์. (2539). การเล่านิทาน. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- จิรภรณ์ ศิริประเสริฐ. (2545). เกมเบ็ดเตล็ด. กรุงเทพฯ: บริษัท รวมสาส์น (1977) จำกัด.
- จิราพร บันทอง. (2550). ความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นิทานประกอบการขีดหุ่นมือ วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ณภัทรสร จรจรัญ. (2551). *ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้คำคล้องจองประกอบภาพ*. ปรินญานิพนธ์กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร
- ณลาธิป เจริญทอง. (2550). *ผลการเรียนรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเล่านิทานประกอบภาพ*. วิทยานิพนธ์ คม. (สาขาการศึกษาปฐมวัย) คณะครุศาสตร์เพชรบุรีมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรีถ่ายเอกสาร
- ดวงใจ รุ่งเรือง. (2551). *ผลการจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้เทคนิคการเล่านิทานวงกลมที่มีต่อความสามารถทางการพูดของเด็กอนุบาล .* วิทยานิพนธ์ ค.ม. (สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย) ภาควิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ดวงเดือน แสงชัย. (2539). *“กิจกรรมสนุกเสริมคำศัพท์” ในกิจกรรมและสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณอมวงศ์ลายอดมรรค (2532). *นิตยสารรักลูก หนังสือจากการสัมภาษณ์อันดับที่ การพัฒนาและส่งเสริมความเก่งของลูก เรื่อง “การอ่านของเด็ก”*. กรุงเทพฯ: บริษัท แปลนพับลิชชิง จำกัด.
- ทิตินา เขมมณี (2537). *การเล่นกับการพัฒนาทางสติปัญญาของเด็กไทยในชนบทวารสารครุศาสตร์* 22(3): 12-35.
- (2554). *ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ธีธารัตน์ พิทักษ์พนัสกุล. (2546). *การศึกษาทักษะการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่2 โรงเรียนนวมิยวิทยา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จังหวัดชลบุรี .* วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาการบริหารการศึกษา). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- นางลักษณ์ งามขำ. (2551). *ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้ปริศนาคำทาย* ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นพเก้า ณ พัทลุง. (2548). *การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษามหาวิทยาลัยทักษิณ*
- นฤมล ปิ่นดอนทอง. (2544). *การคิดเชิงเหตุผลของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดการเล่นเกมสร้างมนทัศน์ด้านจำนวน .* ปรินญานิพนธ์. กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- น้ำทิพย์ นำเพชร. (2541). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์จากการที่นักเรียนเลือกคำศัพท์ด้วยตนเองกับครูเลือกให้थยานิพนธ์ศศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ถ่ายเอกสาร.
- นิตาพร อาจประจัญ (2553). ทักษะทางการอ่านของเด็กปฐมวัยที่เล่นเกมการศึกษาเน้นภาษาปริญา นิพนธ์. กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร
- นิตยา ประพุดติกิจ. (2539). การพัฒนาเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรีนติ้ง เฮาส์.
- นิตยา สุวรรณศรี. (2540). การศึกษาก่อนวัยเรียน. กรุงเทพฯ: บริษัท ดันอ้อ แกรมมี่ จำกัด.
- บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์. (2521). การวัดประเมินผลการศึกษา กรุงเทพฯ: ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- (2526). การทดสอบแบบอิงเกณฑ์ :แนวคิดและวิธีการ. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- (2548 ข). เอกสารประกอบการเรียนวิชาวิธีวิจัยทางการศึกษา . กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุษณีย์ สมญาประเสริฐ. (2551). ผลของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบการเล่นเกมที่มีผลต่อการรักการอ่านของเด็กปฐมวัย . ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เบญจจะ คำมะสอน (2544). ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์พูดเล่าเรื่องต่อเนื่องโดยใช้ภาพประกอบ ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประนอม สุรัสวดี. (2535). กิจกรรมและสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปาริชาติ แพนบุตร. (2553). ผลของการใช้แบบฝึกเกมทางภาษาเพื่อเพิ่มทักษะการอ่านคำพื้นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่๖. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ 2: 67-79.
- เปลื้อง ณ นคร. (2545). ปทานุกรมนักเรียน ฉบับปรับปรุงใหม่. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ผัสสพรพรรณ ถนอมพงษ์ชาติ (2550-2551). การสอนอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศวารสารครุศาสตร์ 36: 152-163.
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ.2542. (2546). อ่านอย่างไรและเขียนอย่างไรฉบับราชบัณฑิตยสถาน (แก้ไขเพิ่มเติม). กรุงเทพฯ: อรุณการพิมพ์.

- พรชูลี อาชาวอำรุง. (2541). *การเรียนรู้ภาษาที่สอง : ผลการวิจัยเอกสาร*. เสนอต่อ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพฯ
- พรพิไล เลิศวิชา. (2552). *โรงเรียนอนุบาลตามแนวคิด*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.
- พรเพ็ญ ศรีวิรัตน์. (2546). *การคิดอย่างมีวิจารณญาณของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการเล่นเกมฝึกทักษะการคิด*. ปรินญานิพนธ์ศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร
- พรรณนที โชติพงศ์. (2552). *การใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. ปรินญานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร
- พรสวรรค์ สี่ป้อ. (2550). *สุดยอดวิธีการสอนภาษาอังกฤษ นำไปสู่...การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- พัชรี กัลยา. (2551). *ความสามารถในการคิดเชิงเหตุผลของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกมการศึกษา*. มิติสัมพันธ์. ปรินญานิพนธ์ ศศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย กรุงเทพฯ บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร
- พัชรี คุ่มชาติ. (2553). *การคิดเชิงเหตุผลของเด็กปฐมวัยที่ฟังนิทานประกอบภาพ*. ปรินญานิพนธ์ศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.
- ไพพรรณ อินทนิล. (2534). *เทคนิคการเล่นนิทาน*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ไพเราะ พุ่มม้น. (2544). *การพัฒนาคุณภาพนักเรียนระดับก่อนประถมศึกษา*. สู่ผลงานทางวิชาการ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แว่นแก้ว.
- ภรณ์ี คุรุรัตน์. (2535). *การเล่นของเด็กกรุงเทพฯ ภาควิชาหลักสูตรและการสอนมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*
- ภัทยาเมธาพร. (2537). *สารานุกรมพฤติกรรมเด็ก เพื่อตรวจสอบและพัฒนา IQ & EQ*. กรุงเทพฯ: มายิก สำนักพิมพ์.
- ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. (2537). *จิตวิทยาทั่วไป*. เชียงใหม่: โครงการตำรา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- มงคล แผลงสาเคน. (2548). *เกมเบ็ดเตล็ด*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2528). *เอกสารชุดวิชาสื่อการสอนระดับปฐมวัยศึกษา หน่วยที่4*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช . (2537). *ประมวลสาระชุดวิชา หลักและแนวคิดทางการปฐมวัยศึกษา หน่วยที่ 5-8*. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- . (2551). *ประมวลสาระชุดวิชาการจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัยหน่วยที่ 7-11*. นนทบุรี: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- . (2552). *เอกสารการสอนชุดวิชาการวัดและประเมินผลกลุ่มวิชาเตรียมประสบการณ์ หน่วยที่ 1-7*. นนทบุรี: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- มัมมี ผดุงทักษิณ (2551). *การศึกษารูปแบบการจัดการเรียนรู้ระบบสองภาษา(ไทย-มลายู)แบบประยุกต์ จังหวัดชายแดนภาคใต้*งานการวิจัยและผลงานสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการกระทรวงศึกษาธิการ มาเถา (Ma Tao). (2550). *การวิจัยปรับใช้ยุทธศาสตร์การสอนพูดภาษาจีนโดยใช้สถานการณ์จำลองกับนักศึกษาไทยโปรแกรมวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี* (สาขายุทธศาสตร์การพัฒนา). ลำปาง: มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง. ถ่ายเอกสาร.
- เมธวีน อินธิไชย. (2547). *การใช้วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อเตรียมความพร้อมการฟัง-พูดภาษาอังกฤษก่อนเริ่มเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนานาชาติเมธา จังหวัดนครปฐม*. สารนิพนธ์ ศศ.ม.(การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- โมเดิร์นไนน์ทีวี ข่าวภาคค่ำ. (23 มกราคม 2555). *สามสัมพันธ์ไทย-จีน เบิกฟ้าภาษามังกร*. สืบค้นเมื่อ 6 เมษายน 2555, จาก http://www.mcot.net/cfcustom/cache_page/322159.html
- เยาวพา เดชะคุปต์. (2542). *กิจกรรมสำหรับเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: บริษัท สำนักพิมพ์แม็ค จำกัด.
- . (2553). *การบูรณาการนิทานสู่การสอนสาระที่ควรรู้สำหรับเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: บริษัท แปลน พรินต์ติ้ง จำกัด.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่น.
- จำเริญ โพธิ์จิต. (2547). *การใช้เกมและกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดดิสหงสารามสารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ)* กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร
- วรรณพร ศิลาขาน (2538). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมและไม่มีเกมประกอบการสอน*ปริญญาโท. วิชาเอกประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร

- วรรณิ์ โสมประยูร. (2553). *การสอนภาษาไทย* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ดอกหญ้าวิชาการจำกัด.
- วรรณิ์ ศิริสุนทร. (2539). *การเล่นิทาน*. กรุงเทพฯ: บริษัท ดันอ้อ แกรมมี จำกัด.
- วรรณิ์น เหมชะญาติ (กรกฎาคม- ตุลาคม 2542). เด็กที่รู้สองภาษาในสหัสวรรษใหม่ *วารสารครุศาสตร์* 28(1): 28-37.
- วราภรณ์ รักวิชัย. (2538). *เอกสารประกอบการสอน .กร.311 การศึกษาก่อนวัยเรียน* . กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วราลี ฅนอมชาติ. (2549). *ผลของการจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานที่มีต่อความสามารถในขั้นก่อนการอ่านของเด็กอนุบาลวิทยานิพนธ์ ค.ม. (สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย)* ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษากรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วรี เกียสกุล. (2530). *การเปรียบเทียบความสามารถทางการฟังของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้เกมและแบบฝึกหัด*. วิทยานิพนธ์ คศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วัชรพล วิบูลยศิริณ (2553). *การสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ* สารนิพนธ์ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วันที ไพรินทร์. (2547). *การพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่1 โรงเรียนคลองทวีพัฒนา ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศรีเรือน แก้วกังวาน. (2529). *จิตวิทยา ฝ่ายภาษา*. กรุงเทพฯ: แพรววิทยา.
- ศรียา นิยมธรรม และ ประภัศร นิยมธรรม (2541). *พัฒนาการทางภาษา* กรุงเทพฯ: บรรณกิจเทรตติ้ง
- ศิริร แสงธนู และคิดพงศ์ทัต (2541). *คู่มือภาษาอังกฤษภาคทฤษฎีและปฏิบัติ* กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช
- ศิริพันธ์ ศิริวันยงค์; และคนอื่นๆ. (มกราคม - มิถุนายน 2552). *การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่2-3ที่มีภาวะการอ่านบกพร่อง*. *วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์*. 10(1): 54-68.
- ศิริวรรณ โสภิตภักดีพงษ์ (2544). *การใช้เกมคำศัพท์ประกอบการสอนเพื่อสร้างความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สี่*. สารนิพนธ์ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒถ่ายเอกสาร

- สนอง สุทธาอามาตย์. (2545). *ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยการประกอบอาหารปริญญานิพนธ์* กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สยมพร ทองเนื้อดี (2553). *การบูรณาการนิทานสู่การสอนสาระที่ควรรู้สำหรับครูปฐมวัยนวัตกรรมการสอนแบบการบูรณาการโดยใช้นิทาน "*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สาราเด็ก.
- สัณห์พัฒน์ อรุณธารี. (2542). *นิทานสำหรับเด็กปฐมวัย* ภูเก็ต: โปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาปฐมวัยคณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏภูเก็ต.
- ลำเนา ศรีประมงค์. (2547). *การศึกษามูลการใช้เกมคำศัพท์ประกอบการสอนที่มีต่อความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญระยอง .* ปริญญานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สิริมา ภิญญอนันตพงษ์. (2538). *แนวการจัดประสบการณ์ปฐมวัยศึกษา(หลักสูตรการศึกษาศึกษาปฐมวัย).* กรุงเทพฯ: บริษัท ศูนย์การพิมพ์ดวงกมล จำกัด.
- (2550). *การวิจัยการศึกษาด้านปฐมวัย* กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
- (2553). *การวัดและประเมินแนวใหม่เด็กปฐมวัย* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ดอกหญ้าวิชาการ
- (2556). *ประชุมวิชาการการวิจัยทางการศึกษาระดับชาติครั้งที่ 2 “ พลังการเรียนรู้ก้าวสู่สากลงานวิจัยเรื่อง การพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของเด็กปฐมวัยตามหลักสูตร การศึกษาปฐมวัยแบบวิถีไทย* กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- สุนทร โคตรบรรเทา (2532). *นิตยสารรักลูก หนังสือจากการสัมภาษณ์อันดับชี้ การพัฒนาและส่งเสริมความเก่งของลูกรัก เรื่อง"ปฐมวัยคือวัยเตรียมตัวเพื่อชีวิต".* กรุงเทพฯ: บริษัท แพลน พับลิชชิ่ง จำกัด.
- สุพรรณิ เสนอกดี (2553). *การใช้วิธีการสอนแบบโครงงานเพื่อสร้างความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดตะกล้า กรุงเทพมหานคร .* สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุภาวดี ศรีวรรณะ. (2542). *พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยและวิธีการส่งเสริม .* นครสวรรค์: เจ.กรุป แอดเวอร์ไทซิ่ง/อินทนนท์การพิมพ์.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ(2520). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง* กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. (2525). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ.* กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- สุวิทย์; และ อรทัย มูลคำ. (2545). *20วิธีจัดการเรียนรู้* กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์.

- หรรษา นิลวิเชียร. (2535). *ปฐมวัยศึกษา:หลักสูตรและแนวปฏิบัติ*. โอเดียนสโตร์.
- อนุภาพ ดลโสภณ. (2542). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่5 ระหว่างการสอนโดยใช้เกมและการสอนตามคู่มือครู* วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- อมรา ตั้งบริบูรณ์รัตน์ (2550). *การปรับนิทานชาดกเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมสำหรับเด็กปฐมวัย* วิทยานิพนธ์ กศ. (ปฐมวัยศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ถ่ายทอดเอกสาร
- อรุณี วิริยะจิตรรา (2532). *การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร* กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์
- อารยา วานิลทิพย์. (2550). *ผลของการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีต่อความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาลในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครวิทยานิพนธ์ค.ม. (สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ปฐมวัย)*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อุษณีย์ วัฒนพันธ์ ภาษาจีน สืบค้นเมื่อ 29 ธันวาคม 2555, จาก <http://www.dek-d.com/content/education>
- Boocock, S.D.; & Schild E.O. (1981). *Simulation Games in Learning*. California: Sage Publications Inc.
- Brand, Susan Trostle; & Donato, Jeanne, M. (2001). *Storytelling in Emergent Literacy : Fostering Multiple Intelligences*. The United States of America: Delmar.
- Cohen, J. (1988). *Statistical Power Analysis for the Behavioral Sciences (2 Ed.)*. Hillsdale: nd NJ: Lawrence Erlbaum Associates.
- Demircioglu, Serife. (2010). *Teaching English Vocabulary to Young Learners Via Drama*. Procedia - Social and Behavioral Sciences. 2(2): 439-443. จาก <http://www.sciencedirect.com>
- Derry, Koralek. (2003, March). *Reading Aloud with Children of All Ages (from Young Children)*. สืบค้นเมื่อ 19 มกราคม 2556, จาก www.naeyc.org
- Dixon, D. Johnson; & Salts, E. (1977, June). *Training Disadvantaged Preschoolers on Various Fantasy Activities : Effects on Cognitive Functioning and Impulse Control*. Child Development. 48(2): 367-379.
- Dobson, Julia. (1998). *Try One of My Games*. Forum.
- Earl, W. Stewick. (1972). *Language Learning Teaching and Learning English*. London: Longman Group Limited.
- Encyclopedia New Standard. (1969). *Standard Education*. Chicago: coporation.
- Gillander, Cristina; & Castro, Dina C. (2011, January). *Storybook for Young Dual Language Learners*. Young Children. 91-95.

- Griva, Eleni; Semoglou, Klio; & Geladari, Athina. (2010). *Early Foreign Language Learning : Implementation of a Project in a Game –Based Context*. Procedia - Social and Behavioral Sciences. 2(2): 3700-3705. ។រក <http://www.sciencedirect.com>
- Kennedy, Larry D. (1975). *Teaching the Elementary Language Arts*. New York: Harper and Row, Publishers.
- Kleemans, Tijs; Segers, Eliane; & Verhoeven, Ludo. (2011,October). *Cognitive and Linguistic Precursors to Numeracy in Kindergarten: Evidence from First and Second Language Learners*. Learning and Individual Differences. 21(5): 555-561. ។រក <http://www.sciencedirect.com>
- Kouvava, Sofia; Antonopoulou, Katerina; Zioga, Sofia; & Karali, Chrysoula. (2011). *The Influence of Musical Games and Role-Play Activities Upon Primary School Children's Self-Concept and Peer Relationships*. Procedia - Social and Behavioral Sciences. 29: 1660-1667. ។រក <http://www.sciencedirect.com>
- Lee, Doris M.; & Rubin, Joseph B. (1979). *Children and Language*. California, The United States of America: Wadsworth.
- Lovell, k. (1971). *Growth of Understanding in Mathematics*. New York : Holt, Rinehart and Winston.
- Machado, Jeanne, M. (1999). *Early Childhood Experience in Language Arts*. New York: Delamar Publisher.
- McCallum, George P. (1980). *101 Words Games*. New York: Oxford University Press.
- McDevitt, Teresa M.; et al. (1991, October-December). *Mothers' Beliefs About Listening : Implications for Children's Comprehension and Conceptions of Listening*. Journal of Applied Developmental Psychology. 12(4): 467-489.
- Nadya, Pancsofar; Lynne, V.F. Erica O.; & Jacqueline, R. Roe. (2008). *Family Relationships During Infancy and Later Mother and Father Vocabulary Use with Young Children*. Early Childhood Research Quarterly. 23(4): 493-503. ។រក <http://www.sciencedirect.com>
- Norton, Donna E . (1985). *The Effective Teaching of Language Arts*. Ohio: Charles E. Merrill Publishing Company.
- Ömer, Kutlu; & Aslıhan, Erman Aslanoglu. (2009). *Factors Affecting the Listening Skill*. Procedia - Social and Behavioral Sciences. 1(1): 2013-2022. ។រក <http://www.sciencedirect.com>
- Pam, Allyn. (2009). *What to Read When: The Books and Stories to Read with Your Child and All the Best Times to Read Them*. The United States of America: The Penguin Group.

- Pancsofar, Nadya; Erica O., Lynne V.F.; & Roe, Jacqueline R. (2008). *Family Relationships During Infancy and Later Mother and Father Vocabulary Use with Young Children*. *Early Childhood Research Quarterly*. 23(4): 493-503. <http://www.sciencedirect.com>
- Ranka, Bijeljic-Babic; Khatijah, Nassurally; Mélanie, Havy; & Thierry, Nazzi. (December 2009). *Infants Can Rapidly Learn Words in a Foreign Language*. *Infant Behavior and Development*. 32(4): 476-480. <http://www.sciencedirect.com>
- Smith, James A. (1973). *Creative Teaching of Language Arts in Elementary School*. Boston: Allyn and Bacon, Inc.
- Tanya, Christ; & X.C., Wang. (2012, March). *Supporting Preschoolers Vocabulary Learning*. *Young Children*. 74-80.
- Walker, J. (1981, May). *Cognitive and Perspective-Taking Prerequisites for Moral Development*. *Child Development*. 5: 131-139.
- Wang, S. (1991, December). *Listening Comprehension T.P.R. As a Component of Readiness for Speaking and Reading Chinese*. *Dissertation Abstracts International*. 52/06 A: 2090.
- Woodward, V.A.; Carolyn, Burke; & Jerome, Hasc. (1977). *Children's Initial Encounters with Written Language*. *Early Childhood Education*. Indiana University.

ภาคผนวก ก

- คู่มือการใช้แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเล่นเกมประกอบ
- แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเล่นเกมประกอบ

คู่มือการใช้แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเล่นเกมประกอบ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัย

หลักการและเหตุผล

กิจกรรมการเล่านิทานเล่นเกมประกอบเป็นกิจกรรมที่ให้ทั้งความรู้ ความสนุกสนาน ความบันเทิงใจและยังพัฒนาความสามารถด้านภาษาของเด็กด้วยกิจกรรมที่เด็กได้เรียนรู้โดยตรง ได้มีส่วนร่วมและลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง การฟังนิทานแค่เพียง 5-10 นาทีเด็กจะได้รับการพัฒนาทักษะการฟัง สร้างจินตนาการแก่เด็ก ฝึกสมาธิให้เด็กรู้จักจดจ่ออยู่กับเรื่องที่ฟัง และการที่เด็กได้เล่นเกมทำให้เด็กรู้สึกสนใจไม่เบื่อหน่ายที่จะร่วมกิจกรรม นอกจากนี้ยังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อภาษาด้วย ดังนั้นครูจึงสามารถใช้กิจกรรมนี้เป็นสื่อในการส่งเสริมการเรียนรู้ ภาษาจีนซึ่งเป็น ประสบการณ์ใหม่เพื่อพัฒนาทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัยได้

จุดมุ่งหมาย

เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัย คือ การรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาจีน

เนื้อหา

กิจกรรมการเล่านิทานเล่นเกมประกอบเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัยในด้านการรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาจีน

หลักการจัดกิจกรรม

1. การจัดกิจกรรม การเล่านิทานเล่นเกมประกอบ สัปดาห์ละ 3 วัน ได้แก่ วันอังคาร วันพุธ วันพฤหัสบดี วันละ 30 นาที เป็นเวลา 8 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง ครูจะเล่านิทานเป็นภาษาจีน
2. ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเล่นเกมประกอบมี 3 ขั้นตอน คือ
 - ขั้นนำ ครูนำเด็กเข้าสู่กิจกรรมโดยการร้องเพลงร่วมกัน เพื่อกระตุ้นให้เด็กสนใจและมีความพร้อมก่อนเข้าสู่กิจกรรม
 - ขั้นดำเนินกิจกรรม ครูเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทาน เมื่อเล่านิทานจบ จะตามด้วยกิจกรรมการเล่น พร้อมอธิบายเกมที่จะทำการเล่นให้เด็กได้เข้าใจถึงวิธีการเล่นก่อน หลังจากนั้น

ลงมือทำกิจกรรมร่วมกัน โดยในระหว่างการเล่นครูมีบทบาทกระตุ้นและเสริมแรงให้เด็กรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาจีนและพูดคำศัพท์ภาษาจีนตามที่ได้ยินผ่านการเล่น

ขั้นสรุป ให้เด็ก ๆ ร่วมกันทบทวนคำศัพท์ภาษาจีนที่ได้จากการฟังนิทานโดยให้เด็ก ๆ ฟังคำศัพท์ภาษาจีนซึ่งในขณะที่ฟัง ครูจะชี้รูปภาพที่อยู่ในนิทานไปพร้อม ๆ กันและเด็ก ๆ พูดตาม

3. การปฏิบัติกิจกรรมการเล่นนิทานเล่นเกมประกอบนี้มีนิทาน ทั้งหมด 8 เรื่อง 24 แผ่น โดยจะจัดกิจกรรมสัปดาห์ละเรื่อง เรื่องละ 3 วัน และคำศัพท์สัปดาห์ละ 3 คำ รวมทั้งหมด 24 คำ

บทบาทครู

ในการจัดกิจกรรมการเล่นนิทานเล่นเกมประกอบ ครูควรปฏิบัติดังนี้

1. ศึกษาแผนการจัดกิจกรรมการเล่นนิทานเล่นเกมประกอบ
2. จัดเตรียมสื่อที่จะใช้ในกิจกรรมการเล่นนิทานเล่นเกมประกอบให้พร้อม
3. เตรียมเด็กให้พร้อมก่อนที่จะดำเนินกิจกรรมเช่น การร้องเพลงและข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับสิ่งที่ควรปฏิบัติ ก่อนที่จะเริ่มฟังนิทานและเล่นเกม
4. สร้างบรรยากาศให้มีความสุขสนุกสนานและอบอุ่นและทุกกิจกรรมให้เด็กเรียนอย่างมีความสุขและอยากที่จะเข้าร่วมกิจกรรม
5. สังเกตพฤติกรรมของเด็กและให้เด็กทุกคนได้ร่วมกิจกรรมและให้ความสำคัญกับเด็กทุกคน
6. ให้ความช่วยเหลือและแนะนำเมื่อเด็กมีข้อสงสัยหรือไม่เข้าใจ

บทบาทเด็ก

1. ปฏิบัติตามข้อตกลงและตั้งใจฟังนิทาน
2. ร่วมเล่นเกมกับเพื่อน
3. ให้ความสนใจกับกิจกรรมและถามคำถามเมื่อไม่เข้าใจหรือมีข้อสงสัย

การประเมิน

1. สังเกตความสามารถด้านการฟังของเด็กขณะร่วมกิจกรรม
2. สังเกตพฤติกรรมในการเข้าร่วมกิจกรรมและการเล่นของเด็ก

แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเล่นเกมประกอบ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัย นิทานเรื่อง กระต่ายขาวน้อยเล่นสี

สัปดาห์ที่ 4 วันพุธ

ระดับชั้น อนุบาลปีที่ 1

เวลาสอน 30 นาที

จุดประสงค์

1. เพื่อให้เด็กสามารถฟังคำศัพท์ภาษาจีนคำว่า 绿色(สีเขียว) 白色(สีขาว)และ 橙色(สีส้ม)และรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาจีนทั้ง 3 คำนี้

เนื้อหา

นิทานเรื่องกระต่ายขาวน้อยเล่นสีเป็นนิทานที่มีเนื้อหาบอกถึงสีต่างๆ โดยมีตัวละครเพียงตัวเดียวคือกระต่ายขาวน้อยที่กระโดดลงไปในถังสีต่างๆ แล้วตัวกระต่ายขาวน้อยก็เปลี่ยนเป็นสีต่างๆ

การดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

1. เตรียมเด็กให้พร้อมโดยการให้เด็กและครูร่วมกันร้องเพลง “สี2 (颜色歌2)”

ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ครูเล่านิทานเรื่อง “กระต่ายขาวน้อยเล่นสี” ให้เด็กฟังโดยจะเล่าเป็นภาษาจีน
2. เมื่อเล่านิทานจบ ครูให้เด็กๆ เล่นเกมตีภาพ ครูอธิบายวิธีการเล่นเกมเป็นภาษาจีนและภาษาไทย(ถ้าเด็กไม่เข้าใจ) โดยครูได้จัดเตรียมอุปกรณ์ให้เด็กได้เล่น คือ ค้อนพลาสติก บัตรภาพถึง สีสีเขียว บัตรภาพถึงสีขาว และบัตรภาพถึงสีส้มอย่างละ 2 แผ่น
3. เกมนี้เล่นโดยให้เด็กๆ นั่งเป็นครึ่งวงกลม ครูเรียกเด็กออกมาเล่นครั้งละ 2 คน ครูวางบัตรภาพไว้ตรงกลาง ให้เด็กถือค้อนพลาสติกคนละหนึ่งอัน จากนั้นครูพูดคำศัพท์ที่เป็นภาษาจีนขึ้นมาหนึ่งคำคือ คำว่า 绿色(สีเขียว) 白色(สีขาว)และ 橙色(สีส้ม) แล้วให้เด็กตีภาพให้ตรงกับคำที่ครูพูด ถ้าตีถูกก็เป็นผู้ชนะ เล่นอย่างนี้ไปเรื่อยๆ จนเล่นครบทุกคน

ขั้นสรุป

1. ให้เด็กๆร่วมกันทบทวนคำศัพท์ภาษาจีนคำว่า 绿色(สีเขียว) 白色(สีขาว)และ 橙色(สีส้ม)ที่ได้จากการฟังนิทานเรื่อง“กระต่ายขาวน้อยเล่นสี” และการเล่นเกมประกอบ โดยครูพูดพร้อมกับชี้ไปที่ภาพสีต่างๆในนิทานและให้เด็กๆพูดตาม

สื่อและอุปกรณ์

1. หนังสือนิทานเรื่อง“กระต่ายขาวน้อยเล่นสี” (小白兔玩颜色)
2. บัตรภาพถึงสีเขียว บัตรภาพถึงสีขาว และบัตรภาพถึงสีส้ม บัตรภาพละ2 แผ่น
3. ค้อนพลาสติก 2 อัน

การประเมินผล

1. สังเกตความสามารถด้านการฟังของเด็กขณะร่วมกิจกรรม
2. สังเกตพฤติกรรมในการเข้าร่วมกิจกรรมและการเล่นของเด็ก

นิทานเรื่อง “กระต่ายขาวน้อยเล่นสี”

มีอยู่วันหนึ่งกระต่ายขาวน้อยไปพบกับถึงสีสามสี คือ ถึงสีสีแดง ถึงสีเหลืองและถึงสีฟ้า สีที่อยู่ในถึงสีเหลืองเป็นสีเหลืองทองอันเจิดจ้า และสวยงามมาก กระต่ายขาวน้อยจึงกระโดดลงไป จากนั้นมันก็เปลี่ยนเป็นกระต่ายเหลืองน้อย เหมือนกับสีของพระอาทิตย์ แล้วมันก็กระโดดลงไปจนถึงสีสีแดง ตัวมันก็เลยเปลี่ยนเป็นสีส้ม ดังนั้นเจ้ากระต่ายน้อยก็รู้ว่าสีแดงกับสีเหลืองผสมกันกลายเป็นสีส้ม กระต่ายน้อยจึงไปอาบน้ำ หลังจากอาบน้ำเสร็จ กระต่ายน้อยก็กลับเป็นกระต่ายขาวน้อยเหมือนเดิมและมันก็คิดว่าถ้าเปลี่ยนเป็นสีแดงจะสวยมั๊ยนะ และแล้วมันก็กระโดดลงไปจนถึงสีสีแดง กระต่ายขาวน้อยจึงเปลี่ยนเป็นกระต่ายแดงน้อย เป็นสีแดงแบบไฟ แล้วมันก็รู้สีฟ้าดีกว่าสีฟ้าก็ดีเหมือนกันนะ มันจึงกระโดดลงไปจนถึงสีฟ้าแล้วมันก็เปลี่ยนเป็นสีม่วง ดังนั้นกระต่ายน้อยจึงรู้ว่าสีแดงกับสีฟ้าผสมกันจะกลายเป็นสีม่วง แล้วกระต่ายน้อยก็ไปอาบน้ำและคิดว่ายังมีอะไรสนุกๆอีกไหมนะ กระต่ายน้อยชอบสีฟ้าจึงกระโดดลงไปจนถึงสีฟ้า แต่สีฟ้าให้ความรู้สึกเย็นๆ สีเหลืองดูแล้วอบอุ่น มันจึงกระโดดลงไปนอนในถึงสีเหลือง แล้วมันก็เปลี่ยนเป็นสีเขียว ดังนั้นกระต่ายน้อยจึงรู้ว่าสีฟ้าและสีเหลืองผสมกันเป็นสีเขียว แล้วมันจึงไปอาบน้ำอีกครั้งแต่ปรากฏว่าน้ำไม่ไหล มันจึงตัดสินใจกระโดดลงไปแช่ในถึงสีสีแดงแล้วก็คิดว่ามันจะเปลี่ยนเป็นสีอะไรนะ ใ้กระต่ายน้อยเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาล สีน้ำตาลแสนสวย

ดังนั้นกระต่ายน้อยจึงรู้ว่าสีฟ้า สีเหลืองและสีแดงผสมกันจะกลายเป็นสีน้ำตาล แล้วสีน้ำตาลก็เหมาะสมกับกระต่ายน้อยมากที่สุด

**แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเล่นเกมประกอบ
เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัย
นิทานเรื่อง หนูตัวน้อยอยากกินผลไม้**

สัปดาห์ที่ 6 วันพุธ
ระดับชั้น อนุบาลปีที่ 1
เวลาสอน 30 นาที

จุดประสงค์

1. เพื่อให้เด็กสามารถฟังคำศัพท์ภาษาจีนคำว่า 葡萄(องุ่น) 芒果(มะม่วง) และ木瓜(มะละกอ) และรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาจีนทั้ง 3 คำนี้

เนื้อหา

นิทานเรื่องหนูตัวน้อยอยากกินผลไม้ มีตัวละครหลักคือหนูตัวน้อยที่อยากกินผลไม้ในต้นที่มีผลไม้ 3 ชนิด ได้แก่ องุ่น มะม่วงและมะละกอ แต่เก็บไม่ถึงก็จะมีสัตว์ตัวอื่นๆเอาไปใส่ตะกร้าที่ละลูก

การดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

1. เตรียมเด็กให้พร้อมโดยการให้เด็กและครูร่วมกันร้องเพลงผลไม้(水果)"

ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ครูเล่านิทานเรื่อง “หนูตัวน้อยอยากกินผลไม้” ให้เด็กฟังโดยจะเล่าเป็นภาษาจีน
2. เมื่อเล่านิทานจบ ครูให้เด็กๆเล่นเกมหาภาพ ครูอธิบายวิธีการเล่นเกมเป็นภาษาจีนและภาษาไทย(ถ้าเด็กไม่เข้าใจ) โดยครูได้จัดเตรียมอุปกรณ์ให้เด็กได้เล่น คือ บัตรภาพองุ่น บัตรภาพมะม่วง และบัตรภาพมะละกอ ครูจะนำบัตรภาพติดบนพื้น
3. เกมนี้เล่นโดยแบ่งเด็กๆออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มละเท่าๆกัน ซึ่งแต่ละกลุ่มจะส่งตัวแทนออกมากลุ่มละ 2 คนจึงมีผู้เล่นครั้งละ 4 คน ครูจะติดบัตรภาพบนพื้นเป็นวงกลม โดยมีบัตรภาพละ 2 แผ่น ดังนั้นรวมทั้งหมดมี 6 แผ่น ครูจะเปิดเพลงแล้วให้เด็กๆเดินไปรอบๆ เมื่อเพลงหยุด ครูพูดคำศัพท์ผลไม้เป็นภาษาจีนขึ้นมาหนึ่งคำ คือคำว่า葡萄(องุ่น) 芒果(มะม่วง) และ木瓜 (มะละกอ) ใครไปยืนบนบัตรภาพตรงกับคำที่ครูพูดผู้นั้นเป็นผู้ชนะ (ผู้ชนะเป็นสมาชิกของกลุ่มใดกลุ่มนั้นจะได้คะแนนไป)

หนึ่งบัตรภาพยื่นได้เพียงหนึ่งคน จนเมื่อเล่นครบทุกคนแล้วจะมานับคะแนนร่วมกัน ครูจะวาดเป็นรูปผลไม้ โดยให้เด็กเลือกว่าจะให้วาดเป็นรูปอะไร มะม่วงหรือมะละกอ ผลไม้ 1 ลูก แทนคะแนน 1 คะแนน กลุ่มไหนมีรูปผลไม้เยอะกลุ่มนั้นคือผู้ชนะ

ขั้นสรุป

1. ให้เด็กๆ ร่วมกันทบทวนคำศัพท์ภาษาจีนคำว่า 葡萄(องุ่น) 芒果(มะม่วง) และ木瓜(มะละกอ) ที่ได้จากการฟังนิทานในเรื่อง “หนูน้อยอยากกินผลไม้” และการเล่นเกมประกอบ โดยครูพูดพร้อมกับชี้ไปที่ภาพผลไม้ต่างๆ ในนิทานและให้เด็กๆ พูดตาม

สื่อและอุปกรณ์

1. หนังสือนิทานเรื่อง “หนูน้อยอยากกินผลไม้” (想吃水果的鼠小弟)
2. บัตรภาพกล้วย บัตรภาพมะม่วงและบัตรภาพมะละกอ บัตรภาพละ 2 แผ่น
3. เครื่องเล่นซีดี
4. ซีดีเพลงจีน

การประเมินผล

1. สังเกตความสามารถด้านการฟังของเด็กขณะร่วมกิจกรรม
2. สังเกตพฤติกรรมในการเข้าร่วมกิจกรรมและการเล่นของเด็ก

นิทานเรื่อง หนูตัวน้อยอยากกินผลไม้

มีต้นผลไม้อยู่หนึ่งต้น ต้นผลไม้นี้มีผลไม้ทั้งหมด 3 ชนิด คือ องุ่น มะม่วงและมะละกอ โดยมีผลไม้อยู่บนต้นทั้งหมด 8 ลูก (เป็นองุ่น 3 พวง มะม่วง 3 ลูก และมะละกอ 3 ลูก) หนูตัวน้อยเดินผ่านมาเห็นก็อยากกิน มีนกบินมาตัวหนึ่งแล้วก็คาบเอามะม่วงไปหนึ่งลูก หนูจึงคิดว่าถ้าฉันบินได้เหมือนนกก็คงจะดี(ตอนนี้เหลือผลไม้อยู่ 7 ลูก) แล้วลิงก็มาเอาองุ่นไปอีก 1 พวง หนูได้แต่มองและคิดว่า ถ้าฉันปีนต้นไม้ได้แบบลิงก็คงจะดี(ตอนนี้เหลือผลไม้อยู่ 6 ลูก) แล้วช้างก็มาเอาองุ่นไปอีก 1 พวง หนูจึงคิดว่าถ้าฉันมีจมูกยาวๆแบบช้างก็คงจะดี(ตอนนี้เหลือผลไม้อยู่ 5 ลูก) แล้วยีราฟก็มาเอามะละกอไปอีก 1 ลูก ถ้าฉันคอยาวเหมือนยีราฟก็คงจะดี (ตอนนี้เหลือผลไม้อยู่ 4 ลูก) แล้วจิงโจ้ก็มากระโดดเอามะละกอไปอีก 1 ลูก ถ้าฉันกระโดดได้สูงเหมือนจิงโจ้ก็คงจะดี (ตอนนี้เหลือผลไม้อยู่ 3 ลูก) แล้วแรดก็มาชนเอามะม่วงไปอีก 1 ลูก ถ้าฉันมีพลังมากเหมือนแรดก็คงจะดี(ตอนนี้เหลือผลไม้อยู่ 2 ลูกเท่านั้น) แล้วสิงโตทะเลก็มาถามหนูตัวน้อยว่าเป็นอะไร หนูจึงถามสิงโตทะเลว่า คุณบินได้ไหมคุณปีนต้นไม้

ได้ไหม? คุณมีจุมูกยาวยาวไหม? คุณมีคอยาวยาวไหม? คุณกระโดดได้สูงไหม? แล้วคุณมีพลังมากไหม? สิงโตทะเลตอบว่า “ทั้งหมดนั้นฉันไม่มี แต่ฉันมีความสามารถอย่างหนึ่งคือ ...ฉันสามารถดีดส่งหนู (เหมือนกับการเล่นบอลลโดยใช้จุมูก)ขึ้นไปข้างบนต้นไม้เพื่อเก็บองุ่นและมะม่วง แล้วหนูก็เอาองุ่น1 พวง และเก็บมะม่วงส่งให้สิงโตทะเลด้วยอีก ลูก สุดท้ายบนต้นไม้ก็ไม่เหลือผลไม้แม้แต่ลูกเดียว

**แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเล่นเกมประกอบ
เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัย
นิทานเรื่อง ใครอีบบนหัวของฉัน**

สัปดาห์ที่ 8 วันอังคาร
ระดับชั้น อนุบาลปีที่ 1
เวลาสอน 30 นาที

จุดประสงค์

1. เพื่อให้เด็กสามารถฟังคำศัพท์ภาษาจีนคำว่า 鸟(นก) 羊(แพะ) และ 猪 (หมู) และรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาจีนทั้ง 3 คำนี้

เนื้อหา

นิทานเรื่องใครอีบบนหัวของฉัน มีตัวตุ่นตัวหนึ่งกำลังไถลงไถขึ้นมาจากในดิน ทันใดนั้นก็มีอุจจาระหล่นลงมาบนหัวของตัวตุ่นพอดี มันโมโหมากและออกตามหาว่าใครเป็นเจ้าของอุจจาระก้อนนี้

การดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

1. เตรียมเด็กให้พร้อมโดยการให้เด็กและครูร่วมกันร้องเพลงฉันคือนกตัวน้อย (我是只小鸟)”

ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ครูเล่านิทานเรื่อง “ใครอีบบนหัวของฉัน” ให้เด็กฟังโดยจะเล่าเป็นภาษาจีน
2. เมื่อเล่านิทานจบ ครูให้เด็กๆ เล่นเกมโยนห่วง ครูอธิบายวิธีการเล่นเกมเป็นภาษาจีนและภาษาไทย(ถ้าเด็กไม่เข้าใจ) โดยครูได้จัดเตรียมอุปกรณ์ให้เด็กได้เล่น คือ ขวดน้ำพลาสติกและห่วงสำหรับโยน
3. เกมนี้เล่นโดยแบ่งเด็กๆ ออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มละเท่าๆกัน แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาเล่นครั้งละ 1 คน ครูจะติดภาพสัตว์ทั้งสามชนิดคือ 鸟(นก) 羊(แพะ) และ 猪 (หมู) ที่ขวดน้ำ โดยติดภาพสัตว์ทั้งสาม ภาพละสองขวด ครูพูดคำศัพท์สัตว์เป็นภาษาจีนขึ้นมาหนึ่งคำคือ คำว่า 鸟(นก) 羊(แพะ) และ 猪 (หมู) และให้เด็กๆ ยืนที่จุดจุดหนึ่งและโยนห่วงให้คล้องลงไปในขวด โดยโยนห่วงคล้อง

ขวดที่ตรงกับคำที่ครูพูด ผู้นั้นเป็นผู้ชนะ(ผู้ชนะเป็นสมาชิกของกลุ่มใดกลุ่มนั้นจะได้คะแนนไป) จนเมื่อเล่นครบทุกคนแล้วจะมานับคะแนนร่วมกัน ครูจะวาดเป็นรูปสัตว์ โดยให้เด็กๆเลือกกว่าจะให้วาดเป็นรูปนก แพะหรือหมู สัตว์ ตัว แทนคะแนน1 คะแนน กลุ่มไหนมีรูปสัตว์เยอะกลุ่มนั้นคือผู้ชนะ

ขั้นสรุป

1. ให้เด็กๆร่วมกันทบทวนคำศัพท์ภาษาจีนคำว่า 鸟(นก) 羊(แพะ) และ 猪(หมู) ที่ได้จากการฟังนิทานเรื่อง “ใครอี้อึบนหัวของฉัน” และการเล่นเกมประกอบ โดยครูพูดพร้อมกับชี้ไปที่ภาพ สัตว์ต่างๆในนิทานและให้เด็กๆพูดตาม

สื่อและอุปกรณ์

1. หนังสือนิทานเรื่อง “ใครอี้อึบนหัวของฉัน” (是谁嗯嗯在我的头上)
2. ภาพนก ภาพแพะและภาพหมู
3. ขวดน้ำพลาสติก 6 ขวด
4. ห่วงโยน 2 อัน

การประเมินผล

1. สังเกตความสามารถด้านการฟังของเด็กขณะร่วมกิจกรรม
2. สังเกตพฤติกรรมในการเข้าร่วมกิจกรรมและการเล่นของเด็ก

นิทานเรื่อง ใครอี้อึบนหัวของฉัน

มีอยู่วันหนึ่งตัวตุ่นน้อยขึ้นไถ่หัวขึ้นมาจากดิน ดีใจที่ได้เจอแสงแดด โห!อากาศดีจัง ตอนนี้อยู่ที่ที่เกิดเรื่องขึ้น (มีเส้นยาวๆเหมือนกับไส้กรอกหล่นลงมาบนหัวของตัวตุ่นน้อยพอดีเลย) ตัวตุ่นน้อยโมโหมาก ใครอี้อึบนหัวของฉัน (เพิ่งมีเงาผ่านไปแต่ตัวตุ่นน้อยสายตาไม่ดีเลยมองไม่ชัดว่าคือใคร) มีนกพิราบตัวหนึ่งบินผ่านมา ตัวตุ่นน้อยจึงถามว่า ไส้คุณรีปาวที่อี้อึบนหัวของฉัน นกพิราบตอบว่า ไม่ใช่ฉัน อี้อึของคุณเป็นอย่างนี้ (ตัวตุ่นน้อยพูดเสร็จมันก็อี้อึของมันให้ตัวตุ่นน้อยดู ซึ่งเป็นลักษณะเปี้ยกและสีขาว) ตัวตุ่นน้อยจึงวิ่งไปที่ฟาร์มเพื่อไปถามม้าที่กำลังกินหญ้าอยู่ว่า ไส้คุณรีปาวที่อี้อึบนหัวของฉัน ม้าตอบว่า ไม่ใช่ฉัน อี้อึของคุณเป็นอย่างนี้ (ม้าขยับก้นนิดหนึ่งอี้อึที่ทั้งใหญ่และกลมห่าก้องก็หล่นลงมา เหมือนกับมันฝรั่งเลย ตัวตุ่นน้อยเดินจากไปอย่างผิดหวัง) ตัวตุ่นน้อยถามกระต่ายป่าว่า ไส้คุณรีปาวที่อี้อึบนหัวของฉัน กระต่ายตอบว่า ไม่ใช่ฉัน อี้อึของคุณเป็นอย่างนี้ (กระต่ายป่ารีบพลิกตัว อี้อึ15ก้อนเหมือนกับถั่วก็หล่นลงมาอยู่ใกล้ๆกับหูของตัวตุ่นน้อย ตัวตุ่นน้อยรีบวิ่งออกจากบริเวณนั้นอย่างรวดเร็ว) กระต่ายน้อยถามแพะที่เพิ่งตื่นขึ้นมาว่า ไส้คุณรีปาว ที่อี้อึบนหัวของฉัน แพะตอบ

ว่า ไม่ใช่ฉัน อีอีของฉันเป็นอย่างนี้ (อีอีของแพะเหมือนกับลูกบอลสีน้ำตาลหล่นลงมาจากพื้นหญ้า ตัวตุ่นน้อยดูแล้วก็ค่อยๆเดินจากไป) ตัวตุ่นน้อยถามว่าวันมที่กำลังกินหญ้าอยู่ว่า ไซ้คุณรีปาว ที่อีอีบนหัวของฉัน วันมตอบว่า ไม่ใช่ฉัน อีอีของฉันเป็นอย่างนี้ (อีอีของวันมเหมือนกับเค้กช็อคโกแลต ตัวตุ่นน้อยดูแล้วก็รู้ว่าอีอีที่อยู่บนหัวของมันไม่ใช่อีอีของวันม) ตัวตุ่นน้อยวิ่งไปหาคุณหมู ไซ้คุณรีปาวที่อีอีบนหัวของฉัน หมูตอบว่า ไม่ใช่ฉัน อีอีของฉันเป็นอย่างนี้ (หมูรีบตดหนึ่งครั้ง แล้วก็มีอีอีที่มีลักษณะนี้มาตกลงมา ตัวตุ่นรีบปิดจมูกแล้ววิ่งออกมา) ตัวตุ่นน้อยพบกับแมลงวันที่กำลังอ้วนและตัวใหญ่ ตัวตุ่นน้อยคิดออกแล้วว่าใครสามารถช่วยฉันได้ ตัวตุ่นน้อยถามแมลงวันว่า ตกลงคุณรู้ไหมว่าใครอีอีบนหัวของฉัน แมลงวันพูดว่า คุณนั่งดีๆพวกเราจะลองดูเดี๋ยวก็รู้ แมลงวันลองที่มลงไปที่อีอีดู ทันใดนั้นก็พูดขึ้นมาทันทีเลยว่า ฮา!ง่ายมากๆเลยนี่คืออุจจาระของสุนัข สุดท้ายตัวตุ่นน้อยก็รู้แล้วว่าใครอีอีบนหัวของฉัน แล้วมันก็เดินไปหาสุนัขตัวนั้น แหม!ที่แท้ก็คือสุนัขตัวโตตัวนี้เอง สุนัขตัวโตกำลังหลับอยู่ที่บ้านของมัน ตัวตุ่นน้อยจึงปีนขึ้นไปบนหลังคาของบ้านสุนัข (แล้วก็อีอีบนหัวของสุนัขตัวนั้น) หลังจากนั้นตัวตุ่นน้อยก็มุดลงไปใต้ดิน

ภาคผนวก ข

- คู่มือดำเนินการทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัย
- คู่มือแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัย
- ตัวอย่างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัย

คู่มือดำเนินการทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีน ของเด็กปฐมวัย

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบชุดนี้ใช้เพื่อทดสอบ วัดความสามารถ ด้านการฟัง คำศัพท์ภาษาจีน ของเด็กปฐมวัยระดับอนุบาลปีที่ 1 (อายุ 3 – 4 ปี) ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ โดยการทดสอบก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่นทานเล่นเกมประกอบ

2. แบบทดสอบ วัดความสามารถด้านการฟัง คำศัพท์ภาษาจีนคือ แบบทดสอบ วัดการรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาจีน มีทั้งหมด 44 ข้อ โดยข้อสอบจะเป็นคำศัพท์ทั้งหมด 24 คำซึ่งแบ่งได้เป็น 4 หมวดคำศัพท์ ข้อสอบจะผสมคละกันไปไม่ได้เรียงตามหมวด ซึ่งจำแนกได้ดังต่อไปนี้

หมวดอวัยวะ จำนวน 12 ข้อ

หมวดสี จำนวน 12 ข้อ

หมวดผลไม้ จำนวน 12 ข้อ

หมวดสัตว์ จำนวน 8 ข้อ

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดสอบ กำหนดเวลาข้อละ 30 วินาที

4. เกณฑ์ในการให้คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง คำศัพท์ภาษาจีน มีดังต่อไปนี้

ตอบถูกได้ข้อละ 1 คะแนน คือ เด็กสามารถกากบาททับรูปภาพหรือชี้รูปภาพได้ตรงกับคำที่ครูพูดได้ถูกต้องเพียงข้อเดียว

ตอบผิดหรือตอบมากกว่าหนึ่งข้อหรือไม่ตอบได้ 0 คะแนน

วิธีดำเนินการทดสอบ

การรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาจีน

1. ผู้ดำเนินการทดสอบเตรียมการทดสอบดังนี้

1.1 ตรวจจำนวนแบบทดสอบให้ครบถ้วน และเขียนชื่อของผู้รับการทดสอบเตรียมไว้ให้พร้อม

1.2 ศึกษาแบบทดสอบและคู่มือให้เข้าใจกระบวนการทั้งหมด จนสามารถพูดคำศัพท์ใช้คำอธิบายได้คล่องแคล่ว

1.3 จัดสถานที่สอบในสภาพที่สะดวกสบาย จัดโต๊ะเก้าอี้ให้เหมาะสมกับผู้รับการทดสอบ และควรมีแสงสว่างที่เพียงพอและไม่มีเสียงรบกวน

1.4 เตรียมอุปกรณ์ในการทดสอบดังนี้

1.4.1 แบบทดสอบและคู่มือการทดสอบ

1.4.2 แบบอ่านคำศัพท์และแบบบันทึกการสังเกต

1.4.3 นาฬิกาจับเวลา

1.4.4 ดินสอสีที่มีคุณภาพดี สีเข้มเห็นชัดเจน

1.5 ก่อนทำการทดสอบให้ผู้ทำการทดสอบ ดื่มน้ำ เข้าห้องน้ำให้เรียบร้อย

1.6 ผู้ดำเนินการทดสอบต้องเป็นกันเอง ทำให้ผู้รับการทดสอบไม่กังวล มีความมั่นใจ และร่วมมือในการทำแบบทดสอบอย่างดี

1.7 ผู้ดำเนินการทดสอบ อธิบายวิธีการทำให้เด็กได้เข้าใจและ แนะนำการเขียนเครื่องหมายกากบาท (X) ให้เด็กเห็นอย่างชัดเจนบนกระดานไวท์บอร์ด

2. ดำเนินการทดสอบตามขั้นตอน ดังนี้

2.1 ผู้ดำเนินการทดสอบเขียนชื่อ นามสกุลที่หน้าปกแบบทดสอบของผู้รับการทดสอบ ทุกคนให้เรียบร้อยก่อนดำเนินการทดสอบ

2.2 ผู้ดำเนินการทดสอบเปิดข้อสอบครั้งละ ๑ หน้า และให้ผู้รับการทดสอบทำครั้งละ 1 ข้อ

2.4 ผู้ดำเนินการทดสอบอ่านคำสั่งให้ผู้รับการทดสอบฟังช้าๆ และชัดเจน และพูดคำศัพท์ ภาษาจีนข้อละ 2 ครั้ง

คู่มือแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัย

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีน

การรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาจีน

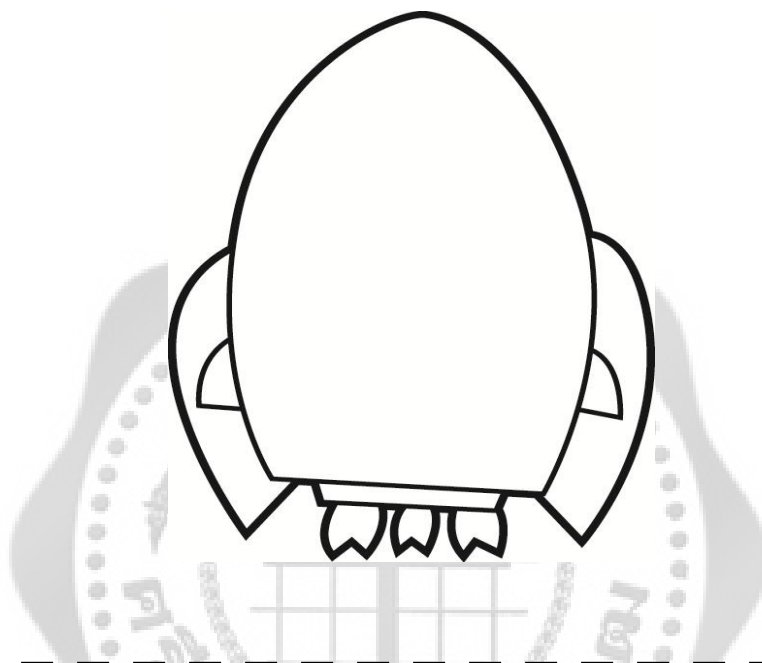
จุดมุ่งหมาย	เพื่อทดสอบการรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาจีนกับภาพได้
การให้คะแนน	ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือตอบมากกว่าหนึ่งข้อหรือไม่ตอบ ได้ 0 คะแนน
เวลาในการทดสอบ	ข้อละ 30 วินาที
ลักษณะทำการทดสอบ	เป็นข้อสอบปรนัยมีตัวเลือก 3 ตัวเลือก
จำนวนข้อสอบ	ข้อสอบมีทั้งหมด 44 ข้อ

คำชี้แจง

- ข้อสอบนี้เป็นการทดสอบรายบุคคล
- ครูพูดคำศัพท์แล้วให้เด็กกากบาท (x) ทับรูปภาพหรือชี้รูปภาพที่มีความหมายตรงกับคำที่ครูพูดเพียงภาพเดียว โดยครูจะพูดข้อละ 2 ครั้ง

ตัวอย่างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีน
ของเด็กปฐมวัย

การรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาจีน

ชั้นอนุบาลปีที่ 1

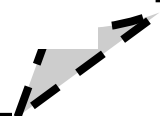
ชื่อ-สกุล

การรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาจีน

คะแนนที่ได้

ผู้ดำเนินการทดสอบ.....

วันที่ดำเนินการทดสอบ.....

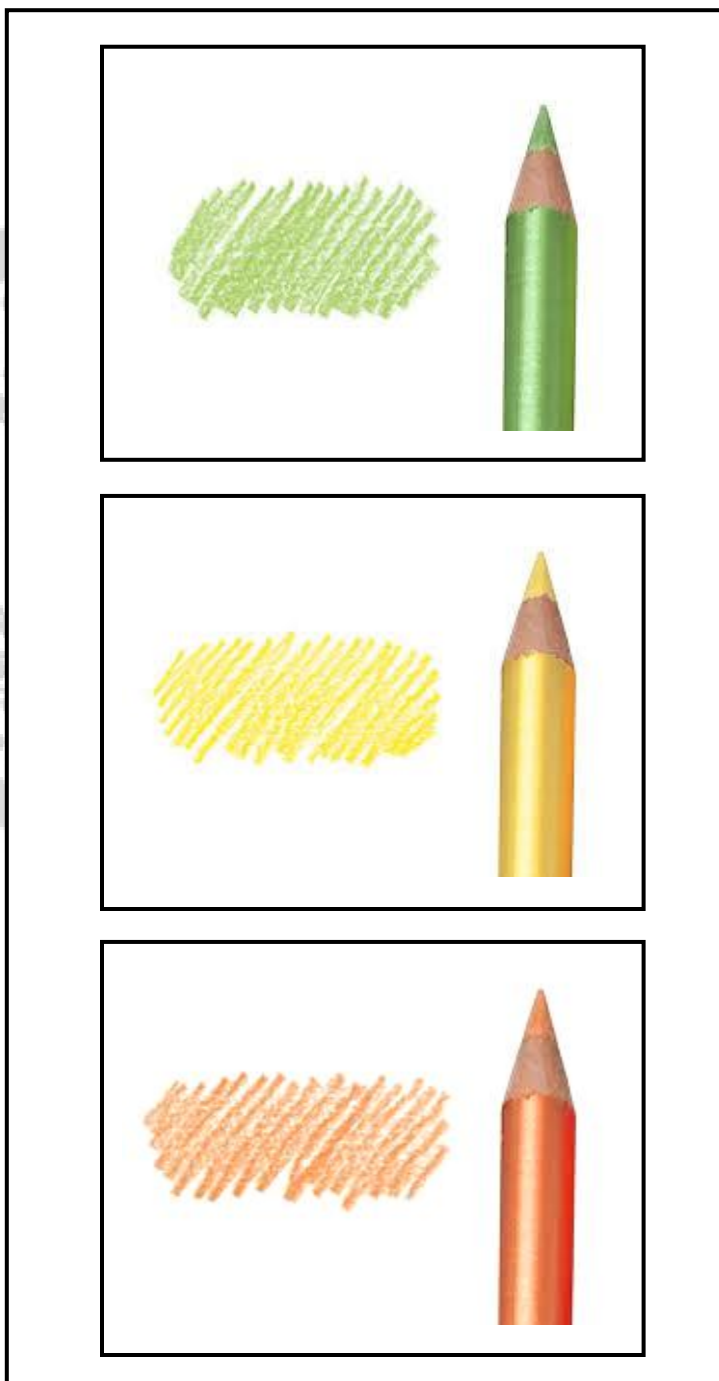

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีน

การรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาจีน

คำสั่ง ให้นักเรียนกากบาท (X) ทับรูปภาพหรือรูปภาพที่มีความหมายตรงกับคำที่ครูพูดเพียงภาพเดียว

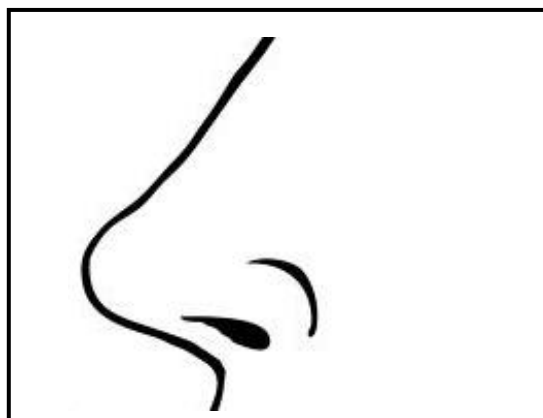
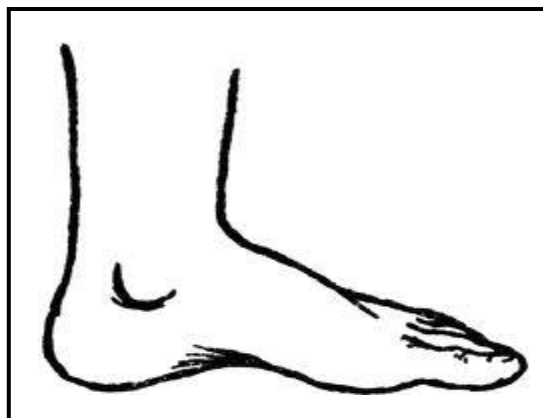
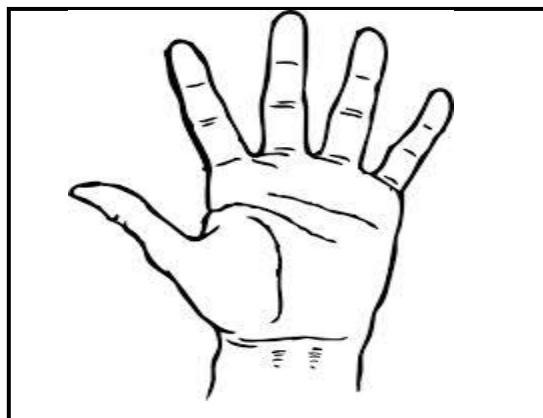
ข้อ 1 (黄色 สีเหลือง)

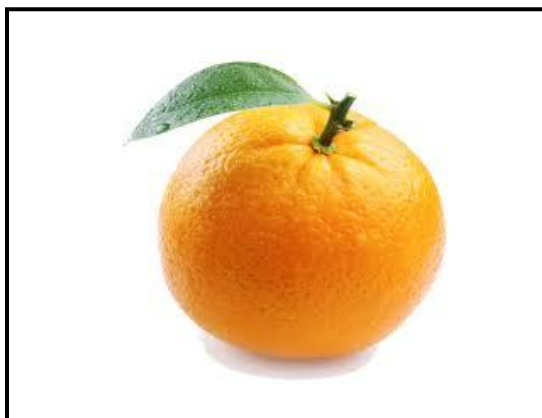
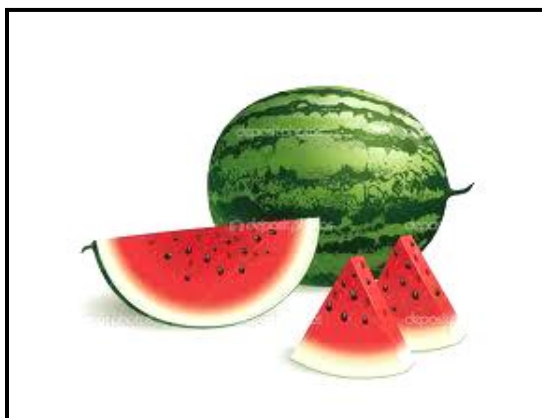
ข้อ 8 (老鼠 หนู)

ข้อ 23 (手 มือ)

ข้อ 29 (木瓜 มะละกอ)

ภาคผนวก ค

การศึกษาคำศัพท์ที่ใช้เหมือนกันในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีนของเด็กอนุบาล

การศึกษาคำศัพท์ที่ใช้เหมือนกันในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีนของ เด็กอนุบาล

หลักการและเหตุผล

ปัจจุบันนี้มีโรงเรียนหลายแห่งเริ่มที่จะมีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีนให้แก่เด็กอนุบาล เนื่องจาก ภาษาจีนเป็นอีกหนึ่งภาษาที่เราไม่อาจหลีกเลี่ยง หรือปฏิเสธไม่เรียนรู้ได้อีกต่อไป โรงเรียนอนุบาล บางแห่งมีการปรับหลักสูตรให้เข้ากับการเปิดเสรีอาเซียน โดยมีการเพิ่มการเรียนรู้ภาษาจีนเข้ามา โดยเฉพาะการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในโรงเรียนเอกชน สำหรับโรงเรียนอนุบาลของรัฐบาลนั้นไม่ได้เน้นให้มีการเรียนการสอนภาษาจีนและไม่มีหลักสูตรรองรับ ซึ่งหลายโรงเรียนจะเริ่มการสอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับคำศัพท์ที่ใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีนให้แก่เด็กอนุบาล เพื่อใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้นในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาคำศัพท์ที่ใช้ร่วมกันในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีนของเด็กอนุบาล

วิธีการศึกษา

1. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามเรื่อง คำศัพท์ที่ใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีนของเด็กอนุบาล (โดยเป็นคำศัพท์ ที่ใช้ในการจัดประสบการณ์ภาษาจีนสำหรับเด็กอนุบาลปีที่1 แต่เนื่องจากบางโรงเรียนเริ่มสอนในชั้นอนุบาลปีที่ 3 จึงเป็นคำศัพท์ที่ใช้ในการจัดประสบการณ์ภาษาจีนสำหรับเด็กอนุบาลปีที่3) โดยทำการเก็บข้อมูลจากโรงเรียนทั้งหมด 5 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนนานาชาติคอนคอร์เดีย (โรงเรียนเอกชน อยู่ในจังหวัดสมุทรปราการ) โรงเรียนประเทืองทิพย์วิทยา 2 (โรงเรียนเอกชน อยู่ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร) โรงเรียนคลองเตยวิทยา (โรงเรียนเอกชน อยู่ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร) โรงเรียนวุฒิวิทยา (โรงเรียนเอกชน อยู่ในจังหวัดชลบุรี) และโรงเรียนเทศบาล 7ฝั่งหมิ่น (โรงเรียนรัฐบาล อยู่ในจังหวัดเชียงราย) ซึ่งคำศัพท์ที่รวบรวมมาสร้างเป็นแบบสอบถามนี้ได้จากหนังสือและสื่อการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับเด็ก จากการศึกษาบัญชีคำพื้นฐานชั้นเด็กเล็กของกรมวิชาการ (2529-2531) และจากสาระที่ควรรู้สำหรับเด็กปฐมวัยทั้ง 4 สาระตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ซึ่งแบบสอบถามเรื่อง คำศัพท์ที่

ใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีนของเด็กอนุบาล แบ่งเป็น 3 ตอนคือ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ตอนที่2 ระยะเวลาในการจัดประสบการณ์ภาษาจีน และตอนที่3 คำศัพท์ที่ใช้ในการจัดประสบการณ์ภาษาจีน โดยตรวจสอบ คุณภาพเครื่องมือด้วยการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

1. การเก็บรวบรวมข้อมูลทำโดยการสอบถามจากครูผู้สอนภาษาจีน
2. การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่และค่าร้อยละ โดยนำเสนอในรูปของตารางประกอบความเรียง

ผลการศึกษา

การศึกษาชั้นนำเรื่อง คำศัพท์ที่ใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีนของเด็กอนุบาล เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ส่วนที่1 ระยะเวลาในการจัดประสบการณ์ภาษาจีน

ส่วนที่2 คำศัพท์ที่ใช่วางกันในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีนของเด็กอนุบาล

ส่วนที่1 ระยะเวลาในการจัดประสบการณ์ภาษาจีน

ตาราง 8 จำนวนและร้อยละของจำนวนวันที่ใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีน

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1 วันต่อสัปดาห์	1	20
2 วันต่อสัปดาห์	1	20
3 วันต่อสัปดาห์	0	0.0
4 วันต่อสัปดาห์	0	0.0
5 วันต่อสัปดาห์	3	60
รวม	5	100

จากตาราง 8 พบว่าจำนวนวันที่ใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีนมากที่สุดคือ 5 วันต่อสัปดาห์ ร้อยละ 60 รองลงมาคือ 1-2 วันต่อสัปดาห์ ร้อยละ 20

ตาราง 9 จำนวนและร้อยละของระยะเวลาที่ใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีน

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
5 – 10 นาที	0	0.0
10 – 20 นาที	0	0.0
20 – 30 นาที	0	0.0
30 – 40 นาที	3	60
อื่นๆ (มากกว่า 40 นาที)	2	40
รวม	5	100

จากตาราง 9 พบว่า ระยะเวลา ที่ใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีน มากที่สุดคือ 30 – 40 นาที ร้อยละ 60 รองลงมาคือ มากกว่า 40 นาที ร้อยละ 40

ส่วนที่2 คำศัพท์ที่ใช้ร่วมกันในโรงเรียนที่มีการเรียนการสอนภาษาจีน

ตาราง 10 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกันในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติคอน คอร์ดเย็น	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒิวิทยา	โรงเรียน เทศบาล7 ฝั่งหมื่น	
狗(สุนัข)	√	√	√	√	—	4
猫(แมว)	√	√	√	√	—	4
大象(ช้าง)	√	√	√	√	—	4
兔子(กระต่าย)	√	√	√	√	—	4
鱼(ปลา)	√	√	√	√	—	4
老虎(เสือ)	√	—	√	√	—	3
狮子(สิงโต)	√	—	√	√	—	3
马(ม้า)	√	—	√	√	—	3

ตาราง 10 (ต่อ)

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติ คอนคอร์ดียน	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา 2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒิวิทยา	โรงเรียน เทศบาล7 ฝั่งหมื่น	
鸡(ไก่)	√	–	√	√	–	3
猪(หมู)	√	√	√	√	–	4
羊(แพะ/แกะ)	√	–	√	√	–	3
蛇(งู)	√	–	√	√	–	3
牛(วัว)	√	–	√	√	–	3
老鼠(หนู)	√	–	√	√	–	3
乌龟(เต่า)	√	√	√	√	–	4
熊猫(หมีแพนด้า)	√	–	√	√	–	3
蚂蚁(มด)	√	–	√	√	–	3
猴子(ลิง)	√	–	√	√	–	3
鸭(เป็ด)	√	–	√	√	–	3
青蛙(กบ)	√	√	√	√	–	4
蝴蝶(ผีเสื้อ)	√	–	√	√	–	3
鸟(นก)	√	√	√	√	–	4
熊(หมี)	√	–	√	–	–	2
螃蟹(ปู)	√	√	√	√	–	4
鲨鱼(ปลาฉลาม)	√	–	√	–	–	2
长颈鹿(ยีราฟ)	–	–	√	–	–	1
鳄鱼(จระเข้)	√	–	–	√	–	2
毛毛虫(หนอน)	√	–	√	–	–	2
大野狼(หมาป่า)	√	–	–	–	–	1

ตาราง 10 (ต่อ)

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติ คอนคอร์ดียน	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒิวิทยา	โรงเรียน เทศบาล7 ฝั่งหมื่น	
狐狸(สุนัข จิ้งจอก)	√	—	—	—	—	1
龙(มังกร)	√	—	—	—	—	1

ตาราง 11 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกันในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะ
ส่วนต่างๆของร่างกาย

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติคอน คอร์ดียน	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา 2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒิวิทยา	โรงเรียน เทศบาล7 ฝั่งหมื่น	
眼睛(ตา)	√	√	√	√	√	5
耳朵(หู)	√	√	√	√	√	5
鼻子(จมูก)	√	√	√	√	√	5
嘴巴(ปาก)	√	√	√	√	√	5
头(ศีรษะ)	√	√	√	√	√	5
头发(ผม)	√	√	√	√	—	4
脚(เท้า)	√	—	√	√	—	3
腿(ขา)	—	—	√	√	—	2
手(มือ)	√	—	√	√	√	4

ตาราง11 (ต่อ)

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติ คอนคอร์เดีย	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒิวิทยา	โรงเรียน เทศบาล7 ฝั่งหมิ่น	
脸(หน้า)	√	√	√	√	—	4
牙齿(ฟัน)	√	√	√	√	√	5
膝盖(เข่า)	—	—	—	√	—	0
手指(นิ้วมือ)	√	—	√	—	√	3
脚趾(นิ้วเท้า)	√	—	—	—	—	1
肚子(ท้อง)	√	—	—	√	—	2
屁股(ก้น)	√	√	—	—	—	2
舌头(ลิ้น)	—	—	—	√	—	1

ตาราง12 คำศัพท์ โรงเรียนและจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกันในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัว

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติ คอนคอร์เดีย	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒิวิทยา	โรงเรียน เทศบาล7 ฝั่งหมิ่น	
爸爸(พ่อ)	√	√	√	√	√	5
妈妈(แม่)	√	√	√	√	√	5
哥哥(พี่ชาย)	√	—	√	√	√	4
姐姐(พี่สาว)	√	—	√	√	√	4

ตาราง12 (ต่อ)

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติ คอนคอร์เดีย	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒิวิทยา	โรงเรียน เทศบาล7 ฝั่งหมิ่น	
弟弟(น้องชาย)	√	—	√	√	√	4
妹妹(น้องสาว)	√	—	√	√	√	4
爷爷(ปู่)	√	—	√	√	—	3
奶奶(ย่า)	√	—	√	√	—	3
外公(ตา)	—	—	√	√	—	2
外婆(ยาย)	—	—	√	√	—	2

ตาราง13 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกันในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับตำแหน่ง

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติ คอนคอร์เดีย	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒิวิทยา	โรงเรียน เทศบาล7 ฝั่งหมิ่น	
校长(ครูใหญ่)	√	—	√	√	—	3
学生(นักเรียน)	—	√	—	√	—	2
老师(ครู)	√	√	√	√	√	5
医生(หมอ)	√	—	√	√	—	3
警察(ตำรวจ)	√	—	—	—	—	1
人(คน)	√	—	√	√	√	4

ตาราง13 (ต่อ)

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติ คอนคอร์ดียน	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒิวิทยา	โรงเรียน เทศบาล7 ฝั่งหมื่น	
男生(ผู้ชาย)	√	—	—	√	—	2
女生(ผู้หญิง)	√	—	—	√	—	2
护士(พยาบาล)	√	—	—	—	—	1
小朋友(เด็ก)	√	—	—	—	—	1
国王(พระราชา)	√	—	—	—	—	1
王后(พระราชินี)	√	—	—	—	—	1
公主(เจ้าหญิง)	√	—	—	—	—	1
王子(เจ้าชาย)	√	—	—	—	—	1

ตาราง 14 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกันในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับจำนวน/
ตัวเลข

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติ คอนคอร์ดียน	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา 2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒิวิทยา	โรงเรียน เทศบาล7 ฝั่งหมื่น	
一(หนึ่ง)	√	√	√	√	√	5
二(สอง)	√	√	√	√	√	5
三(สาม)	√	√	√	√	√	5
四(สี่)	√	√	√	√	√	5

ตาราง 14 (ต่อ)

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติ คอนคอร์ดเบียน	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา 2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒิมิวิทยา	โรงเรียน เทศบาล7 ฝั่งหมื่น	
五(ห้า)	√	√	√	√	√	5
六(หก)	√	√	√	√	√	5
七(เจ็ด)	√	√	√	√	√	5
八(แปด)	√	√	√	√	√	5
九(เก้า)	√	√	√	√	√	5
十(สิบ)	√	√	√	√	√	5
十一到一百 (สิบเอ็ดถึงหนึ่งร้อย)	√	—	—	√	√	3

ตาราง15 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกันในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับสี

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติ คอนคอร์ดเบียน	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒิมิวิทยา	โรงเรียน เทศบาล7 ฝั่งหมื่น	
红色(สีแดง)	√	√	√	√	—	4
黄色(สีเหลือง)	√	√	√	√	—	4
绿色(สีเขียว)	√	√	√	√	—	4
蓝色(สีฟ้า)	√	√	√	√	—	4
橙色(สีส้ม)	√	√	—	√	—	3
紫色(สีม่วง)	√	√	—	√	—	3

ตาราง 15 (ต่อ)

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติ คอนคอร์เดีย	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒวิทยา	โรงเรียน เทศบาล7 ฝั่งหมื่น	
黑色(สีดำ)	√	√	√	√	—	4
白色(สีขาว)	√	√	√	√	—	4
灰色(สีเทา)	√	—	—	√	—	2
棕色/咖啡色 (สีน้ำตาล)	√	—	—	√	—	2
分红色(สีชมพู)	√	√	—	√	—	3

ตาราง16 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกันในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับรูปทรง

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติคอน คอร์เดีย	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒวิทยา	โรงเรียน เทศบาล7 ฝั่งหมื่น	
圆形(วงกลม)	√	—	—	—	—	1
正方形 (สี่เหลี่ยมจัตุรัส)	√	—	—	—	—	1
长方形 (สี่เหลี่ยมผืนผ้า)	√	—	—	—	—	1
椭圆形(วงรี)	√	—	—	—	—	1
三角形 (สามเหลี่ยม)	√	—	—	—	—	1

ตาราง 16 (ต่อ)

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติคอน คอร์ดียัน	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒิวิทยา	โรงเรียน เทศบาล7 ฝั่งหมื่น	
半圆形 (ครึ่งวงกลม)	√	—	—	—	—	1
心形(รูปหัวใจ)	√	—	—	—	—	1
星形(รูปดาว)	√	—	—	—	—	1
菱形(สี่เหลี่ยม ข้าวหลามตัด)	√	—	—	—	—	1

ตาราง17 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกันในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับผัก

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติ คอนคอร์ดียัน	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒิวิทยา	โรงเรียน เทศบาล7 ฝั่งหมื่น	
蔬菜(ผัก)	√	—	—	√	—	2
辣椒(พริก)	—	√	√	—	—	2
土豆 (มันฝรั่ง)	√	—	√	√	—	3
胡萝卜 (แครอท)	√	—	√	√	—	3
玉米(ข้าวโพด)	√	√	√	√	—	4
南瓜(ฟักทอง)	√	√	√	√	—	4

ตาราง 17 (ต่อ)

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติ คอนคอร์ดียน	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒิวิทยา	โรงเรียน เทศบาล7 ฝั่งหมื่น	
西红柿 (มะเขือเทศ)	—	—	√	√	—	2
西兰花 (กะหล่ำดอก)	√	—	—	√	—	2

ตาราง18 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกันในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับผลไม้

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติคอน คอร์ดียน	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒิวิทยา	โรงเรียน เทศบาล7 ฝั่งหมื่น	
香蕉(กล้วย)	√	√	√	√	√	5
西瓜(แตงโม)	√	√	√	√	—	4
椰子 (มะพร้าว)	√	—	—	√	√	3
橘子/橙子 (ส้ม)	√	√	√	√	√	5
木瓜 (มะละกอ)	√	√	√	√	√	5
芒果(มะม่วง)	—	√	√	√	√	4
苹果 (แอปเปิ้ล)	√	√	√	√	√	5

ตาราง 18 (ต่อ)

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติคอน คอร์ดียน	โรงเรียน ประเทือง พิทยวิทยา2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒวิทยา	โรงเรียน เทศบาล7 ฝั่งหมื่น	
葡萄(องุ่น)	√	√	√	√	—	4
草莓 (สตอเบอรี่)	√	√	√	√	—	4
菠萝/凤梨 (สับปะรด)	—	—	√	√	—	2
榴莲(ทุเรียน)	—	—	—	√	—	1
山竹(มังคุด)	—	—	—	√	√	2
柚子(ส้มโอ)	√	—	—	√	—	2
番石榴(ฝรั่ง)	—	—	—	—	√	1
红毛丹 (เงาะ)	—	—	—	√	√	2

ตาราง19 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกันในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับคำตรงกันข้าม

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติคอน คอร์ดเย็น	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒิวิทยา	โรงเรียน เทศบาล7 ฝั่งหมิ่น	
大(ใหญ่)	√	√	√	√	√	5
中(กลาง)	√	—	—	√		2
小(เล็ก)	√	√	√	√	√	5
多(มาก)	√	—	—	√	√	3
少(น้อย)	√	—	—	√	√	3
上(บน)	√	√	√	√	√	5
下(ล่าง)	√	√	√	√	√	5
前(หน้า)	√	—	—	√	—	2
后(หลัง)	√	—	—	√	—	2
旁边(ข้างๆ)	√	—	—	—	—	1
重(หนัก)	√	—	—	—	—	1
轻(เบา)	—	—	—	—	—	0
高(สูง)	√	—	—	√	—	1
长(ยาว)	√	—	√	√	—	3
矮(เตี้ย)	—	—	√	—	—	1
短(สั้น)	√	—	√	√	—	3
里面(ข้างใน)	√	—	—	√	—	2
外面(ข้างนอก)	√	—	—	√	—	2
开(เปิด)	√	—	—	—	—	1
关(ปิด)	√	—	—	—	—	1

ตาราง 19 (ต่อ)

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติคอน คอร์ดียัน	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา 2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒิมิวิทยา	โรงเรียน เทศบาล7 ฝั่งหมื่น	
冷(เย็น)	√	—	—	—	—	1
热(ร้อน)	√	—	—	—	—	1
快(เร็ว)	√	—	—	—	—	1
慢(ช้า)	√	—	—	—	—	1

ตาราง 20 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกันในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับยานพาหนะ

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติ คอนคอร์ดียัน	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒิมิวิทยา	โรงเรียน เทศบาล7 ฝั่งหมื่น	
汽车(รถยนต์)	√	—	√	√	—	3
船(เรือ)	√	—	√	—	—	2
火车(รถไฟ)	√	√	√	√	—	4
自行车 (จักรยาน)	√	—	√	—	—	2
飞机(เครื่องบิน)	√	√	√	√	—	4
摩托车 (รถมอเตอร์ไซด์)	√	√	√	—	—	3
公共汽车 (รถประจำทาง)	—	—	—	—	—	0

ตาราง20 (ต่อ)

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติคอน คอร์ดเย็น	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา 2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒิวิทยา	โรงเรียน เทศบาล7 ฝั่งหมื่น	
三轮车 (รถสามล้อ)	√	—	—	—	—	1
帆船(เรือใบ)	√	—	—	—	—	1
马车(รถม้า)	√	—	—	—	—	1

ตาราง21 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกันในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับสถานที่

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติ คอนคอร์ดเย็น	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒิวิทยา	โรงเรียน เทศบาล7 ฝั่งหมื่น	
学校(โรงเรียน)	√	√	√	√	√	5
家(บ้าน)	√	√	√	√	√	5
马路(ถนน)	√	—	√	—	—	2
教室(ห้องเรียน)	√	—	√	√	—	3
医院 (โรงพยาบาล)	√	—	√	—	—	2
图书馆 (ห้องสมุด)	√	—	√	—	—	2
动物园 (สวนสัตว์)	√	—	√	√	—	3

ตาราง21 (ต่อ)

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติคอน คอร์ดียัน	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา 2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒิวิทยา	โรงเรียน เทศบาล7 ฝั่งหมื่น	
游泳池 (สระว่ายน้ำ)	√	—	—	—	—	1
操场 (สนามเด็กเล่น)	√	—	—	—	—	1
飞机场 (สนามบิน)	√	—	—	—	—	1

ตาราง22 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกันในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของ

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติ คอนคอร์ดียัน	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒิวิทยา	โรงเรียน เทศบาล7 ฝั่งหมื่น	
书(หนังสือ)	√	—	√	√	√	4
玩具(ของเล่น)	√	—	√	√	—	3
桌子(โต๊ะ)	√	—	√	√	√	4
娃娃(ตุ๊กตา)	√	√	√	√	—	4
雨伞(ร่ม)	√	—	√	—	—	2
椅子(เก้าอี้)	√	√	√	√	√	5
书包(กระเป๋า)	√	—	√	√	—	3
剪刀(กรรไกร)	√	—	√	—	√	3

ตาราง 22 (ต่อ)

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติคอน คอร์ดียน	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา 2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒิวิทยา	โรงเรียน เทศบาล 7 ฝั่งหมื่น	
刀(มีด)	√	—	√	—	√	1
门(ประตู)	√	—	√	√	—	1
照片(รูปถ่าย)	√	—	√	—	—	1
杯子(แก้วน้ำ)	√	—	√	√	—	3
铅笔(ดินสอ)	√	—	√	√	√	4
水壶(กระติกน้ำ)	√	—	—	—	—	1
橡皮擦 (ยางลบ)	√	—	—	√	√	3
尺(ไม้บรรทัด)	—	—	—	√	√	2
黑板 (กระดานดำ)	—	—	—	√	—	1
本子(สมุด)	√	—	—	√	—	2
彩色铅笔 (ดินสอสี)	√	—	—	—	√	2

ตาราง 23 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกันในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติ คอนคอร์ด เดียน	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา 2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒวิทยา	โรงเรียน เทศบาล 7 ฝั่งหมื่น	
鸡蛋(ไข่ไก่)	√	—	√	√	—	3
米饭(ข้าว)	√	√	—	√	—	3
水(น้ำ)	√	√	√	√	—	4
面包(ขนมปัง)	√	—	√	√	—	3
面条(ก๋วยเตี๋ยว)	√	—	—	—	—	1
饼干(คุกกี้)	√	—	—	√	—	2
蛋糕(ขนมเค้ก)	√	—	√	√	—	3
牛奶(นม)	√	—	√	√	—	3
糖果(ลูกอม)	√	—	√	—	—	2
冰淇淋 (ไอศกรีม)	√	—	—	—	—	1
汉堡包 (แฮมเบอร์เกอร์)	√	—	—	—	—	1
果汁(น้ำผลไม้)	√	—	—	√	—	2
咖啡(กาแฟ)	—	—	—	√	—	1
茶(น้ำชา)	—	—	—	√	—	1
可乐(โค้ก)	—	—	—	√	—	1

ตาราง 24 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกันในหมวดคำศัพท์อื่นๆ

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติคอน คอร์ดเย็น	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา 2	โรงเรียน คลองเต ยวิทยา	โรงเรียน วุฒวิทยา	โรงเรียน เทศบาล 7 ฝั่งหมิ่น	
หมวดคำกริยา เช่น 吃(กิน), 走 (เดิน), 坐(นั่ง), 站 (ยืน)	√	√	√	√	√	5
หมวดคำที่ใช้ใน ชีวิตประจำวัน เช่น 你好(สวัสดี), 再见(ลาก่อน), 谢谢(ขอบคุณ), 对不起 (ขอโทษ), 问名 字(ถามชื่อ)	√	√	√	√	√	5
หมวดเกี่ยวกับวัน และเดือน เช่น 星 期一 (วันจันทร์), 星 期二(วัน อังคาร), 一月(เดือนมกราคม), 二月(เดือน กุมภาพันธ์)	√	-	-	-	-	1

ตาราง 24 (ต่อ)

คำศัพท์	โรงเรียน					รวม จำนวน โรงเรียน ที่ใช้ คำศัพท์ ร่วมกัน
	โรงเรียน นานาชาติ คอนคอร์ดียน	โรงเรียน ประเทือง ทิพย์วิทยา 2	โรงเรียน คลองเตย วิทยา	โรงเรียน วุฒิวิทยา	โรงเรียน เทศบาล7 ฝั่งหมื่น	
หมวดเกี่ยวกับดิน ฟ้าอากาศ เช่น 晴天(ท้องฟ้าปลอด โปร่ง), 阴天 (ท้องฟ้ามีดครึ้ม), 下雨(ฝนตก)	√	-	-	-	-	1
หมวดเกี่ยวกับเวลา เช่น 早上(ตอน เช้า), 中午(ตอน กลางวัน), 晚上 (ตอนกลางคืน)	√	-	-	√	-	2
หมวดเกี่ยวกับ ความรู้สึก เช่น 生气(โกรธ), 高兴 (ดีใจ), 伤心 (เสียใจ)	√	-	-	-	-	1

บัญชีคำพื้นฐานในชั้นเด็กเล็ก

บัญชีคำพื้นฐานในชั้นเด็กเล็กหรือบัญชีคำคั่นตาของกรมวิชาการที่ได้ดำเนินการศึกษาคำพื้นฐานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยระหว่างปี 2529-2531 โดยมีจำนวนคำทั้งสิ้น 242 คำ ซึ่งแบ่งคำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำเชื่อมและอื่นๆ

คำนาม จัดประเภทของคำเป็นหมวดได้ 12 หมวด คือ

1. ตำแหน่ง-อาชีพ รวม 15 คำ ได้แก่ หมอ คน ตำรวจ พระ ครู เด็ก นักเรียน แม่ค้า ทหาร ขาวนา ในหลวง พระราชินี พระเจ้าอยู่หัว ผู้ชาย ผู้หญิง
2. เครื่องญาติ รวม 14 คำ ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ตา เพื่อน ลุง ปู่ น้า ยาย ลูก ย่า อา ป้า
3. อวัยวะ รวม 22 คำ ได้แก่ มือ ขา ปาก ตัว ตา จมูก นม หน้า เท้า หู ฟัน นิ้ว คิ้ว คอ แขน ตีน หลัง หัวเข่า สะดือ ตับ หัว ผม
4. เครื่องแต่งกาย-เครื่องนอน รวม 11 คำ ได้แก่ กางเกง เสื้อ เสื้อผ้า ผ้า หมวก เสื้อกันหนาว หมอน ผ้าห่ม มุ้ง เตียง ที่นอน
5. ดอกไม้ รวม 4 คำ ได้แก่ ดอกไม้ ดอกเข็ม กุหลาบ มะลิ
6. ผลไม้ รวม 18 คำ ได้แก่ กัลลวย แตงโม มะพร้าว ส้ม เงาะ มะละกอ ชมพู น้อยหน่า ฝรั่ง มะม่วง ลำไย ละครุด ส้มโอ ขนุน มะขาม ลำสาดี องุ่น มะยม
7. ผัก รวม 10 คำ ได้แก่ ผัก พริก มะเขือ ผักกาด หนุ่ย ผักบุ้ง คะน้า กะหล่ำปลี ผักชี ถั่ว
8. อาหาร รวม 12 คำ ได้แก่ ไข่ ข้าว น้ำ ขนม ขนมปัง น้ำปลา น้ำตาล ยา ก๋วยเตี๋ยว ข้าวสาร น้ำส้ม แกง
9. สัตว์ รวม 25 คำ ได้แก่ ไก่ หมู กระต่าย ปลา หมา นก แมว เต่า หมี ปู ปลาทุ เป็ด ช้าง เสือ ลิง วัว งู จระเข้ ควาย นกแก้ว ม้า สิงโต กวาง หมาป่า กิ้ง
10. สิ่งของ รวม 27 คำ ได้แก่ หนังสือ แปรง ช้อน จาน ชาม โทรศัพท์ โต๊ะ ของเล่น ตุ๊กตา ร่ม ประตู่ กระเป๋า ตู้ ถ้วย วิทย์ กระป๋อง หม้อ ชัน เต้า การ์ตูน รูป ตู้เย็น สมุด ทับพี ถัง ตะหลิว มีด
11. พาหนะ รวม 4 คำ ได้แก่ รถ เรือ รถไฟ รถยนต์
12. สถานที่ รวม 13 คำ ได้แก่ โรงเรียน บ้าน วัด ตลาด ครั้ว ห้อง โรงพยาบาล ถนน สวนสัตว์ นา ดิน ฝน ป่า

คำสรรพนาม รวม 6 คำ ได้แก่ มัน เขา ผม เธอ เรา ฉัน

คำกริยา คำเชื่อม และอื่นๆ รวม 61 คำได้แก่วิ่ง มี ก็ ไป กิน ใส ขาย เล่น ให้ ชอบ
 มา ล้าง ชื้อ อยู่ ได้ นอน เลี้ยง ดู เดิน รัก อาบน้ำ ฟัง นั่ง ต้ม ร้องให้ เขียน ชิดยา กระโดด
 ไม่ เก็บ กัด พาย ร้อน หยิบ ไหว้ เห็น บิน เทียว ฎู ตี สอน ตัด ต้ม ยิง อ่าน กวาด ไล่ เปิด
 มัด ตก กราบ จับ ปลุก หา ชี พาด ขุด เจอ ติด รู้ รู้จัก

ภาคผนวก ง

แบบสอบถาม

แบบสอบถาม 调查问卷

เรื่อง คำศัพท์ที่ใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีนของเด็กอนุบาล
在幼儿园的汉语教学中使用的词汇

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป 一般信息

คำชี้แจง กรุณากรอกข้อมูลในช่องว่างตามความเป็นจริง 请填写在空隔上

1. ชื่อและนามสกุล(姓名).....
2. สัญชาติ(国籍).....
3. ตำแหน่ง(位置).....
4. โรงเรียน(学校).....

ตอนที่ 2 ระยะเวลาในการจัดประสบการณ์ภาษาจีน 汉语教学的时间

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย √ ลงในช่องว่าง ☐ ที่ท่านเลือกตอบและเติมข้อความลงในช่องว่างตามความเป็นจริง 请在选项中打√ ☐ 和请填写在空隔上

1. ท่านจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีนสัปดาห์ละกี่วัน โปรดระบุ
请问一个星期教汉语几天, 请注明.....
2. ระยะเวลาที่ท่านใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีน 教汉语多长时间
☐ 5-10 นาที (5-10 分钟) ☐ 10-20 นาที (10-20 分钟)
☐ 20-30 นาที (20-30 分钟) ☐ 30-40 นาที (30-40 分钟)
☐ อื่นๆโปรดระบุ 其他, 请注明.....

ตอนที่ 3 คำศัพท์ที่ใช้ในการจัดประสบการณ์ภาษาจีน 在汉语教学所使用的词汇

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย √ ลงในช่องว่าง ☐ ที่ท่านเลือกตอบและเติมข้อความลงในช่องว่างตามความเป็นจริง โดยสามารถตอบได้มากกว่า 1 คำตอบในแต่ละข้อ คำถาม 请在选项中打√ 在 ☐ 和请填写在空隔上 , 可以选择多个答案

1. เนื้อหาที่ใช้สอน 教学的内容 (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ 可以选择多个答案)

- ☐ ตัวอักษรจีน(中文字)
- ☐ สัตว์ 动物 (กรุณาทำต่อข้อ1.1 请回答第 1.1 题)
- ☐ อวัยวะส่วนต่างๆของร่างกาย 器官 (กรุณาทำต่อข้อ1.2 请回答第 1.2 题)
- ☐ ครอบครัว 家人 (กรุณาทำต่อข้อ1.3 请回答第 1.3 题)
- ☐ ตำแหน่ง / อาชีพ 位置/事业(กรุณาทำต่อข้อ1.4 请回答第 1.4 题)
- ☐ จำนวน / ตัวเลข 数字(กรุณาทำต่อข้อ1.5 请回答第 1.5 题)
- ☐ สี 颜色(กรุณาทำต่อข้อ1.6 请回答第 1.6 题)
- ☐ รูปทรง 形状(กรุณาทำต่อข้อ1.7 请回答第 1.7 题)
- ☐ ผัก 蔬菜(กรุณาทำต่อข้อ1.8 请回答第 1.8 题)
- ☐ ผลไม้ 水果(กรุณาทำต่อข้อ1.9 请回答第 1.9 题)
- ☐ คำตรงกันข้าม 反义词 (กรุณาทำต่อข้อ1.10 请回答第 1.10 题)
- ☐ ยานพาหนะ 交通工具 (กรุณาทำต่อข้อ1.11 请回答第 1.11 题)
- ☐ สถานที่ 地点(กรุณาทำต่อข้อ1.12 请回答第 1.12 题)
- ☐ สิ่งของ 事物 (กรุณาทำต่อข้อ1.13 请回答第 1.13 题)
- ☐ อาหาร 食物(กรุณาทำต่อข้อ1.14 请回答第 1.14 题)
- ☐ อื่นๆ โปรดระบุ 其他, 请注明.....

.....

1.1 กรุณาเลือกคำศัพท์เกี่ยวกับ “สัตว์ 动物” ที่ท่านใช้ในการจัดประสบการณ์ การเรียนรู้ ภาษาจีน

- ☐ 狗(สุนัข) ☐ 猫(แมว) ☐ 大象(ช้าง) ☐ 兔子(กระต่าย)
☐ 鱼(ปลา) ☐ 老虎(เสือ) ☐ 狮子(สิงโต) ☐ 马(ม้า)
☐ 鸡(ไก่) ☐ 猪(หมู) ☐ 羊(แพะ/แกะ) ☐ 蛇(งู)
☐ 牛(วัว) ☐ 老鼠(หนู) ☐ 乌龟(เต่า) ☐ 熊猫(หมีแพนด้า)
☐ 蚂蚁(มด) ☐ 猴子(ลิง) ☐ 鸭(เป็ด) ☐ 青蛙(กบ)
☐ 蝴蝶(ผีเสื้อ) ☐ 熊(หมี) ☐ 鸟(นก) ☐ 螃蟹(ปู)
☐ 鲨鱼(ปลาฉลาม) ☐ 长颈鹿(ยีราฟ)
☐ 鳄鱼(จระเข้) ☐ 毛毛虫(หนอน)
☐ 大野狼(หมาป่า) ☐ 狐狸(สุนัขจิ้งจอก)
☐ อื่นๆ โปรดระบุ 其他, 请注明.....

1.2 กรุณาเลือกคำศัพท์เกี่ยวกับ “อวัยวะส่วนต่างๆของร่างกาย 器官” ที่ท่านใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีน

- ☐ 眼睛(ตา) ☐ 耳朵(หู) ☐ 鼻子(จมูก) ☐ 嘴巴(ปาก)
☐ 头(ศีรษะ) ☐ 头发(ผม) ☐ 脚(เท้า) ☐ 腿(ขา)
☐ 手(มือ) ☐ 脸(หน้า) ☐ 牙齿(ฟัน) ☐ 膝盖(เข่า)
☐ 手指(นิ้วมือ) ☐ 脚趾(นิ้วเท้า)

☐ อื่นๆ โปรดระบุ 其他, 请注明.....

.....

1.3 กรุณาเลือกคำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัว家人” ที่ท่านใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีน

☐ 爸爸(พ่อ) ☐ 妈妈(แม่) ☐ 哥哥(พี่ชาย) ☐ 姐姐(พี่สาว)

☐ 弟弟(น้องชาย) ☐ 妹妹(น้องสาว) ☐ 爷爷(ปู่) ☐ 奶奶(ย่า)

☐ 外公(ตา) ☐ 外婆(ยาย)

☐ อื่นๆ โปรดระบุ 其他, 请注明.....

.....

1.4 กรุณาเลือกคำศัพท์เกี่ยวกับ “ตำแหน่ง /อาชีพ 位置/事业” ที่ท่านใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีน

☐ 校长(ครูใหญ่) ☐ 学生(นักเรียน) ☐ 老师(ครู) ☐ 医生(หมอ)

☐ 警察(ตำรวจ) ☐ 人(คน) ☐ 男生(ผู้ชาย) ☐ 女生(ผู้หญิง)

☐ อื่นๆ โปรดระบุ 其他, 请注明.....

.....

1.5 กรุณาเลือกคำศัพท์เกี่ยวกับ “จำนวนตัวเลข 数字” ที่ท่านใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีน

☐ 一(หนึ่ง) ☐ 二(สอง) ☐ 三(สาม) ☐ 四(สี่)

☐ 五(ห้า) ☐ 六(หก) ☐ 七(เจ็ด) ☐ 八(แปด)

☐ 九(เก้า) ☐ 十(สิบ)

☐ อื่นๆ โปรดระบุ 其他, 请注明.....

.....

1.6 กรุณาเลือกคำศัพท์เกี่ยวกับ “สี 颜色” ที่ท่านใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีน

☐ 红色(สีแดง) ☐ 黄色(สีเหลือง) ☐ 绿色(สีเขียว) ☐ 蓝色(สีฟ้า)

☐ 橙色(สีส้ม) ☐ 紫色(สีม่วง) ☐ 黑色(สีดำ) ☐ 白色(สีขาว)

☐ 灰色(สีเทา) ☐ 棕色/咖啡色(สีน้ำตาล) ☐ 粉红色(สีชมพู)

☐ อื่นๆ โปรดระบุ 其他, 请注明.....

.....

1.7 กรุณาเลือกคำศัพท์เกี่ยวกับ “รูปทรง 形状” ที่ท่านใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีน

☐ 圆形(วงกลม) ☐ 正方形(สี่เหลี่ยมจัตุรัส) ☐ 长方形(สี่เหลี่ยมผืนผ้า)

☐ 椭圆形(วงรี) ☐ 三角形(สามเหลี่ยม) ☐ 半圆形(ครึ่งวงกลม)

☐ 心形(รูปหัวใจ) ☐ 星形(รูปดาว) ☐ 菱形(สี่เหลี่ยมข้าวหลามตัด)

☐ อื่นๆ โปรดระบุ 其他, 请注明.....

.....

1.8 กรุณาเลือกคำศัพท์เกี่ยวกับ “ผัก 蔬菜” ที่ท่านใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีน

☐ 蔬菜(ผัก) ☐ 辣椒(พริก) ☐ 土豆(มันฝรั่ง) ☐ 胡萝卜(แครอท)

☐ 玉米(ข้าวโพด) ☐ 南瓜(ฟักทอง) ☐ 西红柿(มะเขือเทศ)

☐ อื่นๆ โปรดระบุ 其他, 请注明.....

.....

1.9 กรุณาเลือกคำศัพท์เกี่ยวกับ “ผลไม้ 水果” ที่ท่านใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้
ภาษาจีน

☐ 香蕉(กล้วย) ☐ 西瓜(แตงโม) ☐ 椰子(มะพร้าว) ☐ 橘子/橙子(ส้ม)

☐ 木瓜(มะละกอ) ☐ 芒果(มะม่วง) ☐ 苹果(แอปเปิ้ล) ☐ 葡萄(องุ่น)

☐ 草莓(สตอเบอรี่) ☐ 菠萝/凤梨(สับปะรด)

☐ อื่นๆ โปรดระบุ 其他, 请注明.....

.....

1.10 กรุณาเลือกคำศัพท์เกี่ยวกับ“คำตรงกันข้าม 反义词” ที่ท่านใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้
ภาษาจีน

☐ 大(ใหญ่) ☐ 中(กลาง) ☐ 小(เล็ก) ☐ 多(มาก)

☐ 少(น้อย) ☐ 上(บน) ☐ 下(ล่าง) ☐ 前(หน้า)

☐ 后(หลัง) ☐ 旁边(ข้างๆ) ☐ 重(หนัก) ☐ 轻(เบา)

☐ 高(สูง) ☐ 长(ยาว) ☐ 矮(เตี้ย) ☐ 短(สั้น)

☐ อื่นๆ โปรดระบุ 其他, 请注明.....

.....

1.11 กรุณาเลือกคำศัพท์เกี่ยวกับ “ยานพาหนะ 交通工具” ที่ท่านใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีน

- ☐ 汽车(รถยนต์) ☐ 船(เรือ) ☐ 火车(รถไฟ) ☐ 自行车(จักรยาน)
☐ 飞机(เครื่องบิน) ☐ 摩托车(รถมอเตอร์ไซด์)
☐ 公共汽车(รถประจำทาง)
☐ อื่นๆ โปรดระบุ 其他, 请注明.....

1.12 กรุณาเลือกคำศัพท์เกี่ยวกับสถานที่地点” ที่ท่านใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีน

- ☐ 学校(โรงเรียน) ☐ 家(บ้าน) ☐ 马路(ถนน) ☐ 教室(ห้องเรียน)
☐ 医院(โรงพยาบาล) ☐ 图书馆(ห้องสมุด)
☐ 动物园(สวนสัตว์)
☐ อื่นๆ โปรดระบุ 其他, 请注明.....

1.13 กรุณาเลือกคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของ事物” ที่ท่านใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีน

- ☐ 书(หนังสือ) ☐ 玩具(ของเล่น) ☐ 桌子(โต๊ะ) ☐ 娃娃(ตุ๊กตา)
☐ 雨伞(ร่ม) ☐ 椅子(เก้าอี้) ☐ 书包(กระเป๋า) ☐ 剪刀(กรรไกร)
☐ 刀(มีด) ☐ 门(ประตู) ☐ 照片(รูปถ่าย) ☐ 杯子(แก้วน้ำ)

☐ อื่นๆ โปรดระบุ 其他, 请注明.....

.....

1.14 กรุณาเลือกคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร食物” ที่ท่านใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีน

☐ 鸡蛋(ไข่ไก่) ☐ 米饭(ข้าว) ☐ 水(น้ำ) ☐ 面包(ขนมปัง)

☐ 面条(ก๋วยเตี๋ยว) ☐ 饼干(คุกกี้) ☐ 蛋糕(ขนมเค้ก)

☐ 牛奶(นม) ☐ 糖果(ลูกอม) ☐ 冰淇淋(ไอศกรีม)

☐ อื่นๆ โปรดระบุ 其他, 请注明.....

.....

♥ ขอขอบพระคุณที่ตอบแบบสอบถามนี้ ♥

谢谢!你回答调查问卷

ภาคผนวก จ
บัญชีรายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

บัญชีรายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแผนการจัดกิจกรรมการเล่นิทานเล่นเกมประกอบ

1. ดร.ดารารัตน์ อุทัยพยัคฆ์ ศึกษานิเทศเชี่ยวชาญ
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรีเขต
จังหวัดราชบุรี
2. อาจารย์กนิการ์ พงศ์พันธุ์สถาพร ครูผู้สอนชั้นอนุบาล โรงเรียนสาธิตพัฒนา
กรุงเทพมหานคร
3. อาจารย์กรองแก้ว กิตติวิทยานุกูล ครูผู้ช่วยสอนภาษาจีน แผนกประถมศึกษา
โรงเรียนนานาชาติคอนคอร์เดีย
จังหวัดสมุทรปราการ

2. ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัย

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นพดล กองศิลป์ รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)
กรุงเทพมหานคร
2. อาจารย์จุมพล ถาวรชอบ อาจารย์ประจำคณะศิลปศาสตร์
ภาควิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยรังสิต
จังหวัดปทุมธานี
3. อาจารย์วรางคณา กันประชา ครู คศ.1 โรงเรียนวัดทุ่งครุ(พึงสายอนุสรณ์)
กรุงเทพมหานคร

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล ศุภัชญา กุณทีภาณจน์
 วันเดือนปีเกิด 8 มีนาคม 2524
 สถานที่อยู่ปัจจุบัน 461 ถ.สุขุมวิท 101/1 แขวงบางจาก เขตพระโขนง จังหวัดกรุงเทพฯ 10260
 ประวัติการศึกษา

- พ.ศ.2540 เทียบเท่ามัธยมศึกษาตอนปลาย
 จาก ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน
- พ.ศ.2541 มัธยมศึกษาปีที่5
 จาก โรงเรียนสายน้ำผึ้ง
- พ.ศ.2545 ศิลปศาสตรบัณฑิต (การสื่อสารมวลชน)
 จาก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- พ.ศ.2557 การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.)
 สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้
 จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ